

Ngôi nhà Bình yên:

**TỰ TRUYỆN CỦA NẠN NHÂN
BỊ MUA BÁN TRỞ VỀ**

Cuốn sách này dành tặng cho tất cả những nạn nhân của nạn mua bán người, cả những nạn nhân bị mua bán trở về và những nạn nhân vẫn chưa thể trở về.

“ Cuộc sống này sẽ không lấy đi tất cả mọi thứ của bạn. Chúng ta rồi sẽ tìm lại được còn nhiều hơn những thứ chúng ta đã mất. ”

Cơ quan thực hiện: Trung tâm phụ nữ và phát triển (CWD)

Cơ quan tài trợ: Cơ quan hợp tác phát triển Quốc tế Tây Ban Nha tại Việt Nam (AECID)

Chịu trách nhiệm nội dung: Cao Thị Hồng Vân

Ý tưởng trình bày: Malena Vaca và Pepa Rubio, AECID

Biên tập tiếng Việt: Phí Quốc Thuyên

Biên tập tiếng Anh: Alex Sheal

Biên dịch tiếng Việt sang tiếng Anh: Phạm Đỗ Quyên và Ban Quản lý Dự án ngôi nhà Bình yên

Ảnh: Colm Pierce

Thiết kế: Golden Sky

Bản quyền thuộc về:

Trung tâm phụ nữ và phát triển (CWD)

Cơ quan hợp tác phát triển Quốc tế Tây Ban Nha tại Việt Nam (AECID)

Mọi nguồn trích dẫn từ cuốn sách phải nêu tên chủ bản quyền

Giấy phép xuất bản số: 173-2013/CXB/334-217/LĐ và QĐXB số: 668 QĐLK-LĐ ngày 18/11/2013

MỤC LỤC

Lời mở đầu	8
Lời giới thiệu	10
Góc khuất đường biên	13
Lỡ chân đau một đời	23
Bài học cuộc đời	29
Tôi sẽ làm lại cuộc đời	39
Đi qua bóng tối	49
Mùa hoa phượng buồn	53
Cội nguồn nỗi đau	59
Đường về nhà	73
Chớ có tin những lời đường mật	81
Lời cuối	86

LỜI MỞ ĐẦU

Mặc dù nạn mua bán người đã tồn tại trong nhiều thế kỷ, nhưng những tác động không đồng đều của toàn cầu hóa trong vài năm trở lại đây đã góp phần biến nạn mua bán người trở thành một loại tội phạm ít rủi ro và nhiều lợi nhuận. Mua bán người vì mục đích bóc lột tình dục tập trung chủ yếu vào phụ nữ và trẻ em gái, và chính điều này đã nhắc nhở chúng ta về sự bất bình đẳng đối với phụ nữ trên toàn thế giới, trong đó nạn bạo lực trên cơ sở giới ngày càng diễn biến phức tạp và khó lường.

Tây Ban Nha là một quốc gia có sự cam kết mạnh mẽ trong công cuộc phòng chống nạn mua bán người trên cả hai phương diện nguyên nhân và hậu quả. Kế hoạch quốc gia toàn diện chống nạn mua bán người của Tây Ban Nha có hiệu lực từ năm 2009 đã đưa ra những biện pháp mang tính pháp lý và xã hội cùng với các chương trình hành động hiệu quả để đảm bảo tính hiệu quả trong việc phòng chống mua bán người. Dựa trên cách tiếp cận này, Tây Ban Nha đã phối hợp chặt chẽ với các quốc gia là xuất phát điểm, đích đến hay quốc gia trung chuyển của nạn mua bán người, trong đó Tây Ban Nha cũng hỗ trợ và góp phần vào các hoạt động phòng chống mua bán người thông qua các đối tác chủ chốt ở khu vực Mỹ La-tinh và Châu Á – Thái Bình Dương, trong đó có Việt Nam.

Vào năm 2007, Cơ quan Hợp tác Phát triển Tây Ban Nha (AECID), trên cơ sở nhận thức được tầm quan trọng của cách tiếp cận toàn diện trong việc phục hồi và tái hòa nhập cộng đồng của nạn nhân bị mua bán trở về, đã hỗ trợ Trung tâm Phụ nữ và Phát triển (CWD) thành lập và vận hành mô hình Ngôi nhà Bình yên tại Hà Nội.

Sau 06 năm đi vào hoạt động, với sự hỗ trợ của Chính phủ Tây Ban Nha và những kinh nghiệm tích lũy được, mô hình Ngôi nhà Bình yên đã và đang cung cấp gói dịch vụ hỗ trợ toàn diện dựa trên nhu cầu, khả năng và nguyện vọng của từng cá nhân. Mục tiêu của mô hình là hỗ trợ cho nạn nhân bị mua bán trở về lấy lại được niềm tin và biết cách trân trọng bản thân, đồng thời có phương tiện để tái hòa nhập cộng đồng một cách bền vững.

Cuốn sách các bạn đang cầm trên tay là tuyển tập của những câu chuyện vô cùng cảm động do chính nạn nhân bị mua bán trở về được hỗ trợ tại Ngôi nhà Bình yên kể lại. Những câu chuyện này đã cho chúng ta thấy những khó khăn các em gặp phải khi cố gắng làm lại cuộc đời, đồng thời chứng minh cho chúng ta thấy chỉ cần có lòng quyết tâm và sự hỗ trợ đúng đắn, các em có thể vượt qua trở ngại để lấy lại niềm tin và hi vọng vào một cuộc sống mới những thứ đã từng bị tước đoạt khỏi cuộc sống của các em.

Tôi chân thành chúc mừng Trung tâm Phụ nữ và Phát triển và toàn thể nhân viên của các bạn vì sự cam kết hỗ trợ cuộc sống của rất nhiều phụ nữ, trẻ em gái và gia đình của họ. Tôi cũng mong muốn khuyến khích tất cả cán bộ tại Ngôi nhà Bình yên tiếp tục công việc đặc biệt này. Nếu không có sự can đảm và kiên cường của những Người tạm trú tại Ngôi nhà Bình yên thì cuốn sách này đã không thể thực hiện được. Tôi muốn cảm ơn tất cả các em vì sự cởi mở khi chia sẻ những trải nghiệm đau buồn trong quá khứ cũng như hi vọng của các em.

Những câu chuyện này đã chạm đến tâm hồn và trái tim của tất cả chúng tôi, nhắc nhở chúng tôi rằng cuộc sống chẳng hề công bằng hay an toàn cho phụ nữ và trẻ em đói nghèo – những con người yếu thế nhất trong xã hội. Thông qua việc mang lại hi vọng và sự hỗ trợ cho những người phụ nữ và trẻ em gái này, chúng tôi mong muốn đảm bảo một cuộc sống tốt đẹp hơn cho trẻ em trong tương lai.

Alfonso Tena

Đại sứ Tây Ban Nha tại Việt Nam

LỜI GIỚI THIỆU

Với cam kết cao và nỗ lực của Chính phủ Việt Nam và Chính phủ Tây Ban Nha trong cuộc chiến chống lại nạn mua bán người, bảo vệ nhân quyền và thực hiện mục tiêu bình đẳng giới, được sự hỗ trợ tích cực của Chính phủ Tây Ban Nha, từ năm 2007, Trung tâm Phụ nữ và Phát triển thuộc Hội Liên hiệp Phụ nữ Việt Nam đã phối hợp với Cơ quan Hợp tác Phát triển Tây Ban Nha (AECID) thực hiện Dự án Ngôi nhà bình yên dành cho phụ nữ và trẻ em bị mua bán trở về.

Ngôi nhà bình yên ra đời nhằm đáp ứng nhu cầu hỗ trợ phụ nữ và trẻ em bị mua bán trở về. Tại Ngôi nhà Bình yên, họ được cung cấp nơi ăn nghỉ an toàn, được chăm sóc và điều trị tâm lý, sức khỏe; được hỗ trợ pháp lý bảo vệ quyền và lợi ích hợp pháp; được học văn hóa, phát triển kỹ năng nghề nghiệp, kỹ năng sống; được giới thiệu việc làm và hỗ trợ hồi gia để tự tin tạo dựng lại cuộc sống.

Với kết quả hoạt động của mình, Ngôi nhà Bình yên đã được ghi nhận là một mô hình hỗ trợ toàn diện, chuyên nghiệp và phù hợp, hiệu quả cho phụ nữ và trẻ em bị mua bán trở về ở Việt Nam, được các tổ chức trong nước và quốc tế đánh giá cao và được xã hội ghi nhận là sự can thiệp cần thiết trong tiến trình phòng chống bạo lực trên cơ sở giới tại Việt Nam.

Tính đến tháng 10/2013, Ngôi nhà Bình yên đã cung cấp các dịch vụ hỗ trợ toàn diện và miễn phí cho 259 phụ nữ và trẻ em bị mua bán trở về thuộc 15 dân tộc ở 43 tỉnh/thành phố trong cả nước.

259 phụ nữ và trẻ em đến với Ngôi nhà Bình yên là 259 số phận khác nhau, hoàn cảnh khác nhau, nhưng ở họ đều có một điểm chung: là nạn nhân của nạn mua bán người. Đến với Ngôi nhà bình yên, với những người cùng hoàn cảnh, với sự đồng cảm, sẻ chia và sự hỗ trợ tận tình của các nhân viên, các chị em đã được trở về, được bảo vệ và đến với một cuộc sống mới bình yên, được bảo vệ.

Cuốn sách này bao gồm những câu chuyện có thật và rất cảm động do những chị em đã và đang ở tại Ngôi nhà bình yên kể lại, giúp chúng ta có cái nhìn toàn diện hơn về nạn mua bán người, về những cuộc đời, số phận khác nhau, về những thủ đoạn của bọn buôn người và những hậu quả ghê gớm mà nạn mua bán người để lại cho mỗi cá nhân, cho cộng đồng và toàn xã hội.

Nhân dịp này, Trung tâm Phụ nữ và Phát triển trân trọng cảm ơn Chính phủ Tây Ban Nha đã quan tâm hỗ trợ dự án; cảm ơn Cơ quan Hợp tác Phát triển Tây Ban Nha đã đồng hành với Trung tâm Phụ nữ và Phát triển trong suốt thời gian qua, giúp dự án triển khai có hiệu quả và đưa Ngôi nhà bình yên trở thành nơi duy nhất cung cấp sự hỗ trợ toàn diện và có giá trị cho nạn nhân của nạn mua bán người. Thực hiện dự án này, Trung tâm Phụ nữ và Phát triển mong muốn mang lại cuộc sống và tương lai tươi sáng hơn cho phụ nữ và trẻ em là nạn nhân của nạn mua bán người và hơn thế nữa, mong muốn giới thiệu một mô hình nhà tạm lánh mới và cần thiết trong việc hỗ trợ nạn nhân của nạn mua bán người tại Việt Nam, góp phần vào nỗ lực đấu tranh chống lại nạn mua bán người tại Việt Nam và trên thế giới.

Cao Thị Hồng Vân

Giám đốc Trung tâm Phụ nữ và Phát triển

Giám đốc Dự án NNBY hỗ trợ phụ nữ và trẻ em bị mua bán trở về

Một vài số liệu về nạn mua bán người trên thế giới và trong khu vực Đông Nam Á

Trong tổng số 12,3 triệu lao động bị cưỡng ép trên thế giới, có khoảng 2,4 triệu người đã bị mua bán. Đây là một con số ước lượng trên cơ sở số nạn nhân thực tế tại một thời điểm bất kỳ trong giai đoạn 10 năm.

32% số nạn nhân của nạn mua bán người đã bị cưỡng ép lao động, trong đó 43% vì mục đích bóc lột tình dục còn 25% vừa bị bóc lột tình dục vừa bị bóc lột sức lao động.

Có 1,3 triệu người bị mua bán với mục đích bóc lột sức lao động tại khu vực Châu Á – Thái Bình Dương.¹

Phụ nữ và trẻ em gái chiếm 55% tổng số nạn nhân bị mua bán vì mục đích bóc lột sức lao động và chiếm đa số (98%) nạn nhân bị mua bán vì mục đích bóc lột tình dục.²

GÓC KHUẤT ĐƯỜNG BIÊN

“Tôi đã nghĩ là mình sẽ không bao giờ thoát khỏi cảnh ngục tù đó, nhưng tôi đã tự hứa với mình là sẽ không bao giờ từ bỏ.”

Bố mẹ tôi ly hôn khi tôi đang học lớp 8 vì mẹ tôi không chịu nổi người chồng ngày ngày say rượu và đánh đập vợ con. Khi ra tòa, theo phán xử của tòa tôi ở với mẹ, còn bố tôi nuôi em gái. Tại tòa, mẹ tôi không lấy bất kỳ tài sản nào, chỉ lấy suất ruộng của mẹ và nhận nuôi tôi, để lại cho bố tôi tất cả nhà cửa, ruộng vườn. Mẹ con tôi chuyển về nhà ông bà ngoại. Ở đây, mẹ con tôi đã gặp rất nhiều khó khăn. Nhà ông bà ngoại còn có cậu, có dì đều chưa lập gia đình nên chuyện sinh hoạt, hòa nhập với gia đình nhà ngoại rất khó khăn. Cậu tôi đã chửi mắng và đuổi mẹ con tôi ra khỏi nhà. Lúc đó mẹ con tôi lâm vào bước đường cùng. Ông bà ngoại thương mẹ con tôi, nhưng chỉ vì không dạy bảo được con trai mình nên ông bà phải nhịn đắng con bất hiếu. Ông bà lên rừng chặt gỗ, tre dựng cho mẹ con tôi một căn nhà tạm để có chỗ chui ra chui vào bên bờ ao.

Còn em gái tôi, nó về ở với bố tôi được vài bữa rồi lại mang quần áo về bà ngoại tìm mẹ. Con bé khóc sưng húp cả mắt, tay cầm bộ quần áo

vừa khóc, vừa nói: “Bố uống rượu say đánh con, không cho con đi học, đồ đạc trong nhà bố bán hết để uống rượu rồi”. Nhìn khuôn mặt bé bỏng, thơ ngây của em mà tôi thấy xót xa biết bao. Trời rét như cắt mà con bé mặc phong phanh, chân không giày dép, đi bộ 4 - 5 cây số từ nhà bố ra nhà bà ngoại để tìm đến một nơi có tình yêu thương của mẹ và chị, mong thoát khỏi người bố nghiện rượu. Mẹ tôi khuôn mặt xanh xao, gầy còm vì phải lo nghĩ nhiều, nhìn con mà lòng đau như cắt. Thương con không tìm được nước mắt nhưng mẹ tôi vẫn bảo: “Thôi con ạ, mẹ bây giờ chỉ nuôi được chị con thôi. Nhà của mẹ chỉ là túp lều ông bà dựng tạm. Tiền mẹ không có thì nuôi sao được con nữa”. Thấy mẹ tôi nói vậy, con bé tủi thân nức nở khóc, hai dòng nước mắt cứ lăn dài trên má. Tôi ôm em vào lòng rồi cố nài nỉ: “Mẹ cho em ở lại với con đi, nếu em ở lại con sẽ chỉ ăn một bát粥 và sẽ nhường phần của con cho em ăn. Bây giờ em mà về là lại bị bố đánh”. Vừa nói tôi vừa khóc. Mẹ tôi nhìn hai đứa con thơ mà lòng xót xa, đành cho em tôi ở lại.

Có thêm em, mẹ tôi lại thêm phần vất vả, lo nghĩ nhiều hơn. Sau đó, mẹ tôi xin vào nhà máy chè làm việc. Lo cho hai con, mẹ tôi cố làm tăng ca, thêm giờ, có miếng ăn mẹ cũng dành dụm mang về cho con. Tôi ở nhà, ngoài giờ đi học lại phụ giúp ông bà chăn trâu, cắt cỏ, chăn cá, chăn vịt hoặc đi chợ bán măng thêm tiền mua mắm, muối, dành dụm mua sách, bút... Hai chị em mỗi người một việc không ai tị ai.

Một năm sau, mẹ tôi lấy chồng. Cuộc đời hai chị em tôi thay đổi từ đây. Bố dượng tôi cũng đã có một đời vợ. Người ấy và mẹ tôi lấy nhau đều từ hai bàn tay trắng. Được vài tháng thì bố đẻ tôi mất, lúc đó chị em tôi không cảm nhận hết sự mất mát to lớn khi mất đi người thân của mình. Tôi không khóc và thấy rất bình thường như mọi ngày vì trước kia sống cùng một nhà, bố tôi đã để lại trong tôi những kỷ niệm buồn. Sau khi bố mất, bà nội đón em gái tôi về ở với bà. Hai bà cháu ở cái nhà mà ngày trước bố mẹ tôi đã chắt bóp xây dựng, chỉ còn xác nhà không vì đồ đạc bố tôi đã bán hết.

Bố dượng tôi cũng có một người con gái hơn tôi 3 tuổi, được chiều chuộng từ nhỏ chỉ mãi chơi bời không lo học hành và không biết làm gì. Khi mẹ tôi lấy người ấy cũng không có nhà cửa, đất đai gì hết. Ông bố dượng tôi cũng rượu chè, ông ta thường đánh đập tôi. Ông coi tôi như cái gai trong mắt. Mẹ tôi lấy chồng thì phải theo chồng, muốn làm tròn bổn phận người vợ thì lại quên bổn phận người mẹ với chính các con đẻ của mình. Tình cảm yêu thương trước đây mẹ dành cho hai chị em tôi dường như đã dành hết cho bố dượng của tôi rồi. Tôi bắt đầu tuổi dậy thì, người ta hay gọi là tuổi dở hơi. Đó là sự thay đổi lớn trong cuộc đời người con gái, đánh dấu một bước ngoặt lớn. Tôi có rất nhiều điều muốn hỏi mẹ nhưng chưa bao giờ tôi dám tâm sự bộc lộ cảm xúc với mẹ. Tôi rất sợ mẹ mắng và rất ngại. Vì mặc cảm với sự

kỳ thị của bố dượng, chán nản gia đình mà việc học hành của tôi giảm sút. Khi đó, tôi đang học cuối lớp 9.

Một lần bị bố dượng đánh, tôi âm ức vì mẹ không nói gì. Tôi quyết định bỏ đi. Lúc đó trong người tôi chỉ có duy nhất một bộ quần áo mặc trên người. Tôi cứ đi lang thang rồi đến quán net ngồi chơi điện tử. Mẹ đi tìm đưa tôi về, không đánh tôi và bố dượng cũng đã nhận sai. Mọi chuyện diễn ra tưởng chừng như êm đẹp. Nhưng tôi đã nhầm.

Mấy ngày sau, bố dượng lại lôi việc tôi bỏ đi ra chửi rủa, lăng mạ, xúc phạm đánh đập tôi. Tôi đã nhịn và âm ức rất nhiều. Đã có một lần, sẽ có lần thứ hai. Tôi lại bỏ đi. Lần này, tôi mang theo cả quần áo. Tôi ra một quán net khác mà mẹ không tìm thấy được. Tôi ngồi chơi net liền mấy hôm không đi đâu hết, đến lúc mệt mỏi quá rồi thì chợt nhớ ra mình không có tiền để trả. Thế rồi tôi vào mạng quen được một người tên Thu cũng có hoàn cảnh gần giống tôi và hơn tôi một tuổi. Lúc đó Thu đang đi làm dưới Hà Nội. Thu bảo tôi cứ ở Tuyên Quang đợi Thu về sẽ giúp.

Tôi ngồi đợi Thu rồi một ngày thấy Thu lên mạng chat với tôi và nói là Thu đang ở Tuyên Quang và chúng tôi hẹn gặp nhau ở quán net tôi đang ngồi. Lúc đấy trong người Thu cũng không có đủ tiền để trả tiền net cho tôi trong suốt mấy ngày qua. Thế rồi tôi vào mạng, chat với một người tôi nhận làm chị gái quen qua mạng tên là Oanh nhắn lên đón tôi và Thu xuống nhà chị Oanh ăn cơm. Chị Oanh đi cùng một người thanh niên tầm hơn 20 tuổi lên đón tôi. Ăn cơm xong chị Oanh bảo đưa bọn tôi về nhà với bố mẹ, nhưng tôi lại bảo: "Em không về đâu, về bố dượng em ác lắm!" Chị ấy lại bảo: " Thế em có đi làm không, cứ lỏng lỏng mãi như thế này hư người ra". Tôi nghĩ thấy có lý và nhận lời đi gặp chị gái của chị Oanh, một người

phụ nữ mà về sau tôi mới biết đó là một mẹ chủ chứa. Chị ta người to béo nên có biệt danh là Nga Béo. Chị ta nói với tôi: "Đi bán hàng trên Lào Cai, gần Tết Âm lịch, đông khách nên cần tìm người bán hàng. Bán hàng đến 29 Tết thì về ăn Tết cũng được một triệu mang về nhà". Tôi và Thu cùng đồng ý đi.

Đúng 9 giờ tối hôm ấy, họ thuê một xe taxi 4 chỗ, rồi Cường - người đàn ông đi cùng chị Oanh đón tôi và Thu lên Lào Cai. Tôi cũng nghi ngờ và hỏi: "Tại sao lại phải đi vào buổi tối?". M. bảo: "Đi tối để sáng mai có mặt ở đây bán hàng luôn". Thế là tôi đi theo Cường lên taxi.

Tôi ngủ từ 9 giờ tối cho đến lúc họ dừng xe, gọi dậy thì đã 4 giờ sáng rồi. Tôi mở mắt nhìn thấy có chữ "Cửa khẩu Lào Cai". Rồi họ đưa tôi và Thu đi xe ôm đến bến đò, sau 10 phút tôi và Thu đã có mặt ở bờ bên kia. Có một người đàn ông Trung Quốc đón tôi và Thu rồi họ đưa tôi lên một cái chợ ba tầng. Sau này tôi mới biết cái chợ đó tên là "Chợ Yên Sào". Lên đến tầng 2, họ đưa hai đứa vào một cái nhà nhỏ như một gian hàng người ta cho thuê ở hoặc bán hàng. Tôi hỏi Cường rằng mình sẽ bán hàng ở đây à? Cường trả lời "Ừ!" Rồi người đàn ông kia đưa cho Cường một tập tiền mệnh giá 500.000 đồng. Tôi nhìn Cường với ánh mắt ngạc nhiên. Cường bảo đây là tiền trả taxi, rồi Cường quay trở về vì xe taxi vẫn đợi. Người đàn ông Trung Quốc kia cũng biết nói tiếng Việt vì vợ ông ta là người Việt Nam. Sau đó tôi và Thu đi ngủ.

Đến 2 giờ chiều họ gọi chúng tôi dậy ăn cơm rồi đưa hai đứa đi mua quần áo và làm đầu. Tôi thấy lạ hỏi: "Em đi bán hàng cơ mà, sao lại đi mua quần áo thế này em lấy đâu ra tiền để trả?" thì người đàn ông bảo: "Thôi không phải trả, mai ngày may làm mà trả nợ, hết nợ tao cho ít tiền mà về nhà".

“

Tôi không có thời gian mặc nổi bộ quần áo lên người, cứ như vậy nằm trong phòng, người này ra người khác vào cứ thế cho đến khi trời sáng... Đã có lần tôi nghĩ quần hay là chết quách cho xong, sống thế này nhục nhã lắm. Nhưng tôi lại nghĩ nếu tôi chết bọn bất lương buôn bán tôi vẫn nhờn như ngoài vòng pháp luật. Gia đình tôi, mẹ tôi sẽ không nhìn thấy tôi nữa. Tôi không thể chết và bỏ xác nơi đất khách quê người.

”

Tôi giật mình hỏi lại, ông ta cúi và quát: “Tao mua chúng mày về làm gái chứ ai mua chúng mày về bán hàng”. Tôi hoảng sợ và khóc òa lên. Thấy thế vợ ông ta nói: “Tao mua hai đứa mày hết 20 triệu, nếu bây giờ chúng mày muốn về thì phải đem 20 triệu trả tao, không thì đi làm trả hết nợ tao cho về”. Tôi nói để tôi gọi điện về cho người thân đem tiền đến trả thì họ không nghe.

Tôi và Thu rủ nhau bỏ trốn nhưng họ quản lý chặt chẽ chúng tôi không thể nào thoát được. Điện thoại thì họ cho dùng sim Trung Quốc không gọi về Việt Nam được. Lúc đó tôi chỉ biết khóc, nhớ nhà, nhớ mẹ... Những ngày giáp tết, mọi người được quây quần với gia đình mà tôi chỉ ngồi khóc. Hai ngày sau họ thuê người đưa chúng tôi đi sâu vào nội địa. Đi mất 3 ngày 2 đêm. Vào đến nơi là 27 tết, có một người con trai Trung Quốc chừng 20 tuổi ra đón tôi. Thu được một người khác đón đưa đi. Từ đây tôi và Thu mỗi đứa một nơi.

Họ đưa tôi tới một khách sạn 10 tầng to và đẹp. Tại đây, họ bắt tôi bán dâm. Những ngày tết khách mua dâm rất đông, hết lượt khách này ra đến lượt khách khác. Những ngày tôi bị hành kinh, họ bắt tôi dút bông vào và tiếp tục đi khách. Nếu không chịu đi khách thì họ đánh đập. Vì quá sợ hãi và đau đớn nên tôi phải làm theo. Một đứa bé chưa tròn 16 tuổi đã phải tiếp từ 10 - 15 người khách mỗi ngày. Tôi bị hành cả thể xác lẫn tinh thần. Tôi gầy guộc không còn sức sống và xanh xao, trong lòng tràn ngập nỗi đau đớn, căm hận và ăn năn hối cải. Bản thân tôi lúc đó mới thấm thía những lời mẹ dạy ngày trước, mới nghĩ về gia đình, về em gái. Trong khi mọi người lo sắm tết, mua sắm quần áo cùng nhau bữa cơm tất niên, chuẩn bị đón xuân mới ấm cúng bên gia đình và người thân thì tôi lại bơ vơ nơi đất khách quê người, bị hành hạ thân xác và tủi nhục về tinh thần.

Đêm giao thừa tôi phải tiếp khách đông đến nỗi tôi không có thời gian mặc nổi bộ quần áo lên

người, cứ như vậy nằm trong phòng, người này ra người khác vào cứ thế cho đến khi trời sáng. Một ngày họ cho ăn có một bữa, thức ăn không hợp khẩu vị, tôi không sao nuốt nổi. Đã có lần tôi nghĩ quán hay là chết quách cho xong, sống thế này nhục nhã lắm. Nhưng tôi lại nghĩ nếu tôi chết bọn bắt lương buôn bán tôi vẫn nhỡ như ngoài vòng pháp luật. Gia đình tôi, mẹ tôi sẽ không nhìn thấy tôi nữa. Em gái tôi sẽ mất đi một người chị. Tôi không thể chết và bỏ xác nơi đất khách quê người. Trong đầu tôi luôn sợ hãi rằng tôi sẽ không thoát khỏi cái thế giới ngục tù này được. Dù rất sợ nhưng tôi vẫn không nản chí, vẫn tin một ngày nào đó tôi sẽ được trở về quê hương của mình.

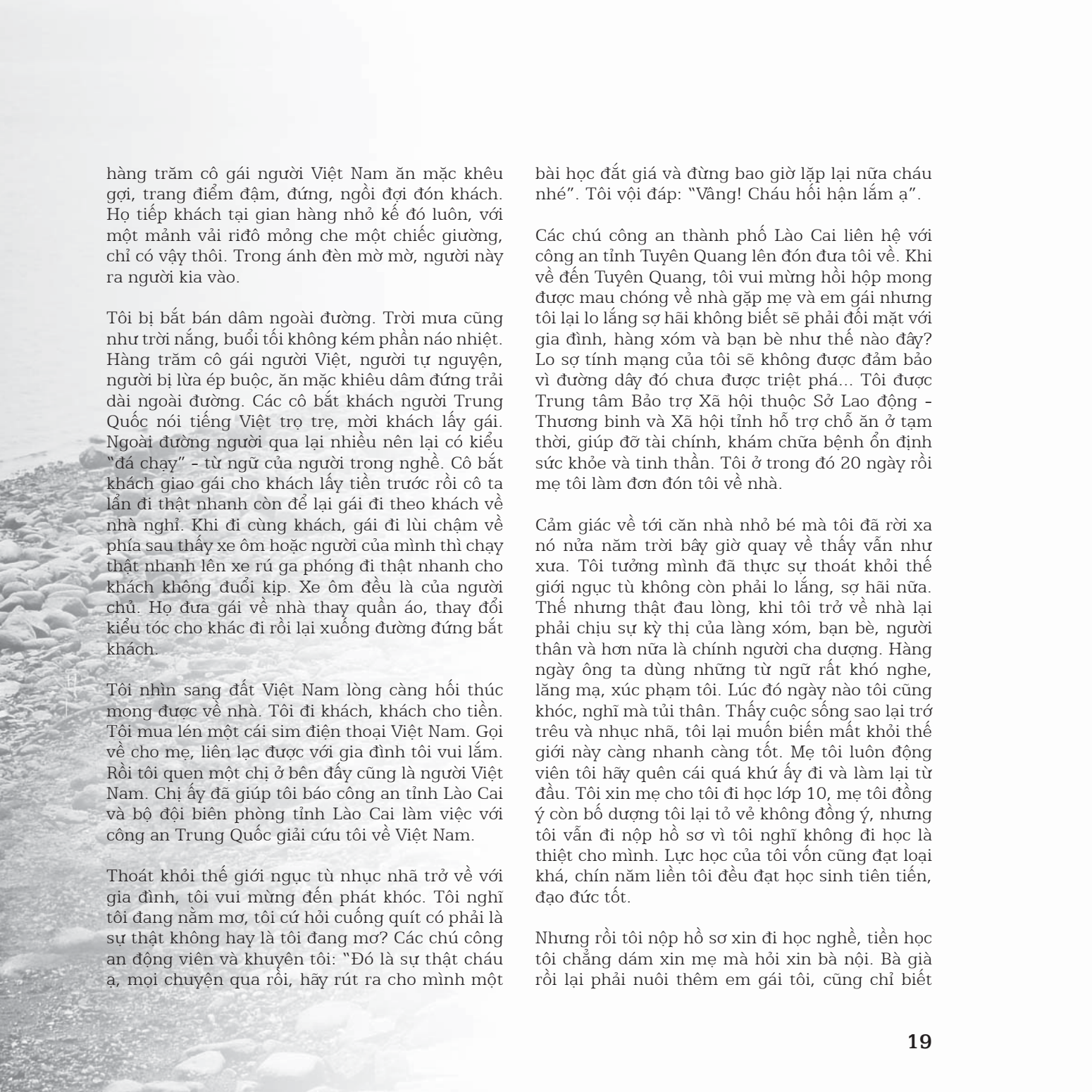
Ròng rã ba tháng trời ngày nào cũng như ngày nào, tôi phải làm nô lệ tình dục cho 10 - 15 người. Nhiều người không dùng bao cao su, vệ sinh không sạch sẽ nên tôi đã bị viêm cổ tử cung nặng. Tôi không tiếp khách được nữa. Họ trả lại tôi cho chủ chữa ở ngoài là bà Nga Béot tại huyện Hà Khẩu, Trung Quốc. Tôi lại được trở về khu chợ Yên Sào, cách có một con sông nhỏ là sang tới Lào Cai. Từ đây, tôi nung nấu ý định bỏ trốn. Ở đây họ đưa tôi đi chữa chạy cho khỏi bệnh rồi lại bán vào sâu trong nội địa. Một buổi chiều tôi đã trốn chạy ra đến bến đò thì bị họ phát hiện. Họ lôi tôi về đánh tôi một trận ra trò. Họ đòi chặt chân tôi nhưng như thế sẽ không sử dụng được tôi nữa nên họ từ bỏ ý định đó.

Họ vẫn chữa chạy cho tôi rồi họ bắt tôi bán dâm tại ngay chợ Yên Sào. Chợ đó có tên là chợ Việt Nam, cao ba tầng. Ban ngày mọi chuyện diễn ra rất bình thường, tầng một thì bán hàng, tầng hai thì đóng cửa kín mít, nhân viên các quán nghỉ ngơi. Chập tối các phòng nhỏ của tầng hai đèn hồng đèn xanh, mờ mờ trải dài từ đầu đến cuối dãy hành lang. Có bốn dãy nhà xây dựng kiểu hình chữ U và nơi đây cũng có

Ban ngày mọi chuyện diễn ra rất bình thường, chập tối các phòng nhỏ của tầng hai đèn hồng đèn xanh, mờ mờ trải dài từ đầu đến cuối dãy hành lang. Có bốn dãy nhà xây dựng kiểu hình chữ U và nơi đây cũng có hàng trăm cô gái người Việt Nam ăn mặc khêu gợi, trang điểm đậm, đứng, ngồi đợi đón khách. Họ tiếp khách tại gian hàng nhỏ kê đó luôn, với một mảnh vải riđô mỏng che một chiếc giường, chỉ có vậy thôi. Trong ánh đèn mờ mờ, người này ra người kia vào.

Cảm giác về tôi căn nhà nhỏ bé mà tôi đã rời xa nó nửa năm trời bây giờ quay về thấy vẫn như xưa. Tôi tưởng mình đã thực sự thoát khỏi thế giới ngục tù không còn phải lo lắng, sợ hãi nữa. Thế nhưng thật đau lòng, khi tôi trở về nhà lại phải chịu sự kỳ thị của làng xóm, bạn bè, người thân và hơn nữa là chính người cha dượng. Hàng ngày ông ta dùng những từ ngữ rất khó nghe, lăng mạ, xúc phạm tôi. Thấy cuộc sống sao lại trở trêu và nhục nhã, tôi lại muốn biến mất khỏi thế giới này càng nhanh càng tốt.

hàng trăm cô gái người Việt Nam ăn mặc khêu gợi, trang điểm đậm, đứng, ngồi đợi đón khách. Họ tiếp khách tại gian hàng nhỏ kê đó luôn, với một mảnh vải riđô mỏng che một chiếc giường, chỉ có vậy thôi. Trong ánh đèn mờ mờ, người này ra người kia vào.

Tôi bị bắt bán dâm ngoài đường. Trời mưa cũng như trời nắng, buổi tối không kém phần náo nhiệt. Hàng trăm cô gái người Việt, người tự nguyện, người bị lừa ép buộc, ăn mặc khiêu dâm đứng trải dài ngoài đường. Các cô bắt khách người Trung Quốc nói tiếng Việt trợ trợ, mời khách lấy gái. Ngoài đường người qua lại nhiều nên lại có kiểu “đá chạy” - từ ngữ của người trong nghề. Cô bắt khách giao gái cho khách lấy tiền trước rồi cô ta lẩn đi thật nhanh còn để lại gái đi theo khách về nhà nghỉ. Khi đi cùng khách, gái đi lùi chậm về phía sau thấy xe ôm hoặc người của mình thì chạy thật nhanh lên xe rú ga phóng đi thật nhanh cho khách không đuổi kịp. Xe ôm đều là của người chủ. Họ đưa gái về nhà thay quần áo, thay đổi kiểu tóc cho khác đi rồi lại xuống đường đứng bắt khách.

Tôi nhìn sang đất Việt Nam lòng càng hồi thúc mong được về nhà. Tôi đi khách, khách cho tiền. Tôi mua lén một cái sim điện thoại Việt Nam. Gọi về cho mẹ, liên lạc được với gia đình tôi vui lắm. Rồi tôi quen một chị ở bên đây cũng là người Việt Nam. Chị ấy đã giúp tôi báo công an tỉnh Lào Cai và bộ đội biên phòng tỉnh Lào Cai làm việc với công an Trung Quốc giải cứu tôi về Việt Nam.

Thoát khỏi thế giới ngục tù nhục nhã trở về với gia đình, tôi vui mừng đến phát khóc. Tôi nghĩ tôi đang nằm mơ, tôi cứ hỏi cuồng quít có phải là sự thật không hay là tôi đang mơ? Các chú công an động viên và khuyên tôi: “Đó là sự thật cháu ạ, mọi chuyện qua rồi, hãy rút ra cho mình một

bài học đắt giá và đừng bao giờ lặp lại nữa cháu nhé”. Tôi vội đáp: “Vâng! Cháu hối hận lắm ạ”.

Các chú công an thành phố Lào Cai liên hệ với công an tỉnh Tuyên Quang lên đón đưa tôi về. Khi về đến Tuyên Quang, tôi vui mừng hồi hộp mong được mau chóng về nhà gặp mẹ và em gái nhưng tôi lại lo lắng sợ hãi không biết sẽ phải đối mặt với gia đình, hàng xóm và bạn bè như thế nào đây? Lo sợ tính mạng của tôi sẽ không được đảm bảo vì đường dây đó chưa được triệt phá... Tôi được Trung tâm Bảo trợ Xã hội thuộc Sở Lao động - Thương binh và Xã hội tỉnh hỗ trợ chỗ ăn ở tạm thời, giúp đỡ tài chính, khám chữa bệnh ổn định sức khỏe và tinh thần. Tôi ở trong đó 20 ngày rồi mẹ tôi làm đơn đón tôi về nhà.

Cảm giác về tới căn nhà nhỏ bé mà tôi đã rời xa nó nửa năm trời bây giờ quay về thấy vẫn như xưa. Tôi tưởng mình đã thực sự thoát khỏi thế giới ngục tù không còn phải lo lắng, sợ hãi nữa. Thế nhưng thật đau lòng, khi tôi trở về nhà lại phải chịu sự kỳ thị của làng xóm, bạn bè, người thân và hơn nữa là chính người cha dượng. Hàng ngày ông ta dùng những từ ngữ rất khó nghe, lăng mạ, xúc phạm tôi. Lúc đó ngày nào tôi cũng khóc, nghĩ mà tủi thân. Thấy cuộc sống sao lại trở trêu và nhục nhã, tôi lại muốn biến mất khỏi thế giới này càng nhanh càng tốt. Mẹ tôi luôn động viên tôi hãy quên cái quá khứ ấy đi và làm lại từ đầu. Tôi xin mẹ cho tôi đi học lớp 10, mẹ tôi đồng ý còn bố dượng tôi lại tỏ vẻ không đồng ý, nhưng tôi vẫn đi nộp hồ sơ vì tôi nghĩ không đi học là thiệt cho mình. Lực học của tôi vốn cũng đạt loại khá, chín năm liền tôi đều đạt học sinh tiên tiến, đạo đức tốt.

Nhưng rồi tôi nộp hồ sơ xin đi học nghề, tiền học tôi chẳng dám xin mẹ mà hỏi xin bà nội. Bà già rồi lại phải nuôi thêm em gái tôi, cũng chỉ biết

trông chờ vào mấy hạt thóc. Thương cháu, bà bán thóc lấy 300 nghìn đưa cho tôi mang đi nộp học. Tôi thương bà, lòng tự nhủ phải học hành thật tốt để không phụ lòng bà. Tôi bắt đầu đi học ôn, sáng đi học chiều về phụ giúp mẹ tôi bán hàng, nấu cơm.

Ôn 15 buổi đã xong. Hôm đó, tôi đi lấy số báo danh để ngày hôm sau đi thi, bỗng các chú bên Công an Tuyên Quang và Trung tâm Bảo trợ Xã hội gọi điện cho mẹ tôi bảo dưới Hà Nội có một chương trình do Trung tâm Phụ nữ và Phát triển, tổ chức hỗ trợ đào tạo dạy nghề cho phụ nữ bị buôn bán trở về có hoàn cảnh khó khăn. Các chú nói đó là chương trình đặc biệt rồi khuyên tôi nên xuống học nghề tại Hà Nội. Nghe thấy vậy, mẹ cũng khuyên: “Con ạ! Mẹ cũng chỉ lo cho con được hết cấp 3 thôi, chứ nhà mình không có tiền cho con đi đại học hay trung cấp đâu. Mà học ba năm cấp ba con có theo được không hay lại được vài buổi lại chán, rồi lại đi chơi. Với lại học xong con vẫn phải đi học lấy một cái nghề. Nếu Trung tâm Phụ nữ có hỗ trợ dạy nghề với học văn hóa thì con xem đi cùng các chú xuống dưới đây mà học”. Tôi nằm nghĩ một đêm, sáng hôm sau quyết định đi cùng các chú xuống Hà Nội.

Khi đi xuống Trung tâm tôi vừa lo lắng, vừa tò mò không biết cái Trung tâm ấy như thế nào? Ở đây có dạy nghề, dạy văn hóa cho không hay lại giống như đi cải tạo, phục hồi nhân phẩm? Tôi rất lo sợ và nghi ngờ. Nhưng, khi xuống tận nơi chứng kiến bằng mắt thật tôi không thể tin được tại sao lại có một nơi tốt như vậy! Các cô chú nhân viên ở đây rất nhiệt tình đưa đón chúng tôi về Ngôi Nhà Bình Yên. Mới đầu nghe cái tên thấy là lạ, rất tò mò muốn biết đó là ngôi nhà như thế nào mà tại sao lại có cái tên như vậy. Khi bước chân vào nhà, tôi không nghĩ là tôi lại được ở trong một căn nhà đẹp và khang trang đến như thế. Ngôi nhà cao 5 tầng sơn màu vàng, trong nhà đầy đủ tiện

ngghi sinh hoạt, thoải mái. Nói thật điều kiện ở Nhà Bình Yên còn tốt hơn ở nhà quê tôi rất nhiều. Tôi gặp các chị em cũng có hoàn cảnh giống tôi, đang sinh sống tại ngôi nhà đó. Mọi người sống với nhau rất thân thiện, coi như chị em trong nhà. Đầu tiên tôi lạ lẫm nhưng sau một vài ngày chúng tôi đã làm quen và hòa nhập với mọi người trong nhà.

Chúng tôi được cung cấp đồ dùng sinh hoạt cá nhân, khám chữa bệnh miễn phí, hàng tháng được hỗ trợ tiền tiêu vặt, hỗ trợ cả về pháp lý, học văn hóa và cả học nghề. Ngoài ra, Ngôi Nhà Bình Yên còn tổ chức các buổi vui chơi giải trí, thăm Lăng Bác, Bảo tàng dân tộc học, tham gia các buổi tập thể dục thẩm mỹ, luyện tập Yoga trị liệu tâm lý, tham gia các buổi học nâng cao quyền năng cho phụ nữ và tổ chức sinh nhật cho các bạn cùng sinh sống trong ngôi nhà. Hàng tháng chúng tôi còn được hỗ trợ tiền tàu xe học về thăm gia đình. Được tham gia các khóa học, tôi cảm thấy rất bổ ích và thoải mái, kỹ năng sống tưởng chừng như đơn giản không ngờ lại khó khăn và cần thiết đối với mình như thế. Có rất nhiều nội dung để học, tùy vào khả năng, nhu cầu và điều kiện sức khỏe của từng người.

Tôi rất cảm ơn Ngôi Nhà Bình Yên đã hỗ trợ cho tôi được học nghề, kỹ năng sống, nâng đỡ tôi lúc tôi khó khăn vấp ngã, giúp tôi sống vui vẻ, tự tin giao tiếp với mọi người. Tôi cảm ơn mẹ tôi đã luôn động viên tôi, tạo cho tôi niềm tin từ cuộc sống dù tôi biết mẹ rất khó xử trong chuyện gia đình. Nhưng giờ tôi đã hiểu người thương yêu tôi nhất chỉ có thể là mẹ tôi. Mẹ luôn lo lắng cho tôi mà tôi đều không biết. Tôi đã trách lầm mẹ. Mẹ ơi, con xin lỗi mẹ, con sẽ học tập thật tốt để không phụ lòng mẹ, mẹ là tài sản to lớn nhất của con. Tôi cảm ơn tất cả mọi người sinh sống tại Ngôi Nhà Bình Yên đã luôn giúp đỡ và động viên tôi lúc tôi nản chí.

Quá khứ của tôi vẫn ám ảnh tôi, theo sát tôi từng ngày từng giờ và cả trong giấc mơ của tôi. Tôi lo lắng là còn rất nhiều phụ nữ bị buôn bán vẫn chưa được giải cứu phải sống một cuộc sống tù đày tăm tối, không biết bao giờ họ mới được trở về. Tôi mong họ cũng may mắn như tôi, được trở về với quê hương mình, đoàn tụ với gia đình và bắt đầu cuộc sống mới.

Tôi mong khi mọi người đọc bài viết của tôi sẽ thức tỉnh, đừng sa vào cạm bẫy của xã hội, đừng vì những đồng tiền bất chính mà bán rẻ lương tâm mình. Đừng nhẹ dạ cả tin, bọn buôn người luôn

có những lời nói, hành động lừa gạt rất tinh xảo, người nào dễ tin người là chúng lợi dụng và bị mắc lừa chúng ngay. Cuộc sống chỉ tươi đẹp khi nó nằm trong chính bàn tay bạn quản lý, đừng để người khác lợi dụng và sai khiến cuộc sống của bạn!

Đặc điểm của Người tạm trú Ngôi nhà Bình yên

Người tạm trú tại Ngôi nhà Bình yên là những phụ nữ và trẻ em gái bị mua bán trở về được hỗ trợ để phục hồi sức khỏe, tìm lại hi vọng và khả năng để bắt đầu một cuộc sống mới.

Từ năm 2007, Ngôi nhà Bình yên cho đến nay đã hỗ trợ được gần 259 người tạm trú. Gần 40% trong số đó dưới 18 tuổi, và càng ngày càng nhiều em dưới 16 tuổi. 10% các em không biết chữ, và 60% mới học đến cấp 2 hoặc cấp 3.

Phần lớn người tạm trú đến từ các tỉnh phía Bắc, trong đó có một nửa là người dân tộc thiểu số; đáng lưu ý là người dân tộc thiểu số chiếm khoảng 13% tỷ lệ dân số cả nước.

60% người tạm trú đến với Ngôi nhà Bình yên bị mua bán vì mục đích bóc lột tình dục. Còn lại bị mua bán vì mục đích làm vợ hoặc bóc lột sức lao động.

Gần một nửa số người tạm trú đã chia sẻ rằng bạo lực gia đình, đổ vỡ trong tình cảm, sử dụng chất kích thích và thiếu sự quan tâm của gia đình chính là những yếu tố đẩy các em vào hoàn cảnh có nguy cơ bị mua bán cao. Những em còn lại chia sẻ các yếu tố khác như đói nghèo, và mong muốn đổi đời.³

LỖ CHÂN ĐAU MỘT ĐỜI

“Sống tại Ngõ nhà Bình yên, tôi cảm thấy mình đã thay đổi và đã thoát khỏi cuộc sống đau khổ trước kia.”

Khi vào Ngõ nhà Bình yên, tôi vẫn chưa có định hướng học nghề. Ở tuổi 16, các bạn vẫn cấp sách tới trường còn tôi đã bỏ học từ lớp 5. Tôi theo chị vào Nam làm công nhân may. Ban đầu, tôi rất sợ nghề may. Vì mỗi lần nhớ đến kỉ niệm ngày xưa đi làm cùng chị là tôi không muốn ngồi vào bàn may nữa. Tôi vẫn nhớ như in xưởng may rất lớn, có nhiều người làm việc. Ở đó có cô quản đốc mà mỗi khi không vừa lòng điều gì, cô ấy lại quát ầm lên khiến người tôi run bắn. Tôi chưa được dạy kiến thức may cơ bản, nên làm thường bị sai, bị lỗi. Sau đó, tôi phải ngồi lại hàng giờ để sửa những lỗi sai đó.

Nhưng giờ thì tôi đã tự tin khi ngồi may khăn và quần áo cho các bạn ở Nhà Bình Yên. Tôi đã hoàn thành hai khóa học cắt may thời trang sơ cấp và trung cấp. Hiện tại tôi đang theo học khóa cắt may thời trang nâng cao: Dạy thiết kế áo dài. Tôi thực sự rất vui, hạnh phúc mỗi khi mặc chiếc áo, váy do mình tự làm ra. Các bạn ở Nhà Bình Yên luôn động viên, khen ngợi khi tôi may tặng cho các bạn. Một trong những sản phẩm đầu tay của tôi làm ra được trưng bày ở Nhà Bình Yên khiến cho tôi cảm thấy rất tự hào.

Tôi sinh ra và lớn lên tại một làng quê của tỉnh Bắc Giang. Gia đình tôi thuộc vào loại nghèo khó nhất nhì trong làng. Tuy gia đình gồm có 4 thành viên nhưng mọi công việc lớn bé trong nhà đều do mẹ tôi lo liệu, vì hồi đó tôi và chị gái mới trên dưới 5 tuổi mà thôi, còn bố tôi thì vào miền Nam kiếm sống, không có một chút liên lạc gì về nhà. Nhà có 3 miệng ăn nhưng chỉ có một người làm nên bữa đói, bữa no. Cuộc sống tuy đói nghèo, nhưng sau một ngày lao động vất vả, tối đến sau khi ăn cơm và dọn dẹp xong là ba mẹ con tôi lại quây quần bên nhau, vui cười, trò chuyện...

Ngày tháng cứ trôi qua như vậy, cho đến một ngày cô tôi từ Trung Quốc trở về. Thấy gia đình tôi túng bần, cô tỏ ra đồng cảm và muốn giúp đỡ mẹ tôi thoát khỏi hoàn cảnh này. Cô ấy bắt đầu quan tâm đến mẹ con tôi... Vào một buổi tối, cô ấy bảo với mẹ tôi: "Hoàn cảnh gia đình chị chỉ trông chờ vào mấy sào ruộng thì làm sao mà đủ sống, cứ như vậy thì đến bao giờ mới có cơ hội thoát được cái nghèo, cải thiện được cuộc sống? Phải nghĩ cách mà thay đổi chứ!". Mẹ tôi nghe nói như vậy thấy cũng tủi lòng. Rồi cô ấy lại nói với mẹ tôi: "Ở bên Trung Quốc người ta đang cần người làm việc ở một cơ sở sản xuất đường, chị nên đi cùng em, em sẽ giúp cho chị vào làm việc ở đó cho đỡ khổ". Nghe cô nói như vậy, mẹ tôi đã đồng ý mà không một chút nghi ngờ gì. Thời gian đó tôi mới 5 tuổi, còn chị gái tôi đang đi học lớp 2. Cô ấy bảo với mẹ tôi rằng: "Con bé út còn nhỏ chị cứ mang đi theo có gì tôi sẽ trông giúp, còn con bé lớn đang đi học thì gửi bà nội trông hộ". Thế là hôm sau, khoảng 3-4 giờ sáng, lúc mà mẹ con tôi vẫn còn đang ngủ thì cô ấy đến gọi dậy để đi. Mẹ mang theo tôi trên lưng, để lại chị gái tôi vẫn đang ngủ ngon lành mà không hề biết gì cả. Chúng tôi đi xe ôm, rồi đi ô

tô đến cửa khẩu Tân Thanh, rồi chúng tôi lại đi bộ lên nhà cô ấy. Đến nơi chúng tôi được nghỉ ngơi, tắm giặt và ăn uống.

Sau mấy hôm ở đó mà không thấy cô nhắc gì đến công việc, mẹ tôi hỏi thì cô ấy nói: "Những hứa hẹn đó chỉ là cái cớ thôi..., chứ sự thật tôi đưa mẹ con chị sang đây chỉ để bán cho những người đang cần vợ, cần con, bởi vì ở bên này có rất nhiều người dù đã lớn tuổi nhưng họ vẫn chưa có vợ con gì cả". Biết đã bị lừa, mẹ tôi lo sợ, van xin cô ấy cho chúng tôi trở về nhà. Nhưng cô ấy đã lạnh lùng nói: "Chị đã sang đến đây chỉ còn một cách là làm vợ người ta chứ làm gì có chuyện muốn về là về được". Bị người quen lừa một cách quá dễ dàng, mẹ tôi mới ngỡ ngàng vì cảm thấy lòng người thật khó đoán. Mẹ tôi thấy ân hận và thất vọng vô cùng vì mình đã quá tin vào những lời dụ dỗ ngon ngọt mà họ đã rắp tâm chuẩn bị từ trước. Lúc đó vừa không có tiền, vừa không biết tiếng địa phương nên mẹ tôi bắt buộc phải nghe theo sự sắp xếp của cô ấy và chờ đợi thời gian sẽ cho mình một cơ hội.

Chúng tôi đã bị cô ấy bán cho một người đàn ông Trung Quốc. Ở với người đó, mỗi buổi sáng mẹ tôi phải dậy sớm nấu một nồi cháo trắng để ăn cả ngày. Sau đó, mẹ tôi dọn dẹp một lúc rồi cùng ông ấy dẫn cả tôi ra đồng. Mẹ phải làm ruộng, còn tôi thì chơi ở trên bờ gần đó. Buổi trưa về lại tiếp tục ăn cháo trắng, ai thích thì cho thêm thìa đường vào còn không thì thôi. Đến buổi chiều cũng ăn cháo như vậy. Ngày này qua ngày khác, ngày nào cũng phải ăn ba bữa cháo, mẹ tôi không chịu được nên đã nấu một nồi cơm nhỏ để ăn, nhưng ông ấy biết được đã cấm không cho phép ăn. Chúng tôi đành phải tập ăn cháo như ông ấy dù không muốn.

Sự quản lý đến gò bó của ông ấy càng khiến mẹ con tôi nhớ nhà da diết. Tôi còn nhớ rất rõ một câu nói của mình hồi đó: "Mẹ ơi, ước gì có một cái máy bay thả mình về đúng nhà mình để được gặp mọi người nhỉ!". Nghe đứa con nhỏ nói một câu vô tư như vậy, mẹ tôi cũng chỉ gương mỉm cười rồi sau đó lại thầm khóc một mình. Mỗi lần nhìn thấy mẹ cúi mặt xuống gối khóc, tôi không biết phải làm gì cả vì mình còn bé quá.

Mẹ con tôi ở với người đàn ông Trung Quốc đó khoảng hơn một năm thì quen với cô Ly, quê ở Hải Dương. Sau một thời gian quen biết, nói chuyện, tâm sự với nhau, biết chuyện mẹ con tôi bị lừa bán, cô Ly bảo với mẹ tôi: "Chị hãy cố gắng dành dụm tiền, em sẽ tìm cách nhờ cô bạn giúp đưa mẹ con chị về Việt Nam". Nghe nói vậy mẹ tôi tỏ ra hết sức vui mừng, và bà đã quyết tâm nuôi thêm lợn, vịt để bán lấy tiền dành dụm chờ ngày trở về.

Ông người Trung Quốc cũng không nghi ngờ gì mẹ con tôi vì chúng tôi cũng đã ở đó khá lâu rồi.

Khi đã dành dụm được tiền, mẹ tôi đã nhờ cô Ly giới thiệu với cô bạn mà cô Ly đã nhắc đến lần trước. Cô Ly nói sẽ hẹn cô ấy gặp mẹ tôi tại nhà cô. Ít hôm sau, cô Ly gọi cô Liên xuống để bàn bạc với mẹ tôi. Cô Liên bảo: "Tôi sẽ đưa mẹ con chị về nước với điều kiện phải trả tiền xe và tiền công cho tôi". Mẹ tôi đồng ý và mọi việc đã bàn bạc xong. Ít ngày sau, chọn thời cơ, chúng tôi trốn được ra khỏi nhà. Cô Liên đưa chúng tôi bắt xe

ô tô để trở về nước. Khi đến được nơi gọi là cửa khẩu thì chúng tôi nghỉ đêm ở đó, rồi lên tàu hỏa đi về ga phố Kép - tỉnh Bắc Giang. Chúng tôi đi đến sáng sớm hôm sau mới về đến nhà.

Về nhà, mẹ con tôi vui mừng vì sắp được gặp lại người thân sau hai năm xa cách, nhưng cũng lo ngại không biết mọi người sẽ nghĩ như thế nào về mình. Mọi suy nghĩ tạm thời gác sang một bên khi chúng tôi về đến cổng, lúc đó mẹ tôi đã bảo tôi gọi thật to tên của chị gái tôi. Chị tôi ra mở cổng, mọi người ở nhà ngỡ ngàng không tin là mẹ con tôi đã thực sự trở về, sau đó không ngừng hỏi về những chuyện đã xảy ra.

Khi về đến nhà thì số tiền mẹ dành dụm cũng đã hết. Chúng tôi không còn tiền nên đã phải xin bà nội cho sống chung. Hồi đầu bà nội còn tỏ ra thân thiết nhưng về sau không thấy bố tôi về, bà nghĩ bố tôi đã có vợ bé nên không về. Khi biết chuyện mẹ tôi đã phải làm vợ một người ở Trung Quốc, bà tôi đã có những ý nghĩ không tốt về mẹ. Có những việc mẹ tôi làm dù không có gì ảnh hưởng đến cuộc sống của bà nhưng không được như ý thì bà tôi lại buông những lời đay nghiến với mẹ. Không thể chịu đựng tiếp nữa, ba mẹ con tôi đã chuyển ra ở riêng.

Hoàn cảnh ba mẹ con quá khó khăn, ít lâu sau khi mới học hết lớp 6, chị tôi nói với mẹ xin nghỉ học để đi làm. Một người chủ xưởng may ở Bắc Ninh lên để tìm thợ vào miền Nam, chị tôi đã xin vào đó làm. Được một năm thì ông chủ ra nhà bảo tôi cũng có thể vào đó làm việc mặc dù lúc đó tôi mới học đến lớp 5. Ông ấy bảo: "Cháu cứ vào đó làm thử nếu làm được thì ở lại, nếu không sẽ cho tiền

Mẹ con tôi nhớ nhà da diết. Tôi còn nhớ rất rõ một câu nói của mình hồi đó: “Mẹ ơi, ước gì có một cái máy bay thả mình về đúng nhà mình để được gặp mọi người nhỉ!”. Nghe đứa con nhỏ nói một câu vô tư như vậy, mẹ tôi cũng chỉ gượng mím cười rồi sau đó lại thăm khốc một mình. Mỗi lần nhìn thấy mẹ cúi mặt xuống gôi khóc, tôi không biết phải làm gì cả vì mình còn bé quá.

về". Tôi còn bé nên ham vui, mẹ tôi cản tôi cũng không nghe.

Công việc của tôi là làm thợ may và phụ những việc vặt nhưng cũng vất vả vô cùng. Buổi sáng, chúng tôi phải dậy từ 6 giờ để vệ sinh cá nhân đánh răng, rửa mặt và chuẩn bị làm việc. Hôm nào may thì có cơm rang ăn sáng còn nếu cơm từ tối hôm trước mà hết thì chúng tôi phải nhịn đói làm việc đến 12 giờ trưa mới được ăn. Buổi chiều thì làm việc từ 13 giờ 30 đến 18 giờ, buổi tối lại làm từ 19 giờ cho đến 24 giờ. Công việc cứ như vậy, làm được nửa năm thì tôi phải bỏ việc vì không còn sức để chịu đựng. Tôi đã bỏ trốn khỏi chỗ làm đó. Một người hàng xóm cạnh nhà đã giúp tôi tìm một chỗ làm mới. Hôm đó là tối chủ nhật, tôi được nghỉ làm nên người đó đã chờ ở đầu ngõ. Tôi đã ra đi với hai bàn tay trắng và một bộ quần áo trên người. Sau mấy tháng tình cờ tôi gặp lại ông chủ cũ, ông ấy đã bắt tôi phải trả tiền xe, tiền tạm ứng và tiền hủy hợp đồng cho ông ấy.

Khi tôi trở về quê thì được các bác bên Chi cục Phòng chống tệ nạn xã hội giúp đỡ mẹ con tôi tiền vốn để bớt những khó khăn trước mắt. Mẹ con tôi vui mừng vì đã có tổ chức quan tâm giúp đỡ chúng tôi bằng tấm lòng chân thành. Tiếp sau đó tôi lại được Chi cục Phòng chống tệ nạn xã hội giới thiệu đến Ngôi Nhà Bình Yên.

Sống tại Ngôi Nhà Bình Yên, tôi cảm thấy như mình đang được thay đổi và thoát khỏi cuộc sống khổ sở trước đó. Nhà Bình Yên đã trở thành ngôi nhà thứ hai của tôi, cho tôi luôn cảm thấy ấm lòng. Tại đây, tôi được các bác, các chị quan tâm,

chăm sóc sức khỏe khi tôi ốm, mệt. Tôi vốn nhỏ bé, sức khỏe yếu, cứ thay đổi thời tiết là da tôi nổi đỏ, sưng tấy, ngứa khắp người khiến tôi không ngủ được. Các chị thường xuyên chăm sóc, quan tâm đến tôi, đưa tôi đi khám và điều trị cả thuốc tây và thuốc bắc, nhưng mỗi lần hết thuốc thì tôi bị ngứa lại. Các bác, các chị luôn động viên tôi kiên trì chữa bệnh.

Sau khi học xong, tôi được nhận vào làm việc tại công ty may trên phố Quán Sứ - Hà Nội với mức lương hơn 2 triệu đồng/tháng. Đây là thu nhập rất lớn đối với tôi - một cô thợ may mới ra trường và chưa thạo tay nghề. Bên cạnh đó, tôi còn tranh thủ làm thêm để có thu nhập, trang trải cuộc sống và giúp đỡ bố mẹ.

Sau khi rời Ngôi Nhà Bình Yên, tôi rất nhớ mọi người. Ngôi Nhà Bình Yên không chỉ mang lại cho tôi chỗ dựa tinh thần, là nơi tôi có thể chia sẻ niềm vui, nỗi buồn mà còn cho tôi cơ hội có nghề, trang bị cho tôi hành trang vững bước vào đời. Hiện tại, tôi vẫn còn đó gánh nặng gia đình: Bố tôi bị thần kinh, mẹ già luôn đau ốm. Tôi mong sao mình có đủ sức khỏe để làm việc, tự lực trong cuộc sống và giúp đỡ gia đình.

Tôi xin cảm ơn các cô, các bác tại Ngôi Nhà Bình Yên, những người đã giúp đỡ để tôi có cơ hội thay đổi cuộc sống này. Xin cảm ơn những tấm lòng vàng đã giúp tôi có một khởi đầu mới tốt đẹp như vậy! Và tôi cũng nhắn nhủ đến mọi người hãy cảnh giác với những lời dụ dỗ, lừa gạt, đừng ai phải rơi vào hoàn cảnh như mẹ con tôi.

Đặc điểm yếu thế về giới trong mua bán người

Dưới tác động của sự bất bình đẳng giới và mất cân bằng trong vai trò xã hội và kinh tế, phụ nữ và trẻ em gái là những đối tượng có nguy cơ bị mua bán cao hơn nam giới. Thiếu cơ hội tiếp cận và hưởng lợi từ giáo dục, việc làm đẩy phụ nữ vào nhóm yếu thế thiệt thòi, góp phần làm gia tăng sự bất bình đẳng giới và đói nghèo ở nữ giới. Sự phân biệt giới tính trong gia đình và bạo lực trong gia đình và cộng đồng cũng tác động cả về tinh thần lẫn tài chính lên phụ nữ và trẻ em, qua đó bọn mua bán người thường lợi dụng để tiếp cận khi chị em cố gắng thoát khỏi nghịch cảnh. Ngoài ra, một số truyền thống phân biệt đối xử tại một số quốc gia như 'trọng nam khinh nữ' đang làm giảm tỷ lệ sinh trẻ gái, qua đó gia tăng nạn bạo lực trên cơ sở giới và nhu cầu tìm 'vợ' từ nước ngoài.⁴

BÀI HỌC CUỘC ĐỜI

***“Ban ngày tôi buồn rầu, im lặng.
Ban đêm tôi lại khóc thầm.”***

Mỗi người sinh ra đều mong muốn được sống vui vẻ, hạnh phúc bên những người mình thương yêu, nhưng không phải ai cũng có được sự may mắn đó. Cuộc sống luôn nảy sinh những cảnh ngộ trớ trêu, những tình huống khó khăn, đau khổ. Trong mỗi khó khăn, thách thức, đòi hỏi mỗi chúng ta phải có nghị lực, có niềm tin vào cuộc sống mới có thể vượt lên số phận, xây dựng cuộc sống của mình theo một hướng mới, tốt đẹp hơn.

Tôi về Việt Nam đã được gần một năm rồi, nhưng tôi rất ít về quê thăm bố mẹ. Tôi rất sợ ánh mắt soi mói, kỳ thị của mọi người. Tôi ở nhờ nhà anh rể, chị gái trên Hà Nội, lâu lâu mới về quê một lần. Mỗi lần về, tôi chỉ ở nhà vài tiếng, hoặc hơn một ngày là lại lên Hà Nội. Về quê, tôi không dám ra khỏi nhà, chẳng dám gặp ai. Người hàng xóm ngay cạnh nhà tôi biết tin tôi về thì nói cạnh khước với đứa cháu nhỏ: “Về nhà ngay, nếu không nó lại lừa bắt đi bán sang Trung Quốc bây giờ!”

Tôi về Việt Nam đã được gần một năm rồi, nhưng tôi rất ít về quê thăm bố mẹ. Tôi rất sợ ánh mắt soi mói, kỳ thị của mọi người. Tôi ở nhờ nhà anh rể, chị gái trên Hà Nội, lâu lâu mới về quê một lần. Mỗi lần về, tôi chỉ ở nhà vài tiếng, hoặc hơn một ngày là lại lên Hà Nội.

Tôi sinh ra trong một gia đình nông thôn nghèo thuộc ngoại thành Hà Nội, vùng quê mà người nông dân quanh năm “bán mặt cho đất, bán lưng cho trời” nhưng vẫn không đủ ăn. Cùng với sự nghèo khó về kinh tế là những tập tục phong kiến cổ hủ, lạc hậu, “trọng nam khinh nữ”, khiến những người phụ nữ ở nông thôn trong đó có mẹ tôi lâm vào bước khốn khổ tột cùng.

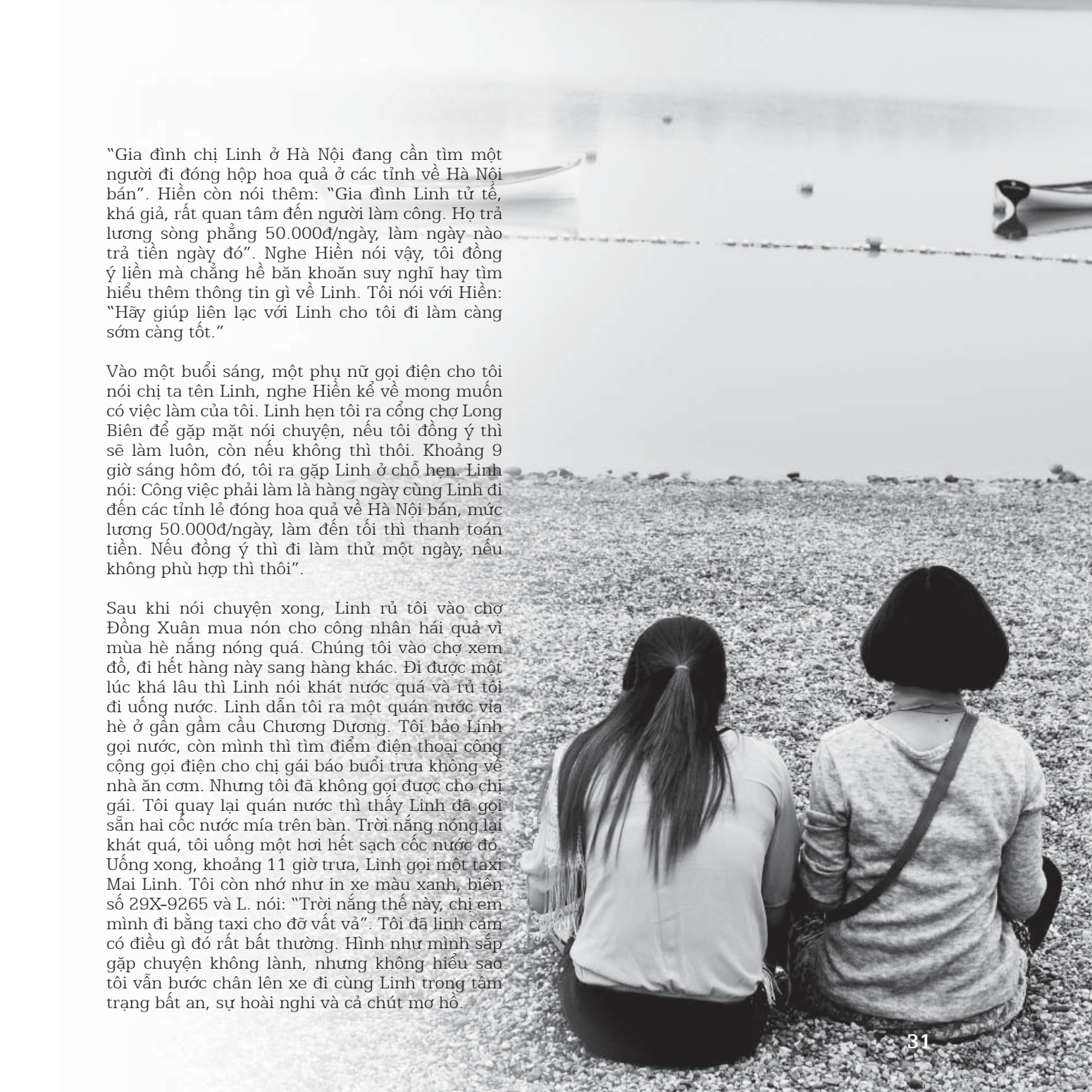
Bố mẹ tôi sinh được bảy chị em gái. Cả gia đình gần chục miệng ăn chỉ biết trông vào nguồn thu duy nhất từ mấy sào ruộng. Cuộc sống gia đình tôi vô cùng khó khăn. Ba người chị gái tôi đều phải nghỉ học sớm ở nhà giúp bố mẹ làm thêm công việc đồng áng. Vì sinh ra toàn con gái nên mẹ tôi hàng ngày bị bố tôi và bà nội chửi mắng, gây áp lực về tinh thần, đôi khi còn cả những trận đòn đau về thể xác. Quá đau khổ, uất ức, mẹ tôi trở nên trầm lặng, ít nói. Có những đêm đang ngủ tôi bỗng giật mình, hoảng hốt tỉnh giấc vì nghe thấy tiếng khóc tủn nhuỵ, ai oán của mẹ trong đêm thanh vắng. Đã có lần mẹ tôi có ý nghĩ từ bỏ cuộc đời. Những lúc như vậy, tôi chỉ biết ôm mẹ khóc, cầu xin mẹ đừng làm điều dại dột, đừng bỏ con cái bơ vơ. Và rồi, bằng tình yêu thương bao la của người mẹ với những đứa con do mình dứt ruột đẻ ra, mẹ tôi đã gắng gượng vượt qua mọi đau khổ, tiếp tục sống. Bà lại miệt mài lao động, chăm lo cho chúng tôi khôn lớn.

Thời gian cứ lặng lẽ trôi qua, năm 2005, tôi tốt nghiệp phổ thông trung học. Sau đó, tôi thi đỗ vào trường Cao đẳng X. Vì điều kiện kinh tế gia đình khó khăn, bố mẹ tôi không muốn cho tôi lên thành phố học. Nhưng với mong ước từ lâu là sau này có một công việc ổn định cho cuộc sống đỡ vất vả, tôi đã thuyết phục bố mẹ cho tôi lên Hà Nội vừa học vừa làm thêm.

Cuộc sống của một cô bé mới tốt nghiệp phổ thông, lần đầu tiên xa nhà ra thành phố, tất cả mọi thứ đều xa lạ. Năm học mới bắt đầu, tôi và một số bạn học cùng trường thuê nhà trọ, nhanh chóng ổn định chỗ ăn, ở. Hàng ngày, buổi sáng tôi đi làm thêm, buổi chiều đi học. Vì công việc làm thêm khá vất vả nên tôi thường xuyên đến lớp trong trạng thái mệt mỏi, buồn ngủ vì thế nên kết quả học tập ngày càng sa sút. Đã có lúc tôi nghĩ đến chuyện nghỉ học để đi làm, nhưng rồi, nghĩ đến công sức mười mấy năm trời học tập chẳng lẽ lại bỏ dở..., tôi lại cố gắng tiếp tục theo học. Thời gian cùng những nỗi buồn, vất vả và cả sự chán nản của tôi trôi qua thật chậm chạp.

Hai năm sau, mùa hè năm 2007, tôi nghĩ mình lại có hơn một tháng lao động để kiếm thêm tiền cho năm học mới và không ngờ cuộc đời của tôi lại bước vào một bước ngoặt, một cuộc sống đầy nước mắt và sự căm hận.

Tôi có một người bạn thân tên là Hiền. Tôi và Hiền cùng học với nhau từ nhỏ đến lớp 9. Chúng tôi thường xuyên tâm sự với nhau chuyện gia đình, giúp đỡ nhau học tập. Học hết lớp 9, tôi thi đỗ vào cấp ba còn Hiền thì trượt nên phải ở nhà. Trong thời gian này chúng tôi rất ít liên lạc với nhau. Sau mấy năm Hiền lấy chồng, vợ chồng Hiền thuê nhà ở Hà Nội. Những lúc rảnh, hoặc vợ chồng Hiền có chuyện xích mích thì Hiền lại chạy đến chỗ tôi khóc lóc, tâm sự. Khi đó Hiền đang làm việc cho một công ty môi giới việc làm. Qua nói chuyện, Hiền biết tôi đang cần một công việc làm thêm trong dịp hè nên đã hứa sẽ tìm giúp tôi một công việc phù hợp. Một vài ngày sau, Hiền gọi điện cho tôi nói:

“Gia đình chị Linh ở Hà Nội đang cần tìm một người đi đóng hộp hoa quả ở các tỉnh về Hà Nội bán”. Hiền còn nói thêm: “Gia đình Linh tử tế, khá giả, rất quan tâm đến người làm công. Họ trả lương sòng phẳng 50.000đ/ngày, làm ngày nào trả tiền ngày đó”. Nghe Hiền nói vậy, tôi đồng ý liền mà chẳng hề băn khoăn suy nghĩ hay tìm hiểu thêm thông tin gì về Linh. Tôi nói với Hiền: “Hãy giúp liên lạc với Linh cho tôi đi làm càng sớm càng tốt.”

Vào một buổi sáng, một phụ nữ gọi điện cho tôi nói chị ta tên Linh, nghe Hiền kể về mong muốn có việc làm của tôi. Linh hẹn tôi ra cổng chợ Long Biên để gặp mặt nói chuyện, nếu tôi đồng ý thì sẽ làm luôn, còn nếu không thì thôi. Khoảng 9 giờ sáng hôm đó, tôi ra gặp Linh ở chỗ hẹn. Linh nói: Công việc phải làm là hàng ngày cùng Linh đi đến các tỉnh lẻ đóng hoa quả về Hà Nội bán, mức lương 50.000đ/ngày, làm đến tối thì thanh toán tiền. Nếu đồng ý thì đi làm thử một ngày, nếu không phù hợp thì thôi”.

Sau khi nói chuyện xong, Linh rủ tôi vào chợ Đồng Xuân mua nón cho công nhân hái quả vì mùa hè nắng nóng quá. Chúng tôi vào chợ xem đồ, đi hết hàng này sang hàng khác. Đi được một lúc khá lâu thì Linh nói khát nước quá và rủ tôi đi uống nước. Linh dẫn tôi ra một quán nước vỉa hè ở gần gầm cầu Chương Dương. Tôi bảo Linh gọi nước, còn mình thì tìm điểm điện thoại công cộng gọi điện cho chị gái báo buổi trưa không về nhà ăn cơm. Nhưng tôi đã không gọi được cho chị gái. Tôi quay lại quán nước thì thấy Linh đã gọi sẵn hai cốc nước mía trên bàn. Trời nắng nóng lại khát quá, tôi uống một hơi hết sạch cốc nước đó. Uống xong, khoảng 11 giờ trưa, Linh gọi một taxi Mai Linh. Tôi còn nhớ như in xe màu xanh, biển số 29X-9265 và L. nói: “Trời nắng thế này, chị em mình đi bằng taxi cho đỡ vất vả”. Tôi đã linh cảm có điều gì đó rất bất thường. Hình như mình sắp gặp chuyện không lành, nhưng không hiểu sao tôi vẫn bước chân lên xe đi cùng Linh trong tâm trạng bất an, sự hoài nghi và cả chút mơ hồ.

Khoảng 4 giờ chiều cùng ngày, khi tỉnh dậy, tôi thấy mình đã ở Lạng Sơn chứ không phải Bắc Giang như lời hứa của Linh. Tôi biết mình bị lừa nhưng đã muộn, mọi hành động của tôi khi đó đều có người đi theo canh chừng, giám sát. Tôi không thể nào thoát khỏi họ. Khi trời nhá nhem tối, họ đưa tôi vượt biên sang Trung Quốc, đón xe đi tiếp. Đêm hôm đó, chiếc taxi dừng lại trước cổng một khách sạn lớn ở Linh Sơn. Một người đàn ông Trung Quốc và một phụ nữ Việt Nam, mỗi người đi một xe máy đến. Người đàn ông chở Linh, người phụ nữ chở tôi về nhà họ.

Đến nhà, Linh bảo tôi ở lại đó cùng người phụ nữ tên Yên, còn Linh đi cùng người đàn ông tên Hải ra ngoài mua đồ ăn đêm một lát nữa sẽ quay lại. Thế nhưng tôi chờ mãi không thấy Linh quay lại. Trong căn nhà xa lạ cùng một người đàn bà lạ mặt, tôi vô cùng sợ hãi, tìm đập thành thịch nhưng tôi vẫn cố gắng thể hiện một vẻ mặt bình thường. Trong đầu tôi khi đó chỉ còn biết cầu xin trời đất cho những điều tôi đang lo sợ sẽ không bao giờ xảy ra, đó chỉ là do tâm trạng tôi quá sợ hãi mà lo lắng vậy thôi.

Thế nhưng thật phũ phàng, đến 3 giờ sáng ông Hải dẫn thêm hai người con gái khác về nhà. Khi ấy, bà Yên mới chính thức "đọc lệnh": "Linh đã bán mày cho tao với giá 30 triệu đồng, từ nay mày sẽ phải đi làm gái để kiếm tiền cho tao. Nếu không ngoan nghe lời, bà sẽ bán vào rừng sâu cho những ông già lấy làm vợ, cả đời sẽ không có cơ hội về với bố mẹ". Mặc cho tôi quỳ xuống khóc lóc, van xin bà ấy cho tôi được gọi điện về báo bố mẹ đem tiền đến chuộc nhưng bà ta vẫn không chút mủi lòng. Bà ta nhốt tôi vào phòng, ngày đêm canh chừng.

Sau hơn một tuần, bà Yên bắt tôi phải đi tiếp khách kiếm tiền. Và rồi từng ngày trôi qua, ngày nào chúng tôi cũng phải phục vụ khách từ sáng đến đêm mới được đi ngủ. Đó là những ngày tháng dài đằng đẵng, thời gian dường như dừng lại để chúng kiến nỗi đau khổ đầy nước mắt của tôi. Hầu như đêm nào tôi cũng nằm mơ được về nhà. Nhưng

thật đáng sợ là trong giấc mơ, tôi thấy dù về đến nhà, tôi đứng ngoài cửa cứ kêu hoài không ai nghe thấy tiếng của tôi. Không ai ra mở cửa cho tôi vào nhà. Trong giấc mơ, tôi đã cố gắng gào, khóc, cố gắng gọi thật to mà không ai nghe thấy... Tôi giật mình tỉnh giấc trong sự hốt hoảng và oán trách mọi người. Tôi đưa tay lên mặt thì thấy cả khuôn mặt và chiếc gối đã ướt đẫm nước mắt. Tôi đã sống như vậy đây. Ban ngày tôi buồn rầu, im lặng. Ban đêm tôi lại khóc thảm. Trong mơ tôi cũng khóc, khi tỉnh giấc nước mắt lại càng tuôn ra nhiều hơn, những giọt nước mắt đau khổ tuyệt vọng. Tôi oán trách ông trời, oán trách số phận tại sao lại quá bất công? Trời ơi, tôi đâu có làm điều gì quá đáng, đâu có mang tội nợ với ai mà giờ đây tôi phải chịu nỗi đau, sự mất mát quá lớn này. Tôi vô cùng ân hận. Tôi hối hận tại sao mình lại quá tin người? Tại sao mình lại không tìm hiểu thêm thông tin về Linh và công việc mình sẽ phải làm? Tôi tự trách mình quá nhẹ dạ cả tin, trách cho số phận mình sao quá hẩm hiu. Tôi căm giận những kẻ đã lừa dối tôi và trong đầu luôn nung nấu ý nghĩ sẽ trả thù chúng khi có cơ hội.

Tôi kể đến đây, chắc chắn rằng sẽ có bạn hỏi: "Tại sao bạn không tìm cách trốn đi? Tại sao không báo công an để họ đến giải cứu?". Các bạn có biết mỗi khi đi làm được tiền, chúng tôi phải nộp hết cho chủ, không được giữ lại một đồng lẻ nào? Không có tiền, không biết tiếng thì có chạy được ra đường cũng chẳng biết cầu cứu ai. Có lần tôi đã nghĩ hay là mình cố làm thân với một người khách nào rồi cùng người ta bỏ trốn. Thế nhưng khách làng chơi đều xem chúng tôi như một thứ đồ chơi, mua vui. Khi có tiền thì họ vui vẻ, thoải mái nhưng khi thua cờ bạc, hết tiền thì họ lại tìm đến chúng tôi để xả cơn tức giận, bực bội trong lòng. Tôi biết tin vào ai đây? Chẳng lẽ lại phó mặc cuộc đời mình vào tay những gã đàn ông như vậy hay sao? Tôi tự hỏi liệu trên đời này có còn đạo lý, còn sự công bằng của pháp luật nữa hay không? Liệu những người như chúng tôi phải biết đến đâu kêu cứu? Hay chỉ là nhìn lên trời cao thì đó cũng là bầu trời Trung Quốc, mà nhìn xuống đất cũng lại là đất nước của

“*Tôi kể đến đây, chắc chắn rằng sẽ có bạn hỏi: “Tại sao bạn không tìm cách trốn đi? Tại sao không báo công an để họ đến giải cứu?”. Các bạn có biết mỗi khi đi làm được tiền, chúng tôi phải nộp hết cho chủ, không được giữ lại một đồng lẻ nào? Không có tiền, không biết tiếng thì có chạy được ra đường cũng chẳng biết cầu cứu ai.*”

người ta. "Hay là mình cứ đánh liều một phen, cứ bỏ trốn rồi số phận đưa mình đi đến đâu thì đến" ý nghĩ đó luôn thường trực trong đầu tôi. Nhưng rồi tôi lại lo sợ. Tôi không có đủ can đảm để bỏ trốn vì ý nghĩ dù có chết thì cũng phải về gặp lại bố mẹ, người thân một lần, chết trên đất Việt Nam chứ không thể nào bỏ cuộc như thế này.

Các bạn biết không, những chủ nuôi gái là những người có hoàn cảnh giống như chúng tôi. Khi còn trẻ, họ cũng bị người khác lừa đi bán, họ cũng bị ép buộc làm tiền. Nhưng về sau họ lại trở thành những kẻ bắt nhân. Họ quay lại lừa gạt những người con gái khác và ép họ phải kiếm những đồng tiền bắt chính cho mình. Những đồng tiền dơ bẩn, chà đạp lên nhân phẩm, đạo đức con người. Tôi căm ghét bọn họ, căm ghét những người đàn ông Trung Quốc, căm ghét tất cả những kẻ xấu và cảnh vật xung quanh mình. Chính nơi này, mảnh đất này đã cướp mất của tôi mười mấy năm trời học tập, cướp mất đời con gái trắng trong, khiến tôi phải sống trong nước mắt tủi nhục, chết cùng chẳng cam lòng.

Năm đó, ở Linh Sơn, công an Trung Quốc kiểm tra nghiêm ngặt, cùng với đó là bọn xã hội đen thu tiền bảo kê quá cao, những vụ chém giết lẫn nhau giữa những chủ nuôi gái và bọn bảo kê hầu như đêm nào cũng xảy ra. Tú Bà Yến dẫn theo chúng tôi chạy lên, chạy xuống nhiều nơi, khi thì ở khách sạn lớn, khi thì phải chạy vào tận rừng sâu, núi thẳm, không có điện, đêm đến tối mờ mờ. Cuộc sống thật thốn, khổ cực vô cùng. Sau mấy tháng trời chạy ngược chạy xuôi, vợ chồng Yến đưa chúng tôi đến một ngôi làng nhỏ cách Linh Sơn khoảng hơn 400km. Yến giữ chúng tôi ở đó tiếp tục kiếm tiền. Nhìn thấy khu làng nhỏ, dân cư thưa thớt, chỉ có vài chục ngôi nhà, xung quanh toàn là đồi núi, tôi thấy mừng thầm, chắc ở đây sẽ chẳng có khách đầu, chắc không phải làm gái nữa rồi. Thế nhưng, sự thật lại hoàn toàn trái ngược với suy nghĩ của tôi. Ở một nơi hẻo lánh như vậy mà lượng khách đến lại đông hơn rất nhiều so với trên thành phố.

Thấy vậy, lòng tham của vợ chồng Yến sôi lên sùng sục. Từ cuối tháng 2 đến đầu tháng 3 năm đó, vợ

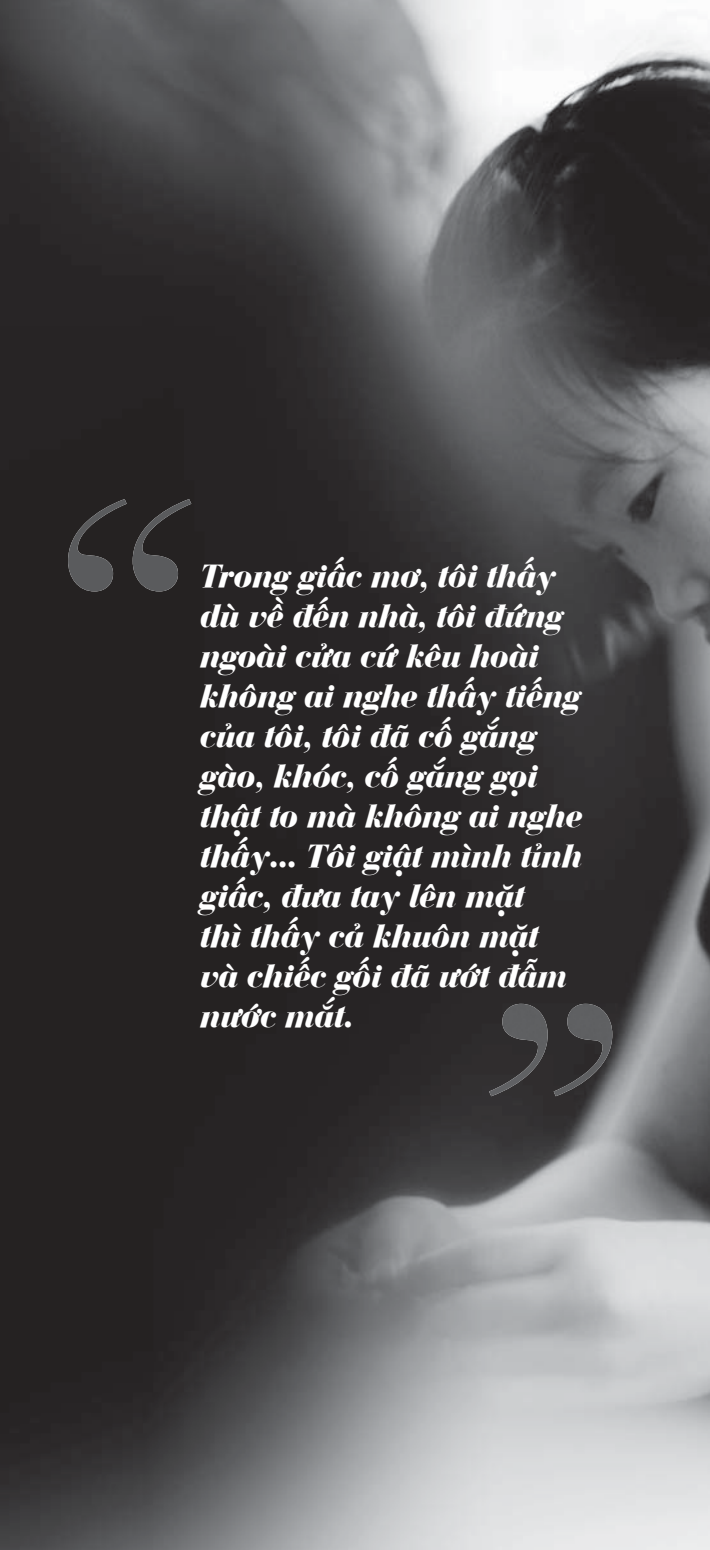
chồng Yến mua thêm hai người con gái nữa. Đường như số tiền chúng tôi kiếm về càng nhiều, thì máu tham của vợ chồng Yến cứ tăng lên theo cấp số nhân. Mất hết nhân tính, Yến mua thêm một em gái chừng 13 - 14 tuổi tên Phương và cũng bắt Phương phải lập tức tiếp khách.

Phương về ở với chúng tôi được khoảng một tháng thì ở nhà chồng Y. có việc gấp. Hôm đó, vợ chồng Yến cùng Phương ngồi xe bên chỗ do ông ta tự lái về nhà. Trên đường đi, xe bị bắt tốc độ phải dừng lại, nhân cơ hội đó Phương kêu cứu và được công an đưa về đồn. Khi lấy lời khai, Phương khai ngoài Phương còn có bốn đứa bọn tôi đang ở trong làng. Khoảng 7 giờ tối hôm đó, công an ập tới giải cứu cho chúng tôi. Họ đưa chúng tôi đến đồn công an Liễu Châu, sau khi lấy lời khai xong, sáng hôm sau họ đưa chúng tôi đến trại tạm giam Liễu Châu. Sau hai tháng tạm giam, công an Liễu Châu đưa chúng tôi về Bằng Tường. Sau một đêm ở lại đó, sáng hôm sau, công an Bằng Tường đưa chúng tôi ra biên giới và để chúng tôi tự chạy về.

Buổi sáng hôm công an Bằng Tường đưa chúng tôi ra biên giới Trung - Việt, nhìn phía trước mặt là con đường mòn rất nhỏ, xung quanh cây cối rậm rạp, um tùm, nhìn xuống phía dưới thấy rất đông những người lao động làm cừ vụn. Họ nhìn chúng tôi với ánh mắt tò mò, dò xét xem như đoán biết chúng tôi là người thế nào.

Ở một khoảng cách không xa, tôi nghe thấy họ gọi điện cho nhau tíu tít nói: "Mày đến đây đi, chúng mày gọi thêm người đến đi.

Bọn tao đang ở đây chờ...". Đứng giữa biên giới Trung - Việt, giữa một bên là công an Bằng Tường, họ luôn miệng nói: "Các cháu về đi, các chú chỉ đưa được đến đây thôi. Bây giờ các cháu phải tự đi về phía cây to trước mặt kia là sẽ có công an Việt Nam ra đón". Nhưng một bên lại là nỗi sợ hãi của chúng tôi khi nhìn về phía lối mòn xa tít, không biết đi bao lâu mới đến được chỗ cây to mà họ chỉ, cùng với đó là ánh mắt trừng trừng của nhóm người phía dưới núi. Đường như họ chỉ chờ chúng tôi bước

Trong giấc mơ, tôi thấy dù về đến nhà, tôi đứng ngoài cửa cứ kêu hoài không ai nghe thấy tiếng của tôi, tôi đã cố gắng gào, khóc, cố gắng gọi thật to mà không ai nghe thấy... Tôi giật mình tỉnh giấc, đưa tay lên mặt thì thấy cả khuôn mặt và chiếc gối đã ướt đẫm nước mắt.

chân xuống là họ sẽ ập tới bắt hết chúng tôi rồi bán lại Trung Quốc. Quá sợ hãi, chúng tôi không dám xuống núi, tất cả đều quỳ xuống vừa khóc, vừa cầu xin công an Trung Quốc, xin họ đưa chúng tôi về giao cho công an Việt Nam. Nếu cứ để chúng tôi tự về thế này mà bị bọn người xấu bắt quay lại bán thì cả cuộc đời sẽ không còn cơ hội gặp lại người thân. Mặc cho chúng tôi hết lời van xin, họ vẫn một mực dùng cành cây dọa đánh và xua đuổi, bắt chúng tôi tự về. Họ nói thì tất cả chúng tôi đều biết, nhưng chúng tôi nói thì họ lại không hiểu. Thế nên chúng tôi bàn với nhau, nhất quyết không chịu xuống núi. Họ đi đâu chúng tôi sẽ theo đấy.

Không làm cách nào đuổi được chúng tôi về, họ đành dẫn chúng tôi quay lại xe và đưa sang một cửa khẩu khác. Tại đây có hai lối đi, có người chỉ cho chúng tôi đi lối bên phải, có người lại chỉ đi lối bên trái, làm cho chúng tôi rối hết cả lên. Cuối cùng theo lời chỉ dẫn của một bà già: "Lối bên tay trái là về nhà đấy, cháu đừng nghe lời đám người đó, chúng nó lừa đấy". Và rồi theo lối mòn bà già đó chỉ, chúng tôi cắm đầu chạy, vừa chạy vừa thở, trong lòng đầy lo sợ là không biết bà ấy có lừa gạt mình không, liệu đi theo đường đó có về được đến Việt Nam hay không?

Sau khi vượt qua một chặng đường khá dài, chúng tôi lại bị một nhóm người chặn lại đòi tiền lệ phí đường. Trông vẻ mặt chúng hung dữ thật đáng sợ. Ban đầu, chúng tôi nói là không có tiền, xin chúng rủ lòng thương cho chúng tôi đi qua, nhưng không được. Bọn chúng quát mắng, chửi bới, lớn tiếng dọa nạt: "Chúng mày không nộp tiền ra đây thì đừng hòng xuống núi." Không còn cách nào khác, chúng tôi đành phải góp mỗi người 20 đồng tiền Trung Quốc - số tiền để dành đi xe về nhà. Lấy được tiền, bọn chúng mới buông tha, để chúng tôi xuống núi...

Đặt chân đến đất Lạng Sơn, chúng tôi bắt xe ca về Lục Bình - Lạng Sơn. Khi đó trong túi tôi chỉ còn có 5.000 đồng. Tôi tìm đến trạm bưu điện nháy máy cho chị gái, bảo chị ấy gọi lại cho tôi. Chị em trò chuyện hồi lâu, hỏi địa chỉ chỗ tôi đang ở. Ngay trong ngày hôm đó bố tôi cùng chị gái, anh rể tôi lên Lạng Sơn đón tôi về nhà. Ngày hôm đó trôi qua thật

lâu, thật chậm... Tất cả chúng tôi đều mệt mỏi rã rời. Chỉ một buổi sáng thôi mà chúng tôi phải trải qua bao nỗi sợ hãi, vất vả, đáng sợ nhất là những mối nguy hiểm, những kẻ xấu chỉ chờ đợi thời cơ để bắt chúng tôi bán lại Trung Quốc. Về đến Lạng Sơn, chúng tôi chia tay nhau ai về nhà người nấy. Sau một ngày dài gian nan, cuối cùng tôi cũng được bình an về đến nhà anh rể ở Hà Nội.

Tháng 6/2010, xem trên kênh VTV6 Đài truyền hình Việt Nam, thấy chương trình MTV Exit. Qua đường dây nóng của chương trình, tôi được tham vấn thông tin về vấn nạn buôn bán phụ nữ và trẻ em. Cũng nhờ chương trình tôi được giới thiệu tới Ngôi Nhà Bình Yên của Trung tâm Phụ nữ và Phát triển, và bây giờ tôi là một người tạm trú của Ngôi Nhà Bình Yên. Ở đây, tôi được cùng mọi người nói chuyện, tâm sự, chia sẻ những điều sâu kín tưởng như không thể nói ra. Nhưng chính những thông tin đó sẽ giúp các bạn hiểu hơn về những nỗi đau, sự sợ hãi mà chúng tôi phải trải qua để biết cách phòng tránh cho chính mình và người thân. Tất cả các thành viên của Ngôi Nhà Bình Yên đều nhận được sự hỗ trợ như nhau, chúng tôi sống trong vui vẻ và bình đẳng. Được nói lên tiếng nói của mình, được tâm sự, chia sẻ với mọi người, được hỗ trợ chỗ ăn, ở miễn phí, được chăm sóc sức khỏe tổng thể, được tham gia lớp học "Nâng cao quyền năng cho phụ nữ", được tham gia các hoạt động vui chơi, giải trí và được hỗ trợ học nghề để ổn định cuộc sống sau này.

Đến với Ngôi Nhà Bình Yên, trong tôi dần vơi đi những nỗi buồn, sự mặc cảm, cô đơn trước đây. Tôi đã dần hòa nhập với mọi người, tôi suy nghĩ về tương lai với niềm hy vọng tươi sáng hơn. Tôi mong mọi người hãy thông cảm với những số phận, những hoàn cảnh như tôi, đừng nhìn chúng tôi bằng ánh mắt kỳ thị, soi mói để chúng tôi có được niềm tin vào cuộc sống, để chúng tôi có cơ hội làm lại cuộc đời.

Tôi mong muốn sau này mình sẽ có một công việc ổn định, một gia đình hạnh phúc. Và cho đến nay

tôi đã kết thúc khóa học nghề tại trường Hoa Sữa và cũng đã được giới thiệu việc làm tại một nhà hàng lớn tại Hà Nội. Công việc chủ yếu của tôi là phục vụ bàn bar, lương tháng bước đầu cũng đủ sống và tôi quyết định rời khỏi Ngôi Nhà Bình Yên, tự lập cuộc sống ở bên ngoài. Ban đầu cuộc sống tự lập khiến tôi có đôi chút khó khăn nhưng giờ tôi đã quen dần với cuộc sống riêng của mình. Cái cảm giác tự quyết định mọi việc trong cuộc sống của mình và không phải phụ thuộc vào gia đình nữa lại càng thôi thúc tôi muốn tự lập hơn. Vừa làm tôi vừa đi học thêm ngoại ngữ để nâng cao trình độ của mình. Giờ đây tôi chỉ ước mơ công việc của mình ngày càng ổn định và sau này tìm được một người bạn đời hiểu, thông cảm và yêu thương tôi để tôi cũng có một gia đình nhỏ ấm áp đầy tình yêu thương.

Qua câu chuyện cuộc đời tôi, tôi muốn chia sẻ để mọi người biết thủ đoạn bắt lương, lừa đảo của bọn buôn người. Tôi mong tất cả mọi người hãy tìm hiểu thật kỹ, phải có những thông tin chính xác về những cơ hội như được đi du lịch, du học nước ngoài, những công việc nhẹ nhàng với mức lương hấp dẫn, cơ hội xuất khẩu lao động... do người khác mang lại. Trong xã hội, người tốt có rất nhiều nhưng loại người xấu, lừa gạt để kiếm những đồng tiền bất lương cũng không ít, Vì sự căm dỗ của đồng tiền mà bạn bè, người thân cũng có thể trở thành thủ phạm trong những vụ lừa đảo đó. Các bạn cần trang bị cho mình những hiểu biết về các hiểm họa, các vấn nạn xã hội, nó có thể xảy ra với bất kỳ ai nếu mình thiếu hiểu biết, quá nhẹ dạ cả tin. Và xin nhấn nhủ với những người có cùng cảnh ngộ như tôi rằng: "Dù các bạn đã trải qua những năm tháng khổ cực trên đất khách quê người nhưng khi trở về được với quê hương của mình là một điều rất may mắn. Chúng ta hãy phấn đấu làm lại từ đầu, đừng nhìn về quá khứ. Hãy coi đó là một kinh nghiệm của cuộc sống. Hãy đứng dậy để bước tiếp, nhìn về tương lai lâu dài của chính cuộc đời mình. Tôi đã làm được điều đó và các bạn cũng thế. Hãy quyết tâm, tự tin đứng vững trên đôi chân của chính mình."

Bạo lực gia đình và mua bán người

Mua bán người và bạo lực gia đình thường có mối quan hệ nối tiếp nhau, và các nạn nhân của nạn mua bán người thường bị tác động bởi bạo lực gia đình từ trước đó. Kẻ buôn người thường lợi dụng sự tổn thương của những con người chịu ảnh hưởng của bạo lực gia đình. Cùng lúc đó, nạn nhân của nạn mua bán người cũng rất dễ trở thành nạn nhân của bạo lực gia đình khi họ trở về.⁵

TÔI SẼ LÀM LẠI CUỘC ĐỜI

“Bây giờ không còn ở Nhà Bình Yên nữa, tôi mới kể nốt mấy câu chuyện của mình.”

Bố tôi mất sớm, mẹ thì vắng nhà, chỉ còn lại hai chị em. Tôi được người khác nhận nuôi còn em trai tôi ở với bác. Vì tôi không phải là con đẻ, lại mồ côi bố cho nên họ luôn chửi đánh tôi mỗi khi không hài lòng điều gì đó. Dù đau khổ, nhưng tôi vẫn cố vượt qua để sống vì em trai tôi. Ngoài tôi, em trai tôi không có người thân nào khác.

Có lúc tôi nghĩ tại sao chỉ có hai chị em chúng tôi là không có bố mẹ? Tại sao em trai tôi mới chỉ 15 tuổi đầu, chỉ là tuổi đi học, đi chơi nhưng nó lại phải đi chăn bò, chăn trâu. Đôi lúc chẳng may trâu đi lạc không tìm thấy nó còn không dám về nhà. Có hôm nửa đêm em cũng phải đi tìm bằng được trâu về, nếu không thì bị đánh chửi. Vì lo cho em trai rất đáng thương, tôi đã nghe theo lời một chị trong làng bảo rằng: “Tại

sao mà y cứ phải ở nhà đấy chịu khổ, chịu mắng?” Tôi nghĩ, không ở đấy thì chị em tôi còn có chỗ nào để ở, nếu tôi đi thì em trai tôi sẽ ra sao? Rồi chị ấy nói nếu tôi thật sự muốn giúp em trai không phải chịu khổ thì chị ấy sẽ giúp tôi và sau này em trai sẽ không phải chịu khổ nữa.

Tôi đã nhận lời. Chúng tôi hẹn nhau vào buổi chiều tại đầu đường vào làng, đúng 13 giờ tôi ra và gặp chị ấy. Chị ấy bảo tôi mang theo những gì mẹ tôi để lại cho. Tôi nói mẹ em không để lại gì cho em cả. Tôi hỏi thế chị cho em đi làm việc gì vậy? Chị ấy bảo tới đấy rồi khác sẽ biết. Tôi nói: “Nếu chị không nói rõ, em sẽ không đi theo chị” thì chị ta bảo: “Chị đưa em đi làm người mẫu chụp ảnh, làm ở Hà Nội”.

Nói rồi chị ta bảo tôi đi trước chị ta sẽ đi sau. Chúng tôi đi bộ một lúc khoảng 1km thì gặp một người phụ nữ đi xe ôm đến đón. Tôi lên xe đi theo người phụ nữ đến bờ sông thì chúng tôi lên bè. Tôi hỏi: "Chúng ta đi đâu đây hả chị?" thì chị ta hỏi lại: "Thế em kia không nói cho em biết à, đây là biên giới Trung Quốc". Tôi sợ quá kêu lên: "Sang Trung Quốc thì em không đi đâu?". Chị ta nói: "Không đi thì cũng không về được nữa, có nhìn thấy hai người kia không, nếu về thì sẽ bị chết". Thế là tôi đành phải đi theo người phụ nữ đó.

Đến Trung Quốc chị ta đưa tôi vào một cái chợ Việt Nam tên là Chợ Yên Sào. Trên tầng hai đến nhà của một bà chủ tên là Linh, 26 tuổi, quê ở Vĩnh Phúc và bảo tôi ở đây một tháng nữa chị ta sẽ quay lại, nhớ phải ngoan nếu không thì phải đi vào sâu trong nội địa không ra được nữa. Một lúc sau bà Linh đưa tôi đi mua quần áo và son phấn. Về nhà bà ta bảo tôi đi tắm rồi đưa quần áo cho tôi mặc, trang điểm cho tôi rồi đưa tôi đến một khách sạn.

Tôi vào đã có một ông khách ở trong đó, tôi không chịu, cắn tay của ông ta chảy máu. Tôi bị tát một cái, rồi bà ta vào đưa tôi về nhốt vào phòng, bắt tôi tiếp khách ở trong phòng. Sáu ngày sau bà ta cho tôi ra ngoài và bảo rằng nếu tôi còn như vậy nữa thì bà ấy sẽ bán tôi cho một nhóm công nhân. Tôi sợ nên đã làm theo lời bà ta. Suốt một tháng trời tôi phải chịu đựng những gì mà cả đời tôi chưa một lần nào trải qua.

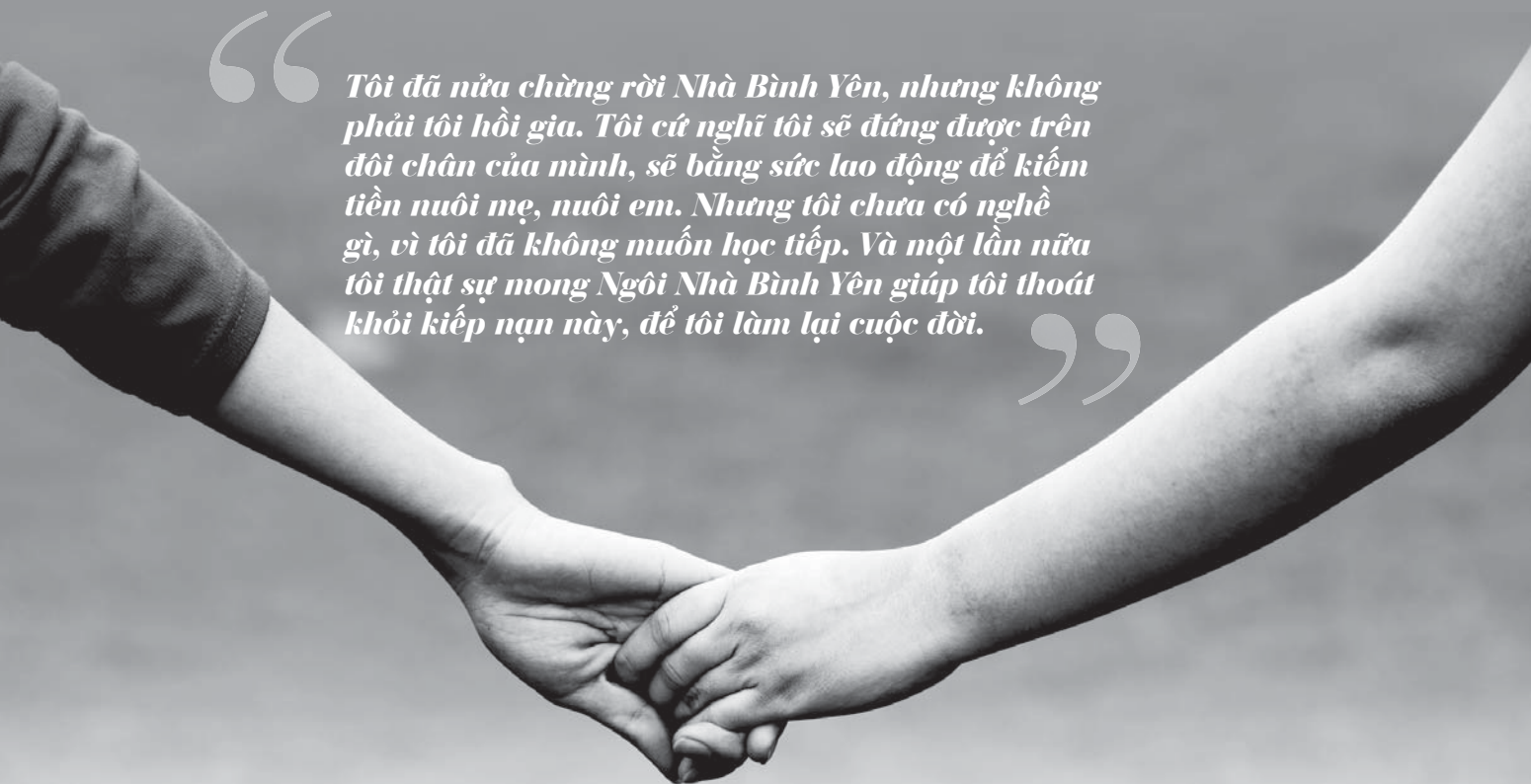
Thế rồi một hôm chồng bà ấy đi về quê, không ai trông gái cho bà ta nên tôi đi khách sạn một mình. Nhân lúc bà ấy chưa đến đón, tôi trốn đi bằng cầu thang bộ, còn bà ta đi thang máy. Rồi tôi đi về phía nam, tôi hỏi đồn công an ở đâu thì

một bà Trung Quốc chỉ cho tôi rằng cứ đi xuống bên phải cái cầu. Tôi nghe theo bà ấy đến đồn công an.

Sau đó tôi được công an Trung Quốc đưa đến giữa cầu nối Lào Cai và Trung Quốc, rồi được công an biên phòng Lào Cai đưa về Việt Nam. Tại đây, các chú công an biên phòng Lào Cai đưa tôi vào Trung tâm Bảo trợ của tỉnh. Trong thời gian ở đó tôi được các cô ở trung tâm giới thiệu đến Ngôi nhà Bình yên.

Trong thời gian ở Ngôi nhà Bình yên, tôi được các cô tư vấn học nghề và khám chữa bệnh miễn phí, ăn ở, đồ dùng cá nhân, tiền tiêu vặt mỗi tháng 100.000 đồng, được thăm quan dã ngoại mỗi tháng một lần. Cũng ở đây, tôi được các cô tư vấn về kỹ năng sống, tôi đã thật sự hiểu được mình phải sống vì chính mình, phải cố gắng để đi học nghề, để sau này cuộc sống của tôi và em trai tôi không phải khổ như trước nữa. Tôi thật sự mong Ngôi nhà Bình yên giúp tôi thoát khỏi kiếp nạn này, dù cuộc sống sau này có khó khăn thế nào đi chăng nữa, tôi vẫn chấp nhận, chỉ cần tôi và em trai tôi được sống bên nhau.

Bây giờ không còn ở Ngôi nhà Bình yên nữa, tôi mới kể nốt mấy câu chuyện của mình. Vì một lý do riêng, mẹ tôi bị đi tù, điều mà lâu nay tôi hổ thẹn không dám nói. Một hôm nhớ mẹ quá, tôi đã nói thật với các bác, các cô ở Ngôi nhà Bình yên. Thế rồi tôi đã được các chị Nhân viên xã hội liên hệ đưa đi thăm mẹ. Các bác, các cô còn gửi quà cho mẹ, động viên để mẹ nhanh được về với các con. Khi ấy mẹ biết tôi đang được ở tại Ngôi nhà Bình yên, được đi học nghề, mẹ mừng lắm. Đó là lần đầu tiên tôi đi thăm mẹ, cũng là sau 6 hay 7 năm liền mẹ con mới gặp nhau.

Tôi đã nửa chừng rời Nhà Bình Yên, nhưng không phải tôi hồi gia. Tôi cứ nghĩ tôi sẽ đứng được trên đôi chân của mình, sẽ bằng sức lao động để kiếm tiền nuôi mẹ, nuôi em. Nhưng tôi chưa có nghề gì, vì tôi đã không muốn học tiếp. Và một lần nữa tôi thật sự mong Ngôi Nhà Bình Yên giúp tôi thoát khỏi kiếp nạn này, để tôi làm lại cuộc đời.

Lần thứ hai tôi đi thăm mẹ, khi mà tôi không còn ở Nhà Bình Yên nữa. Tôi đã không dám kể là tôi đã không tiếp tục học nghề, vì tôi đã nửa chừng rời khỏi Nhà Bình Yên. Tôi nói dối mẹ là tôi đang làm tại một nhà hàng ở Hòa Bình. Lần này tôi có một triệu để đưa cho mẹ, không phải như lần thăm mẹ trước, chỉ đưa cho mẹ mấy thứ hoa quả mua được từ tiền tiêu vặt cá nhân mà tôi nhận được từ Nhà Bình Yên. Nhưng mẹ đâu có vui hơn, có phải vì mái tóc của tôi đã nhuộm quá vàng, vì nhìn tôi không còn như lần trước, mà đã phần son

nhòe nhoẹt. Như bạn bè gặp lại thường nói: Tôi bây giờ không còn dễ thương như trước nữa.

Tôi đã nửa chừng rời Nhà Bình Yên, nhưng không phải tôi hồi gia. Tôi cứ nghĩ tôi sẽ đứng được trên đôi chân của mình, sẽ bằng sức lao động để kiếm tiền nuôi mẹ, nuôi em. Nhưng tôi chưa có nghề gì, vì tôi đã không muốn học tiếp. Và một lần nữa tôi thật sự mong Ngôi Nhà Bình Yên giúp tôi thoát khỏi kiếp nạn này, để tôi làm lại cuộc đời, để hai chị em tôi lại được sống bên nhau.

Sự đói nghèo và nạn mua bán người

Đói nghèo là một trong những nguyên nhân chủ yếu dẫn tới nạn mua bán người. Những người nghèo thường cố gắng xoay sở tìm cách thoát nghèo, và chính họ dễ trở thành 'con mồi' cho những kẻ rắp tâm lừa bán người dưới hình thức đi học hoặc tìm việc làm với tiền lương cao và cuộc sống tốt đẹp hơn.⁶

ĐI QUA BÓNG TỐI

*“Tôi đã tự nhủ rằng mình phải sống,
mình phải tìm đường về nhà”*

Khi nhắc đến Sapa dường như ai cũng biết đến cảnh đẹp nơi này, một cảnh đẹp ấn tượng khó ai có thể lãng quên. Nhưng gia đình tôi dường như chẳng quan tâm nhiều đến vẻ đẹp Sapa. Nhà tôi nghèo, có 5 anh chị em. Tôi là con út, 4 anh chị của tôi đã xây dựng gia đình, chỉ còn lại mỗi mình tôi. Cuộc sống của gia đình tôi gặp nhiều khó khăn, trắc trở về mọi mặt, nhất là về kinh tế. Kỷ niệm tôi không thể nào quên là những nét mặt buồn của những người thân trong gia đình, là hình ảnh các anh chị luôn yêu thương và bảo vệ tôi.

Nhà quá nghèo nên sau khi tốt nghiệp trung học, tôi đã thôi học. Tôi bắt đầu đi làm ở bên Lào Cai với một công việc mới đó là nấu cơm cho toán thợ xây của người chú. Công

việc cũng vất vả vì toán thợ có tới hơn 20 người. Tôi làm ở đó gần một năm trời. Trong thời gian này tình cờ tôi đã quen một người thanh niên qua lời giới thiệu của một người bạn gái thân. Tên anh ta là Quang. Tôi không biết rõ về hoàn cảnh gia đình, nghề nghiệp của hắn thế nào, tôi và hắn chỉ làm quen, nói chuyện với nhau qua điện thoại rồi hứa hẹn gặp nhau. Hắn nói với tôi rằng hắn rất muốn gặp tôi vào một ngày gần nhất vì nếu yêu nhau qua điện thoại như thế này thì chẳng hề biết gì về nhau cả nên cần phải gặp nhau để biết rõ về nhau hơn. Sau những lời nói đó, bản thân tôi cũng rất muốn và mong được gặp người đó để được nhìn thấy mặt. Tôi cảm thấy rất vui khi biết mình sắp được gặp anh ta trong lời hứa hẹn ngọt ngào qua điện thoại.

Gần hai tháng sau chúng tôi gặp nhau ở Lào Cai. Sau buổi gặp mặt hôm đó, đổi mặt và tiếp xúc trực tiếp với nhau trên thực tế hai chúng tôi đã nảy sinh tình cảm, rồi yêu nhau. Anh ta đẹp trai, giọng nói ngọt ngào, quyến rũ khiến tôi rung động. Lúc tôi bắt đầu yêu Quang, tôi chỉ nghĩ là mình có người yêu, được quan tâm chăm sóc, chia sẻ lúc vui buồn, nhưng nào ngờ cuộc tình đó đã vỡ tan nhanh chóng.

Vào một buổi tối, Quang gọi điện cho tôi rủ đi uống nước ở quán gần nơi tôi làm việc nhưng tôi đã từ chối vì tôi hơi mệt nên không muốn đi. Nhưng sau đó nhóm bạn gái thân của tôi đã gọi điện và rủ tôi đi chơi. Vì lâu ngày chúng tôi không gặp nhau nên tôi đã đồng ý đi chơi cùng với họ. Và lúc đó Quang lại tiếp tục gọi điện cho tôi hỏi tôi đã ngủ chưa. Vì tôi đang ở trong quán cà phê

với nhóm bạn nên âm thanh rất ồn ào, Quang đã phát hiện ra là tôi không ở nhà rồi. Tôi cũng nói thật rằng tôi đang uống cà phê cùng với các bạn tại quán cà phê "Nắng" và nơi này Quang cũng biết. Khoảng 15 phút sau hắn có mặt ở đó và gọi tôi ra để trách móc và chửi bới. Chúng tôi tranh cãi một hồi thì tôi đuổi hắn về. Tôi còn nói nếu hắn không về thì tôi sẽ nói với các bạn tôi ra xử lý. Sợ quá nên hắn đã bỏ về. Sau vài ngày, chúng tôi làm lành trở lại.

Đến ngày thứ tư thì hắn rủ tôi đi chơi ở quán net nhưng tôi không đi vì tôi bận nhiều việc, rồi hắn lại dùng những lời ngọt ngào dụ dỗ tôi và hỏi tôi "Đã bao giờ em sang Trung Quốc chơi chưa?", tôi trả lời "Chưa". Hắn nói muốn rủ tôi sang Hà Khẩu cách Lào Cai khoảng 800m để đi chơi và trông hai đứa cháu cho con bà cô của hắn để cô chú bán hàng và chỉ sang chơi một tuần thôi để cho biết. Chiều ngày hôm đó tôi về suy nghĩ và cũng đắn đo có nên đi hay không. Sáng hôm sau, tôi quyết định cùng hắn sang bên đó vì chưa bao giờ được qua bên kia cửa khẩu và cũng nghĩ rằng chỉ đi một tuần thôi nên cũng chắc là không sao. Tôi cũng nói với chú chủ công trình rằng tôi có chút việc muốn đi chừng một tuần. Hắn đã làm hộ chiếu để giúp tôi có thể đi được.

Một buổi sáng Quân và cô chú của hắn dẫn tôi lên xe. Nhưng cứ đi mãi, đi mãi, tôi cũng không biết là đi đâu nữa. Khoảng 40 – 50 km sau, tôi phát hiện ra mình đã bị lừa và sa vào bẫy của họ. Tôi chỉ còn biết khóc, im lặng và tự trách bản thân mình tại sao lại nhẹ dạ, cả tin để sa vào bẫy của anh ta – một kẻ kém tôi hai tuổi. Lúc đó tôi không biết phải kêu ai, phải làm như thế nào để thoát ra được dù có nghĩ tìm mọi cách để về cũng không về được.

Họ dọa nạt, bắt buộc tôi, coi tôi như một thứ đồ chơi mà họ phải bỏ tiền ra để được sử dụng thì họ có quyền dày vò, hành hạ. Chúng còn dọa giết tôi nếu như tôi không chịu vâng theo sự sắp đặt của chúng... Tôi nghĩ: mình cần phải sống, phải tìm cách để về nhà nên tôi đành chấp nhận, nhắm mắt, buộc phải làm theo họ.

Hắn đã ở với tôi một tuần và ép tôi làm gái bán dâm để lấy tiền nuôi hắn ở tại đó nhưng tôi không đồng ý. Tôi và hắn đã đánh nhau một trận. Hắn đã tìm mọi cách để bỏ về Việt Nam mặc một mình tôi ở bên đó. Ở đây, họ đã đánh đập tôi, dọa dẫm và ép buộc tôi phải tiếp khách.

Tôi nhất quyết không chịu làm gái bán dâm nên bọn chủ chứa đã thẳng tay đánh đập tàn nhẫn, đối xử tồi tệ với tôi. Họ luôn gây sức ép, dọa nạt, bắt buộc tôi, coi tôi như một thứ đồ chơi mà họ phải bỏ tiền ra để được sử dụng thì họ có quyền dày vò, hành hạ. Chúng còn dọa giết tôi nếu như tôi không chịu vâng theo sự sắp đặt của chúng. Tôi không còn cách nào khác, trong lúc đường cùng, không một đồng bạc, đường sá đi lại không biết, không một người thân ở xứ người. Tôi nghĩ: mình cần phải sống, phải tìm cách để về nhà nên tôi đành chấp nhận, nhắm mắt, buộc phải làm theo họ.

Nỗi khổ đau, tủi nhục và lòng thù hận ngàn ngạt trong tôi. Đã nhiều lần tôi tự cắt tay và đập đầu vào tường để chết đi không phải làm những chuyện như bản ấy. Càng tự hành hạ mình như thế, chỉ càng làm tôi thêm đau đớn.

Khách có nhiều loại, có người hơn cả tuổi bố mẹ tôi. Nước mắt tôi lại rơi. Những tháng ngày bên đó là những cảm giác sợ hãi, khổ tâm, đau đớn, tôi đã khóc rất nhiều. Nỗi khổ đau, tủi nhục và lòng thù hận ngùn ngụt trong tôi. Đã nhiều lần tôi tự cắt tay và đập đầu vào tường để chết đi không phải làm những chuyện như bản ấy. Càng tự hành hạ mình như thế, chỉ càng làm tôi thêm đau đớn. Và thế rồi, tôi quyết định chấp nhận số phận và chấp nhận sự dày vò của bọn khách làng chơi, cố chịu đựng tất cả để tìm cách có thể sớm trở về Việt Nam, về với gia đình .

Và rồi sau những ngày tháng đau khổ trong tay bọn người xấu ở Trung Quốc, cuối cùng tôi cũng đã được giải thoát và được về Việt Nam. Chính bà đã bỏ tiền mua tôi đã thông cảm và hiểu được hoàn cảnh của tôi. Rồi bà đưa tôi về đến cửa khẩu Lào Cai.

Về đến nhà tuy có mừng nhưng lại bị mọi người xung quanh xa lánh, kỳ thị. Tôi có cảm giác đã

mất hết tất cả không còn hy vọng để làm lại cuộc đời. Tôi đã được các cô chú cán bộ đưa về sống ở Trung tâm bảo trợ xã hội tỉnh Lào Cai hơn một tuần. Tại đây, các cô chú đã giúp tôi khám bệnh, chăm sóc phục hồi sức khỏe, tâm lý và tư vấn, tạo điều kiện cho tôi đến sống tại Ngôi Nhà Bình Yên, được học nghề để chuẩn bị cho tương lai sau này.

Về sống tại Ngôi Nhà Bình Yên, tôi thấy lòng mình khuây khỏa hơn. Tôi yên tâm hơn vì biết mình thực sự đã thoát được tổ quỷ của bọn buôn bán người. Ở Ngôi Nhà Bình Yên, tôi đã gặp bác Đoàn Minh, bác Tường Vỹ và nhiều chị nhân viên xã hội khác. Các bác, các cô giống như những người mẹ, người chị yêu thương an ủi tiếp sức cho chúng tôi. Tôi được gặp các bạn cùng hoàn cảnh giống mình, Tôi rất yêu quý các bạn cùng hoàn cảnh, các bạn thật là xinh xắn, ngộ nghĩnh, yêu đời. Tôi thực sự rất xúc động với những tình cảm yêu thương mà mọi người ở trong Ngôi Nhà Bình Yên đã dành cho.

Giờ đây tôi thực sự rất hạnh phúc khi tôi được học nghề mà tôi mơ ước từ bé. Đó là ước mơ trở thành một nhiếp ảnh gia, được sưu tầm, chụp những cảnh đẹp của quê hương tôi. Bây giờ không có gì làm tôi sợ hãi, buồn bã nữa. Tôi dần dần quên quá khứ buồn tủi và sẽ bắt đầu một cuộc sống mới. Tôi sẽ cố gắng chụp những phong cảnh đẹp của Sapa, những đổi mới của đất nước để có dịp tham gia các cuộc triển lãm ảnh.

Cuối cùng, tôi xin cảm ơn Trung tâm Phụ nữ và Phát triển và Ngôi Nhà Bình Yên đã giúp đỡ tạo điều kiện cho tôi được học nghề, được đứng lên để tự mình khẳng định tương lai cuộc sống của mình.

Sự kỳ thị của cộng đồng

Khi nạn nhân bị mua bán được giải thoát trở về nhà, họ có thể sẽ phải đối mặt với cuộc sống còn tồi tệ hơn trước do sự kỳ thị của cộng đồng, sự tự ti mặc cảm dẫn tới lo lắng và sợ hãi. Những cảm giác đó sẽ khiến họ gặp khó khăn khi tái hòa nhập cộng đồng, và gia tăng nguy cơ bị mua bán trở lại, đặc biệt là trong 02 năm đầu tiên sau lần bị mua bán trước đó.⁷

MÙA HOA PHƯỢNG BUỒN

“Tôi đã rất hoảng sợ và khóc rất nhiều, chỉ ước gì có thể hóa thành nước mắt và cứ thế chảy đi”

Nhìn bố gầy gầy xương xương, ngỡ ngác tìm tôi mà tôi muốn chảy nước mắt. Tôi cố kìm nước mắt gọi bố thật to. Dường như bố không còn nhận ra tôi nữa. Tôi đã thay đổi quá nhiều. Tôi đã cắt phăng mái tóc dài, không còn gì là con gái nữa. Bố tôi chạy lại đưa tiền bảo tôi trả cho chủ quán rồi về. Mẹ tôi vẫn đang đợi trên An Dương. Do vội quá bố tôi quên không mang mũ bảo hiểm nên bố tôi gọi mẹ đến đón. Tôi đang háo hức mong chờ gặp mẹ, người mà tôi muốn gặp và muốn nói lời xin lỗi nhất. Mẹ tôi vừa đến tôi chạy vội ra ôm chặt mẹ khóc. Cái giây phút ấy sao mà thiêng liêng, hạnh phúc quá. Mẹ tôi không khóc nhưng tôi biết mẹ đang cố kìm những giọt nước mắt trước mặt tôi. Đôi mắt mẹ mòm mõi, đỏ hoe. Đôi mắt ấy đã khóc cạn hết nước mắt vì tôi, tôi hiểu điều đó.

Trên đường về tôi ríu rít kể đủ chuyện trên trời dưới đất, mẹ tôi chỉ gật đầu. Mẹ tôi đang lo tôi về rồi thì sẽ sống và học hành

ra sao? Hàng xóm sẽ đàm tiếu thế nào về sự mất tích gần một năm trời của tôi. Mẹ tôi bảo có người nói tôi bỏ nhà đi làm gái, ở Việt Nam thấy ít tiền nên sang Trung Quốc làm, làm lâu bệnh tật vào rồi bị chủ thả ra đuổi về Việt Nam. Tôi nghe mà lòng đau như cắt, đã phải chịu bao nhiêu sức ép ở nơi đất khách quê người, giờ về chính quê hương lại phải chịu sức ép nhiều hơn.

Mặc kệ cho mọi chuyện, tôi ôm mẹ và trở về nhà ăn cơm. Bữa cơm đoàn tụ đầu tiên khi tôi lưu lạc gần 1 năm trời trở về rất đạm bạc chỉ có 2 miếng cá sốt cà chua, 1 bát canh thối nhưng nó ý nghĩa vô cùng. Bố tôi vừa ăn, vừa nói, khuyên bảo tôi nhẹ nhàng, trong đó cũng có ý trách móc nhưng không dám hỏi tôi sang đây làm gì vì sợ tôi buồn. Bạn thân tôi đến nhà, 2 đứa mừng mừng tủi tủi ôm chặt nhau. Võ mặt tôi, bạn hỏi: “Mày là người hay là ma đây?” vì chúng nó thấy bố mẹ tôi đặt ảnh và cúng tội như chết rồi. Tôi ngồi kể lại toàn bộ mọi việc cho bạn nghe.

“

Mẹ tôi bảo có người nói tôi bỏ nhà đi làm gái, ở Việt Nam thấy ít tiền nên sang Trung Quốc làm, làm lâu bệnh tật vào rồi bị chủ thả ra đuổi về Việt Nam. Tôi nghe mà lòng đau như cắt, đã phải chịu bao nhiêu sức ép ở nơi đất khách quê người, giờ về chính quê hương lại phải chịu sức ép nhiều hơn.

”

Tôi sinh ra và lớn lên ở một huyện nhỏ của Hải Phòng và hoàn cảnh gia đình cũng thuộc diện thiếu thốn. Năm tôi 12 tuổi, mẹ tôi sinh em bé. Bắt đầu từ đó nhà tôi có thêm một người, tức là có thêm một miệng ăn. Bố mẹ phải làm nhiều việc hơn và đương nhiên ít thời gian quan tâm tôi hơn, nhưng không vì thế mà tôi trể nải chuyện học hành. Trái lại, trong suốt hai năm kể từ ngày mẹ tôi sinh em bé, tôi luôn cố gắng học giỏi và làm một số công việc có thể để phụ giúp bố mẹ. 15 tuổi, tôi bắt đầu sinh hư. Tôi nghe lời bạn bè rủ rê chơi bời, lôi kéo, lao đầu vào thế giới ảo, khiến việc học hành của tôi nhanh chóng xuống dốc. Bố mẹ bực bội càng đánh chửi tôi nhiều hơn và trong một lần quá tức giận vì bị bố mẹ mắng chửi, với suy nghĩ trẻ con, tôi đã quyết định từ bỏ tất cả và đi khỏi nhà. Lúc đó tôi ra đi với hai bàn tay trắng và chỉ có duy nhất một bộ quần áo.

Tôi không biết nương tựa vào ai và sống bằng gì. Tôi lang thang và ngồi chơi điện tử suốt gần một ngày và bỗng nhiên tôi nhớ đến hai người bạn tôi quen trên mạng. Tôi thường xuyên tâm sự với hai người bạn này vì chúng tôi có những điểm hơi giống nhau nên đã trở nên thân nhau. Tôi tìm đến sự giúp đỡ của họ. Những ngày đầu tiên, tôi ở cùng nhà với họ. Ba chị em sống vui vẻ, đối xử với nhau rất tốt. Hai người này từng kể với tôi về hoàn cảnh của mình và nỗi buồn chán của họ. Một người thì không có bố mẹ, tên là Phương Anh - 17 tuổi và một người cũng giống tôi, bỏ nhà đi, tên là Loan 22 tuổi.

Một hôm Phương Anh và Loan chạy về nhà nói với tôi rằng quen được 2 thanh niên trẻ (người yêu của Phương Anh và Loan). Họ rủ Phương Anh và Loan đến nhà chơi và hứa sẽ nuôi hai người đó,

đồng thời rủ tôi đi cùng, cũng hứa sẽ không để tôi một mình. Ngay buổi chiều hôm đó, một người đàn ông tên Tùng (tầm 27 - 28 tuổi, là anh rể của người yêu Loan) đến đón 3 chúng tôi và nói rằng 2 người kia bạn không đến được.

Người đó bắt taxi đưa tôi, Loan và Phương Anh đến nhà họ - một ngôi nhà khá đẹp, đầy đủ tiện nghi và giàu có. Tại đây tôi gặp bố mẹ, chị Tuyền và cả hai người là người yêu của Loan và Phương Anh. Ở đó 4 ngày tôi thấy rất vui và đầu óc thoải mái với một cuộc sống không làm gì mà vẫn được sung sướng. Họ cho chúng tôi đi tắm biển, chơi game, ăn uống đầy đủ... Lúc đó thật sự tôi cảm nhận đây là một thiên đường trần ngập hoa hồng mà thượng đế ban tặng cho tôi.

Tôi đâu có ngờ rằng thiên đường chỉ là bề ngoài còn thực ra đó là một địa ngục tăm tối đầy rẫy những cạm bẫy và tôi có thể sập bẫy bất cứ lúc nào. Hôm đó, họ bảo cả nhà sẽ cùng nhau đi chơi xa một chuyến và hỏi chúng tôi muốn đi Hạ Long hay Lạng Sơn. Khi nghe thấy hỏi vậy, tôi cũng hơi chột dạ, cảm giác có điềm xấu sắp xảy ra, ruột gan tôi nóng như lửa. Tôi nghĩ Hải Phòng có rất nhiều chỗ để chơi tại sao lại phải đi Hạ Long - Quảng Ninh hay Lạng Sơn. Hơn nữa, đó lại là hai cửa khẩu để sang Trung Quốc. Lúc đầu tôi định không đi nhưng vì đầu óc mụ mị và quá tin tưởng vào những người đó nên tôi đã đi theo.

Tôi và cả nhóm của họ bắt đầu đi lúc 1 giờ chiều. Suốt từ chiều cho đến tối mịt (không rõ là mấy giờ) chúng tôi đến một con sông. Vì tôi ngủ suốt từ lúc đi nên tôi không hề biết là đi đến đâu và đó là chỗ nào. Tôi chỉ nhớ mang máng lúc ăn trưa chúng tôi qua một vùng núi quanh co không một bóng người. Đến con sông đó, họ

đi xem sông. Tôi không ngờ rằng chỉ qua một con sông nhỏ bé như vậy mà cuộc đời tôi phải trải qua một bước ngoặt đau thương nhục nhã.

Đi trên thuyền chừng 5 phút, chúng tôi lên bờ và sang đến Trung Quốc. Tôi đã ngỡ ngợ vì họ bắt chúng tôi im lặng và không được nói tiếng Việt, đi đứng thì nhẹ nhàng, chui lủi. Tôi đòi về nhưng không kịp nữa rồi. Tối hôm đó, chúng tôi nghỉ tại một khách sạn ở Đông Hưng, Trung Quốc và gặp một người đàn bà (sau này tôi được biết là chủ đường dây buôn bán người). Người đàn bà đó nói chuyện với chúng tôi như chị em, tỏ ra rất quan tâm và thương với hoàn cảnh của chúng tôi. Đêm hôm đó tôi mệt quá nên ngủ một mạch đến 9 giờ sáng hôm sau.

Lúc tỉnh dậy, họ nói chúng tôi cùng đi tiếp tục thăm quan Trung Quốc và tôi vẫn cứ hồn nhiên đi theo. Họ bắt một chuyến xe khách có giường nằm và đi mất một ngày một đêm thì đến tỉnh Phúc Kiến. Trong những ngày này, do đi lại vất vả và không quen với thời tiết bên Trung Quốc nên tôi sốt tới 40oC và lên quai bị. Họ quan tâm chăm sóc tôi, mua sữa, mua thuốc cho tôi uống, nhường chỗ cho tôi và luôn hỏi han động viên tôi. Tôi không thể tin nổi tất cả đều là giả tạo.

Một ngày một đêm sau khi đến Phúc Kiến, họ giao tôi cho người đàn bà tên Hương và nói tôi đi cùng bà ấy để chữa bệnh. Họ sẽ chờ tôi để cùng nhau về Việt Nam. Tôi đi theo bà Hương đến một vùng núi. Tôi thấy hơi sợ vì không có một ai cả, hỏi sao lại vào trong vùng sâu, vùng xa để chữa bệnh thì bà ấy nói: "Trong đó có một ông thầy thuốc chữa quai bị giỏi, chỉ ngày hôm sau là khỏi ngay". Tầm một tiếng sau, bà ta chở tôi đến nhà có hai

người đàn bà rồi nói bà ấy có việc phải đi về, hai bà này sẽ đưa tôi đi khám bệnh. Tôi ở đó ăn cơm trưa xong, một bà lại bảo tôi đi tiếp. Bà ta đưa tôi lên chợ, tiêm thuốc rồi dẫn tôi đi mua quần áo. Sau khi về nhà tắm xong, bà ta mới nói tôi đã bị bọn kia lừa bán cho bà ấy với giá 5.000 nhân dân tệ. Bây giờ tôi phải chọn một là đi làm gái, hai là đi lấy chồng. Tôi giật mình hoảng sợ, khóc nức nở. Hóa ra đây là cái bẫy của bọn lừa đảo chuyên nghiệp. Tôi không biết mình phải làm gì nữa. Tôi mới 15 tuổi thôi, lứa tuổi hồn nhiên, ngây thơ đầy mơ mộng bỗng nhiên bị ép đi lấy chồng, làm gái. Tôi sẽ ra sao đây và cuộc đời tôi sẽ dừng lại ở đây sao? Bây giờ, tôi mới biết nghĩ đến bố mẹ, biết nghĩ đến gia đình và thêm cái cảm giác có bố mẹ, gia đình quây quần bên nhau. Chính tôi đã giết chết cuộc đời của mình. Tôi ngồi khóc nức nở, bà ta hỏi lại một lần nữa, lúc này tôi lấy hết can đảm, nói to: "Tôi chỉ chọn cái gì hết, tôi muốn về Việt Nam". Bà ta nghe xong liền lấy roi điện đập vào lưng tôi và dí que lửa vào chân tôi. Quá đau đớn về thể xác nên tôi đã đồng ý đi lấy chồng vì tôi nghĩ thà đi lấy chồng còn hơn làm gái và hi vọng tôi sẽ có thể trốn thoát được. Với lại nghe bà ấy nói đi làm gái một ngày phải tiếp mấy chục người khách đến khi nào mắc bệnh họ sẽ đem lên núi cao ném xuống. Tôi sợ quá nên buộc phải chọn đi lấy chồng. Bà ta lại giao tôi cho một người đàn bà khác tên Linh và bảo bà này làm mối cho tôi.

Hôm sau, bà Linh đưa tôi đến một căn nhà lụp xụp, thiếu thốn đủ thứ và bàn bạc với người chủ nhà rồi họ giao tiền cho nhau. Tôi chính thức trở thành vợ người đó. Tôi thấy sao hồi hận và bất công quá. Không một thủ tục, không cổ bàn mà tôi lại phải làm vợ người ta. Tôi lại rung rung nước mắt. Tôi nhớ bố mẹ, ông bà và em gái vô cùng.

Giá như tôi không nghe lời bạn bè rủ rê lôi kéo, giá như tôi ngoan ngoãn, giá như tôi đừng nhẹ dạ cả tin quá thì đâu đến nông nỗi này. Đến bây giờ mới "giá như" thì đã muộn rồi. Tôi chỉ biết ngồi khóc và khóc, khóc cạn nước mắt, khóc đến nỗi mắt sưng húp lên. Lúc đó trong lòng tôi đau khổ biết bao.

Tối hôm ấy cả làng đến xem mặt tôi vì tôi là người Việt Nam đầu tiên ở làng. Người thì cười, người thì gật, người thì lắc, nói xì xồ với nhau bằng một thứ tiếng tôi chưa từng nghe bao giờ. Họ bắt tôi đi pha chè mời họ uống, đến trước mặt ai tôi cũng phải cúi gập người xuống, đưa 2 tay mời, cứ như thể mình là osin mời chủ uống nước. Đến tận đêm tôi mới được nghỉ ngơi nhưng cũng chẳng yên. Cuộc đời tôi kết thúc từ đó. Tôi đau khổ lắm nhưng biết làm sao bây giờ.

Hôm sau, tôi quen thói ở nhà, ngủ đến 8 giờ mới dậy, họ nói ra nói vào rồi gọi điện cho bà chủ nói tội lỗi, chả được cái tích sự gì. Bà chủ dọa tôi nếu tôi không chịu làm thì sẽ đập cho một trận thừa sống thiếu chết rồi tống đi làm gái. Tôi hoảng quá nên phải làm, vừa làm nước mắt vừa rơi. Hình như tôi ăn được gì thì hóa thành nước mắt hết. Từ bé, ở nhà tuy nhà nghèo nhưng bố mẹ tôi cũng chiều chuộng, ít sai làm nên 15 tuổi rồi tôi chỉ biết quét nhà, rửa bát, nhặt rau... Bây giờ, họ bắt tôi nấu cơm, giặt quần áo, bổ củi, hầu hạ họ như một con ở.

Đã thế gia đình lại chẳng có ai bình thường, bố thì chết, mẹ thì bị bệnh đi tiểu ở bụng suốt ngày ưỡn ra, hôi rình cả nhà, anh trai thì bị thần kinh, còn chị dâu thì bị què. Tôi sợ khi phải ở với những con người như vậy. Họ không đánh răng, không tắm giặt, bắn thiu vô cùng.

Người mua tôi thì còn sạch sẽ một chút nhưng lại không ở nhà mà đi làm trên tỉnh, tháng về vài ba lần. Người đó

đổi xử với tôi cũng không tệ lắm, đi làm về thỉnh thoảng cũng mua đồ cho tôi ăn, ít quát mắng và không đánh đập tôi bao giờ, nhưng tôi phải luôn luôn gánh chịu những cơn thần kinh, điên điên khùng khùng của anh trai anh ta. Chỉ cần tôi sai một việc nhỏ gã cũng nổi điên lên, chửi tôi là con Việt Nam ngu rồi đánh tôi, cầm dao chém tôi, lấy gạch ném tôi, lấy ghế gỗ đập vào đầu tôi. Những lúc thế tinh thần tôi thật sự suy sụp và khủng hoảng. Tôi đâu có làm gì sai trái đến mức phải đổi xử như với súc vật.

Càng nghĩ tôi càng tủi và khóc nhiều hơn. Chỉ vì một phút nông nổi chơi bời quá độ nên tôi mới phải ra nông nổi như thế. Tôi thèm những yêu thương của bố mẹ. Tôi khao khát một bữa ăn đậm bạc với gia đình, một bữa cơm Việt Nam... Thức ăn ở đó tôi không thể nào nuốt được. Bữa nào cũng chỉ có rau rùng và cháo trắng. Tôi dị ứng với món cháo, tôi nấu cơm cũng bị đánh. Nghĩ lại sao mà cay đắng, tôi mới hiểu ra rằng không đâu bằng nhà mình. Bố mẹ tôi đánh tôi đã thâm tháp gì so với người ngoài đánh. Sao tôi lại bỗng bật mà bỏ đi như thế. Càng nghĩ tôi càng thương bố mẹ nhiều hơn. Chính tôi gây ra sự việc này, chính tôi tự hủy hoại cuộc đời tôi nên bố mẹ cũng chả có gì đáng trách cả. Trong lòng tôi luôn cảm thấy có lỗi rất lớn đối với bố mẹ và mong rằng một ngày nào đó tôi sẽ được gặp lại bố mẹ để nói lời xin lỗi. Và tôi cứ tiếp tục chịu đựng sống tiếp. Nhiều lúc tôi đã nghĩ đến cái chết nhưng đều thất bại. Tôi không dám và không muốn. Tôi luôn luôn ấp ủ một niềm hy vọng được về Việt Nam nên tôi không dám chết.

Và tôi cứ sống cho đến một ngày tôi gặp được vị cứu tinh của tôi – người hàng xóm ở bên cạnh.

“

***Chỉ cần tôi sai một việc nhỏ
gã cũng nổi điên lên, chửi tôi
là con Việt Nam ngu rồi đánh
tôi, cầm dao chém tôi, lấy
gạch ném tôi, lấy ghế gỗ đập
vào đầu tôi. Những lúc thể
tinh thần tôi thật sự suy sụp
và khủng hoảng. Tôi đâu có
làm gì sai trái đến mức phải
đối xử như với súc vật.***”

”

Thấy tôi ngày nào cũng khóc nên anh ấy đã hỏi. Lúc đó tôi chưa biết nhiều tiếng Trung nên chúng tôi giao tiếp với nhau bằng tiếng Anh. Qua đó tôi được biết anh đang học Đại học. Anh cũng biết hoàn cảnh của tôi. Anh hứa sẽ giúp tôi và đưa điện thoại cho tôi liên lạc về nhà bằng chat yahoo. Tôi gửi mail về cho anh trai nhưng gia đình tôi cũng không biết làm gì. Hai anh em chat với nhau rất nhiều. Anh trai tôi kể bố mẹ tôi đã khóc cạn nước mắt vì tôi, tìm tôi suốt ngày và còn nhầm khi thấy trên TV đăng tin có người chết ở huyện bên cạnh, cũng 15 tuổi và hình dáng giống tôi. Bố mẹ tôi đã cúng sống tôi vì không hề biết tin tức gì về tôi. Tôi nghe mà lòng đau nhói.

Tôi năn nỉ anh hàng xóm giúp tôi để tôi được thật nhanh chóng về Việt Nam. Nhưng anh ấy không thể giúp tôi ngay lúc đó được vì gia đình anh ấy và gia đình kia là họ hàng. Nếu gọi công an đến ngay thì sẽ bị lộ và anh sẽ bị bố mẹ mắng, thậm chí là đánh. Anh

bảo tôi chờ 10 ngày nữa, anh ấy lên phổ học thì sẽ gọi điện báo công an đến tận nhà đưa tôi đi. Tôi tạm thời yên tâm, trầm nghĩ và vui sướng trong lòng vì sắp được về Việt Nam.

Nhưng mọi chuyện không được tốt đẹp như thế. Thấy tôi suốt ngày quẩn quýt và nói chuyện với anh ấy, lại còn cầm điện thoại của anh ấy bấm liên tục, họ sinh nghi và tất cả mọi chuyện đã bị lộ. Gã thần kinh kia lại chửi và đánh đập tôi dã man hơn. Họ gọi điện cho bà chủ nói tôi liên lạc về nhà. Họ dọa không mua tôi nữa, bắt bà chủ trả lại 25.000 nhân dân tệ và trả lại tôi cho bà ta. Tôi sợ quá khóc thét lên và quỳ trước mặt họ, van xin họ hãy giữ tôi lại đừng giao tôi cho bà chủ vì tôi biết nếu thế bà ta sẽ đánh tôi một trận thật đau rồi bắt đi làm gái. Nhưng họ không thèm để ý, không một chút động lòng. Họ vẫn tiếp tục chửi bới. Còn anh hàng xóm thì bị bố mẹ chửi, cấm không được giúp tôi

nữa. Giờ đây, tôi đang hoàn toàn bế tắc. Người mà tôi hi vọng có thể giúp đỡ đã không giúp tôi được nữa. Tôi đang gần kề cái chết. Tôi quỳ lạy khóc lóc thảm thiết.

Thật may cho tôi là lúc đó bà chủ đang ở đường biên chờ người đến nên không thể về ngay được. Nhân cơ hội này, tôi chạy một mạch vào bếp, lấy con dao phay to nhất trong nhà chìa vào mặt mọi người và nói nếu họ không thả tôi đi tôi sẽ chém chết họ. Vừa nói nước mắt tôi vừa chảy ròng ròng trên má. Không hiểu vì thương tôi hay vì sợ tôi chém thật mà anh hàng xóm giúp tôi đã lấy điện thoại gọi 110, báo công an đến. Anh bảo tôi đừng sợ gì nữa, hãy vứt con dao xuống. Anh đã gọi công an rồi, công an sẽ đến và đưa tôi đi ngay bây giờ. Tôi thật sự rất bất ngờ và cảm động khi anh bắt chấp tất cả để cứu tôi. Tôi nghe lời, vứt con dao xuống và chạy sang nhà anh. Nhà mua tôi biết công an sắp đến nên cũng không dám làm gì nữa. Mười phút sau công an đến thật. Họ hỏi tôi tên gì, ở đâu, và nói tôi ghi số điện thoại gia đình cho họ. Họ nói chuyện với anh hàng xóm một lúc rồi bảo tôi lên xe họ sẽ tìm cách để tôi liên lạc về với bố mẹ. Tôi cuống quýt, mừng mừng, tủi tủi.

Tôi rói rít cảm ơn anh hàng xóm, ôm anh một lúc lâu, xin địa chỉ rồi vội vàng lên xe và ngoảnh lại nhìn anh, cố gắng khắc sâu hình ảnh anh vào trí nhớ. Tôi cứ nhìn mãi, nhìn mãi đến lúc khuất bóng anh rồi, tôi mới ân hận, trách mình đã làm phiền anh nhiều. Không biết anh có bị mắng không? Tôi chợt nhận ra số phận vẫn còn mỉm cười với tôi và cho tôi gặp một người tốt như thế, nếu không có anh chắc tôi chẳng bao giờ có ngày trở về. Tôi ngồi trên xe ngủ thiếp đi theo từng nhịp bánh xe lăn. Công an đưa tôi đến đồn, vẫn ở trong vùng núi nhưng họ đối xử với tôi có tình người, rất tốt và thân thiện.

Họ cho tôi mượn máy tính cả một ngày để chat về Việt Nam, cho tôi ăn uống đầy đủ, xem ti vi, đọc báo, tôi không phải làm gì. Tôi lấy lại được tinh thần, vui vẻ trở lại và chờ ngày được về nhà. Nhưng mọi chuyện lại không được êm xuôi như thế. Ở đó 5 ngày thì họ nói nơi đây chỉ là đồn nhỏ của xã, phải chuyển tôi lên đồn công an huyện để họ quyết định. Họ dẫn tôi lên huyện bắt tôi ký tên và ấn dấu tay suốt cả buổi. Vì trong người tôi không có một thứ giấy tờ nào nên họ nói tôi vi phạm pháp luật, nhập cảnh trái phép nhưng tôi là trường hợp đặc biệt bị lừa bán nên họ chỉ phạt tôi một tháng giam trong trại giam thôi. Tôi nghe xong cũng thấy buồn vì tôi cứ tưởng được về ngay,

đang háo hức chờ đợi mà họ lại nói thế. Nhưng để được về tôi chấp nhận tất cả. Từ hôm đó họ cho tôi vào trại giam, khóa rất kĩ càng và bảo tôi làm hoa giả cùng mọi người trong trại.

Hôm đầu tiên tôi không quen và khóc rất nhiều vì họ bắt làm từ 6 giờ sáng đến 9 giờ tối, trưa không được ngủ. Cả ngày chỉ được ăn cháo trắng cùng với rau, nói chính xác hơn là một cọng rau củ cải ngâm vừa đắng, vừa ngọt, vừa cay không thể nào nuốt nổi. Người tôi gầy sọp đi. Ở trại giam đó có rất nhiều người, người xấu người tốt đủ cả, nhưng đa phần là người tốt. Họ giúp đỡ tôi rất nhiều, an ủi động viên khi tôi khóc và dạy tôi nói,

viết tiếng Trung. Có những người giàu cứ mỗi lần người nhà lên thăm, họ đăng kí mua đồ ăn vật mời tôi ăn cùng. Biết tôi không ăn được cháo họ mua mì cho tôi ăn. Tôi vui lắm, cảm giác được mọi người quan tâm thật hạnh phúc nhưng nỗi nhớ nhà vẫn không nguôi. Tôi vẫn mong sao được về thật nhanh.

Thời gian thấm thoát trôi qua, tôi mòn mỏi trông chờ từng ngày một. Một tháng đã qua nhưng tôi vẫn chưa được về. Tôi hỏi họ không thềm nói. Tôi tuyệt vọng khóc, nghĩ rằng mình sẽ chẳng bao giờ có ngày về. Hôm sau có hai người công an trên tỉnh lên gọi tôi ra ngoài viết biên bản và nói họ đang liên lạc với công an Việt Nam, chờ thêm hai tháng nữa mới được về. Vì tôi đã hết thời hạn bị giam nhưng sợ tôi ra ngoài chạy đi linh tinh nên họ vẫn để tôi ở trong trại, không bắt tôi làm hoa giả nữa.

Ông đầu bếp quý tôi nên thỉnh thoảng lén xẻ thịt và cơm cho tôi ăn. Trong trại giam có rất nhiều người thương tôi nên đến khi người nào được tha có đồ đạc gì họ đều cho tôi tất, đến nỗi tôi có 17 tuýp kem đánh răng và gần 10 cái ca và hàng tá mì tôm. Họ còn cho tôi cả thẻ điện thoại để thỉnh thoảng tôi buồn thì gọi về nhà vì ở đó chỉ có mình tôi là con gái. Lắm hôm, trời rét buốt tê người, nhiệt độ chỉ có 5 độ C, tôi không đủ quần áo rét mặc. Cô cảnh sát, các chị quản lý đã cho tôi quần áo mặc tạm cho đỡ rét. Có người được thả về rồi họ vẫn quay lại thăm tôi. Tôi hiểu rằng vẫn còn nhiều người tốt trên đời và nhiều người thương tôi lắm.

Và cứ thế ngày tôi mong chờ đã đến. Tôi đã cố gắng vượt qua được 3 tháng đầy gian khổ bằng sự bao bọc, giúp đỡ, yêu thương của mọi người. Trước ngày về 2 hôm họ đến thông báo tôi chuẩn bị tắm rửa, quần áo gọn gàng. Hôm sau họ sẽ đưa

tôi ra sân bay và bay về Việt Nam. Tôi mừng đến phát khóc lên, cả 2 đêm tôi bồn chồn không ngủ được, chỉ mong thời gian trôi qua thật nhanh.

Hôm được về, tôi dậy từ 4 giờ sáng, tắm rửa kĩ càng, chọn bộ quần áo đẹp nhất, mặc đầu vào đây và chờ đợi. Chiều mới đến giờ bay mà tôi cứ cuống hết cả lên, háo hức, hồi hộp chen những giọt nước mắt sung sướng. Trưa hôm đó tôi được ăn cơm – món ăn tôi thèm nhất khi ở Trung Quốc cùng với rất nhiều thịt. Ông đầu bếp xoa đầu tôi, cười hiền lành bảo tôi cố gắng ăn nhiều rồi lên chuẩn bị để về. Tôi gật đầu, cười lém lỉnh cảm ơn ông đã giúp đỡ tôi, cho tôi ăn đồ ăn ngon.

Rồi thời khắc mà tôi mong chờ nhất cũng đã đến, một giờ chiều công an trên tỉnh đến gọi tôi ra viết giấy xác nhận chuẩn bị 2 giờ ra sân bay. Chỉ chờ nhân viên mở cửa, tôi phi một mạch từ tầng 3 của trại giam xuống. Vừa thở hổn hển vừa vui sướng, tôi viết thật nhanh giấy xác nhận. Cô công an, chị quản lý, bác đầu bếp và rất nhiều người trong trại giam ngó ra cười như thể chúc mừng tôi. Cô công an ôm tôi nói về phải nghe lời bố mẹ, ngoan ngoan học hành, không được chơi bời kéo lại bị lừa lần nữa. Tôi ngoan ngoan vâng, dạ rồi trèo lên xe, ngoảnh lại vẫy tay chào mọi người. Ba chú công an đưa tôi ra sân bay, tuy hơi lằng nhằng vì tôi không có chứng minh, giấy tờ chưa đầy đủ nhưng rồi đúng 2 giờ chiều tôi đã lên được máy bay. Đây là lần đầu tiên tôi được đi máy bay. Tôi thích lắm, qua ô cửa sổ tôi ngắm nhìn những áng mây trắng, phớt hồng trôi vèo vèo.

Cuối cùng cũng đã đến sân bay, lúc đó là 8 giờ tối. Tôi đi theo họ ra ngoài sân bay và lên một chiếc ô

tô chờ sẵn ở đó. Tuy rất đói và khát nhưng tôi vẫn cố nhịn chờ đợi và nghỉ ngơi cũng được, về đến nhà mình sẽ ăn bù, ăn 5 bát, 10 bát để bù lại những ngày đói khát. Đi tầm 2 tiếng tôi vừa ngủ gật vừa nhìn xung quanh xem đi đến đâu rồi. Họ đưa tôi đến đồn công an Đông Hưng và nhờ công an đồn đưa tôi về. Đã 11 giờ đêm rồi mà họ vẫn đứng trong phòng nói chuyện mà chưa đưa tôi về. Tôi giục mãi cuối cùng họ cũng đưa tôi ra biên giới. 11 giờ 30 đêm đến biên giới họ bảo đã hết trách nhiệm, giờ tôi phải đi đò qua biên giới rồi tự về. Họ cho tôi 40 nhân dân tệ rồi quay về. Tôi lên đò mà nước mắt rùng rùng vì sợ bà chủ đò lại bán tôi đi một chỗ khác. May sao bà ấy là người tốt đã từng giúp rất nhiều người như tôi nên bà ấy chở tôi qua sông, đưa tôi lên bờ, đổi 40 nhân dân tệ thành 100 nghìn cho tôi. Bà ấy không lấy tiền đò vì biết đi xe khách từ Móng Cái về Hải Phòng phải mất 100 nghìn. Tôi lên bờ, sung sướng nhận ra đây là đúng chỗ bọn lừa đảo đã đưa tôi đi. Vậy là tôi đã về đến nước mình rồi, mừng rơi nước mắt.

Nhưng nửa đêm không có tiền đi xe ôm ra bến xe, với lại không biết có còn xe không tôi đành ngồi lại ở một góc cạnh biên, co ro vì trời quá rét và sợ hãi. Tôi ôm thật chặt chiếc áo khoác và tự nhủ mình hãy cố chịu đựng thêm chút nữa qua đêm nay mình sẽ được trở về với bố mẹ. Tôi còn nhìn thấy rất nhiều người dẫn nhau lên đò và đi qua biên giới. Tôi nhìn theo và thấy xót xa cho những cô gái trẻ, đại dột giống mình. Tôi ngồi gục mặt xuống hai đầu gối và chờ đợi, ước cho trời nhanh sáng.

Khi trời vẫn còn tối, hơi có một chút ánh sáng, tôi lững thững đi bộ ra đường và gặp một chiếc xe

khách Móng Cái – Hải Phòng, giá vé 100.000đ. Tôi vội vàng vẫy và chạy theo. Đã lâu lắm rồi tôi mới được đọc chữ Việt Nam, tôi còn dụi mắt nhìn đi nhìn lại dòng chữ Móng Cái – Hải Phòng xem có phải là thật không hay là mình đang mơ. Suốt dọc đường qua cửa hiệu nào tôi cũng trở mắt ra đọc chữ, cảm giác lạ mà quen, ảo ảo như mơ. Đúng vậy, đã lâu lắm rồi, tôi mới được quay lại nơi đây, quê hương tôi, nơi tôi sinh ra và lớn lên. Đã quá đói và mệt vì một ngày liền không ăn gì. Tôi thiếp đi, thỉnh thoảng lại giật mình vì xe va phải ở gà.

Chờ mãi, rồi xe cũng dừng lại ở quận An Dương, nơi tôi hẹn bố mẹ. Nhưng chẳng thấy bố mẹ đâu cả, tôi bồn chồn lo lắng hay là bố mẹ chờ mình lâu quá nên đi về rồi. Tôi lững thững đi đi lại lại nhiều lần để tìm nhưng không thấy. Tôi không còn đủ sức để bước đi nữa. Tôi quyết định vào một quán net để liên lạc về với bố mẹ, anh em trong nhà. Tất cả anh, chị, em tôi đều đang online chờ tôi. Em họ tôi giáo huấn cho tôi một lúc về những việc làm sai trái trước kia của tôi, bắt tôi hứa rồi mới gọi điện báo bố tôi cầm tiền lên quán đó đón.

Từ hôm đó tôi bắt đầu quay trở lại cuộc sống bình thường. Tuy có hơi mặc cảm nhưng không sao, miễn là tôi được ở bên bố mẹ, những điều khác tôi không quan tâm. Tôi chỉ cần có thể là vui rồi, tôi ít tiếp xúc với bên ngoài hơn, trầm tính hơn. Có một điều làm tôi rất buồn đó là em gái tôi không nhận ra tôi cứ hỏi tôi là ai. Tôi bảo tôi là chị Tâm đây thì không biết là ai dạy nó mà nó bảo “Không, không phải, chị Tâm chết rồi”. Tôi ghen cổ họng không biết nói gì. Tôi đã đi lâu quá rồi, mọi người đều

tương tôi chết rồi. Bố mẹ tôi đã tốn cả chục triệu để nhận cái xác không phải con mình về cúng. Tôi thật sự hối hận vì hành động dại dột của mình. Câu xin lỗi mà tôi nghĩ sẽ nói với bố mẹ lúc ở Trung Quốc tôi vẫn chưa nói được. Trước đây tôi đã từng nghĩ bố mẹ không thương tôi, để tôi ra chỉ để hứng chịu những cơn “giận cá chém thớt” sau mỗi lần cãi nhau của bố mẹ nhưng tôi đã sai. Tôi phải như thế nào thì bố mẹ mới đánh, chứ chứ bình thường, ngoan ngoãn, học giỏi thì ai làm gì. Và cứ thế tôi ở nhà suốt ngày, mẹ sai cái gì thì làm cái đấy.

Qua Tết thì các bác tôi giục mẹ tôi xin cho tôi đi học lại. Vì cô hiệu trưởng khó tính và không ưa tôi từ trước nên không nhận, với lại tôi cũng không muốn học trường đó nữa nên việc học vẫn cứ giậm chân tại chỗ. Tôi thử đi làm vài ngày nhưng không chịu được vì sự đả đếu, công việc lại quá căng thẳng... Tôi đành ở nhà chờ xem có cơ hội nào để đi học nữa không. Tình cờ một hôm ông

Tôi ghen cổ họng không biết nói gì. Tôi đã đi lâu quá rồi, mọi người đều tưởng tôi chết rồi. Bố mẹ tôi đã tốn cả chục triệu để nhận cái xác không phải con mình về cúng.

Tôn cũng có con bị lừa bán đến nhà tôi chơi, ông ấy hỏi tôi đã đi học chưa, nếu chưa thì ông ấy dẫn lên Hà Nội để nhận sự hỗ trợ từ Trung tâm Phụ nữ và Phát triển vì trước đây con gái ông ấy cũng từng ở đó. Bố mẹ tôi rất muốn tôi đi học lại nên đã khuyên tôi lên Hà Nội.

Sau 2 ngày suy nghĩ tôi quyết định theo ông Tôn lên Hà Nội, đến Trung tâm Phụ nữ và Phát triển để gặp cô Bích ở phòng Tham vấn. Sau khi hỏi về hoàn cảnh và nguyện vọng của tôi, cô Bích đã liên lạc sang Ngôi Nhà Bình Yên và bác Minh và bác Hoàng cùng lên đón tôi về Ngôi Nhà Bình Yên. Tại đây, tôi được mọi người quan tâm, yêu thương vì tôi là em út trong nhà. Tôi đã được nhân viên xã hội tư vấn tâm lý và hỗ trợ tôi đi học. Mới ở có 16 ngày nhưng tôi đã được nhập học ở trường Trung học cơ sở Đông Thái. Hiện tôi đang học lại lớp 8.

Tôi rất thích ở Ngôi Nhà Bình Yên vì có rất nhiều chị có hoàn cảnh giống tôi. Và tôi còn được biết có người còn khổ hơn tôi gấp trăm lần. Thi thoảng cũng có lúc chị em xích mích với nhau nhưng chỉ được một lúc là lại bỏ qua hết. Tại đây, tôi được vui chơi giải trí, khám sức khỏe, có chỗ ăn ở an toàn ... và nhất là tôi được đi học lại – ước mơ của tôi bấy lâu nay. Tôi cảm ơn cuộc sống đã mỉm cười với tôi, cho tôi nhiều may mắn. Tôi sẽ cố gắng quyết tâm học hành thật giỏi để không phụ công của mọi người.

"Đến bao giờ mình mới thoát khỏi nơi này và được trở về Việt Nam đây?" Đó là câu hỏi luôn chập chờn trong suy nghĩ của tôi một năm về trước. Trong thời gian đó, nỗi lo sợ, buồn phiền xen lẫn một sự hối hận muộn màng cứ ám ảnh tôi - một cô bé chỉ mới 15 tuổi. Nghĩ lại những ngày tháng bị lừa bán tôi thấy mình đại dột vô cùng.

Sang chấn tâm lý

Đối với đa số nạn nhân bị mua bán trở về, những gì họ phải trải qua thường gây cho họ những ám ảnh, sang chấn về tâm lý. Nói cách khác, những ám ảnh đó (bao gồm cả việc bị đối xử tàn tệ hay lạm dụng tình dục) sẽ dễ dẫn tới nguy cơ bị lạm dụng lần nữa. Thời gian bị mua bán càng kéo dài càng góp phần gia tăng các vấn đề về sức khỏe tâm thần, bao gồm rối loạn căng thẳng sau khủng hoảng thường xuất hiện sau quá trình bị mua bán. Đáng lưu ý là những rối nhiễu tâm lý này có thể kéo dài gây tác động lâu dài nếu không được điều trị.⁸

Do bị lạm dụng kéo dài, nạn nhân bị mua bán trở về thường rất mặc cảm, và tin rằng sẽ không có cách nào thoát khỏi tình trạng đó. Điều này giải thích vì sao nhiều nạn nhân trở nên nghi hoặc, thờ ơ hoặc thụ động và mất khả năng đấu tranh để thoát khỏi hoàn cảnh. Mọi người thường cho rằng do chính bản thân nạn nhân quá thụ động thay vì hiểu rằng đó là tác động của hoàn cảnh họ bị ép buộc phải trải qua.⁹

CỘI NGUỒN NỔ ĐAU

“Chiều muộn hôm đó, chúng tôi giả vờ đi làm và trốn thoát thành công.”

Mẹ được các chú công an báo ra đón tôi. Cả hai mẹ cùng ôm nhau khóc. Mẹ tôi xin đưa cả bạn tôi về nhưng không được. Vậy là bọn tôi chia tay nhau ở đây. Tôi theo mẹ đến nhà nghỉ gần đây ở để 11 giờ về Vinh Phúc. Lâu lắm rồi tôi mới được nghe người Việt Nam nói, mới được nhìn chữ Việt Nam. Cảm giác trong lòng tôi thấy rất vui nhưng lại có một chút sợ hãi.

Không biết về nhà bố tôi, em tôi sẽ nhìn tôi với con mắt như thế nào. Bước vào nhà đã là 5 giờ sáng, bố và em tôi vẫn đang ngủ. Tôi mệt cũng ngủ một giấc đến trưa. Chưa bao giờ tôi cảm thấy cảm giác ấm áp đến thế này. Hôm đó, sau khi dậy bố tôi chẳng nói câu nào với tôi cả. Tôi biết bố đang rất giận. Tôi có lỗi nên cũng chẳng nói gì cả.

Tôi sinh ra ở một làng quê hiếu học. Bạn bè tôi hầu hết đều học giỏi. Gia đình tôi thì cũng bình thường, mẹ tôi là một giáo viên, bố là thợ điện nước nhưng đã bị thất nghiệp hai năm. Bố tôi là con trưởng nên nặng nề về chuyện phải có con trai nối dõi tông đường, mà mẹ tôi thì chỉ sinh được hai cô con gái. Không có con trai nên bố tôi chán và bỏ bê việc nhà để mẹ tôi vừa đi dạy học, bảo ban chị em chúng tôi học hành, vừa lo toan việc nhà.

Tôi thương mẹ nên cố gắng học rất giỏi và ngoan ngoãn. Nhưng đến khi tôi lên lớp 5, mẹ tôi vì phải chịu tư tưởng phong kiến nặng nề của ông nội và bố nên phải cho tôi làm con nuôi một người họ hàng dưới quê không chồng và có được một người con trai bằng tuổi tôi.

Một ngôi nhà ọp ẹp mái tranh, tường làm bằng đất với hai cái giường từ thời ngày xưa, đó là tất cả những gì mà mẹ nuôi của tôi có. Trên giấy tờ thì tôi là con nuôi của bà ấy, nhưng thực tế tôi lại sang ở nhà bà nội và chuyển về quê. Một đứa trẻ học lớp 4 đã phải xa bố mẹ, tôi có cảm giác như bị bỏ rơi nên đêm nào tôi cũng khóc vì nhớ nhà, nhớ mẹ.

Bà nội rất thương tôi, đã động viên tôi nhiều. Tôi vào học lớp chọn nhưng không theo kịp vì các bạn đã học thêm trong hè rất nhiều. Tôi bắt đầu chểnh mảng chuyện học hành, hay nghỉ học đi chơi cùng mấy anh học lớp trên. Đến năm lớp 12, tôi vẫn mãi mê ngồi net, có hôm đến 6 giờ tối mới về. Bố tôi hỏi đi đâu tôi nói dối là đi học thêm. Bực mình vì tôi mãi chơi và nói dối, bố quát và đuổi tôi ra khỏi nhà.

“ Nhưng đến khi tôi lên lớp 5, mẹ tôi vì phải chịu tư tưởng phong kiến nặng nề của ông nội và bố nên phải cho tôi làm con nuôi một người họ hàng dưới quê không chồng và có được một người con trai bằng tuổi tôi. ”

Lúc đó tôi chẳng nghĩ ngợi gì, cứ thế đi ra khỏi nhà vào quán net ngồi cho hết thời gian, không cần biết đến bố mẹ tôi ở nhà như thế nào. Tôi được một anh học trên một lớp đến đón, đưa tôi đi ăn và dạo phố. Đến nửa đêm tôi bảo anh đưa tôi về phòng trọ bạn tôi nhưng anh lại đưa đi lòng vòng, đến chỗ tối anh dừng xe bảo xuống đây ngồi nói chuyện. Tôi lúc ấy chỉ là một cô bé yếu đuối, ngây thơ và đêm hôm đó tôi đã bị anh ta cướp đi cái quý giá nhất của đời con gái. Từ đó, tôi thất vọng về bản thân, học hành sa sút, nghỉ học liên miên và thỉnh thoảng lại bỏ nhà đi bụi, lang thang với mấy đứa bạn nghiện net bị xếp học lực yếu.

Tốt nghiệp cấp 3 tôi chỉ lấy được bằng trung bình. Tôi thi trượt đại học và xin vào học một trường trung cấp gần nhà. Tôi tự thấy xấu hổ và xa lánh bạn bè. Đây là cú sốc đầu tiên của tôi và gia đình tôi. Mẹ tôi khổ vì tôi, suốt ngày lo trả nợ tiền cho tôi và tìm tôi ở các quán net. Tôi sống buông thả không ai có thể kéo tôi lên.

Cuối cùng, mẹ đưa tôi vào ở nhà cô trong miền Nam. Trong đây tôi sống được 2 tháng ngoan ngoãn thì quen và yêu một người kém tôi 3 tuổi. Tôi lại bỏ nhà đi theo người đó. Tôi sợ bị cô mắng nên không về và ở lại, lên mạng ngồi chơi điện tử quên ngày quên tháng. Tôi cắm đầu vào net, khi nào mệt thì gọi người cứu net rồi lại ngồi tiếp.

Một tuần sau tôi quen được một người tên là Nguyễn Minh Quang quê ở Quảng Trị nhưng vào Bình Dương học. Ngoài QuangThắng ra còn một người nữa là Công. Quang nhận tôi là em gái và nuôi tôi ăn ở. Được hai tuần thì Quang bảo tôi: "Có một thằng bạn bên Trung quốc bảo em sang bên đó trông quán net cho nó, mỗi tháng được 6 triệu

đồng tiền Việt". Quang đã chạm được vào điểm yếu của tôi. Tôi nghĩ chỉ mỗi việc trông quán vừa được ngồi chơi điện tử lại vừa được tiền thì hay quá. Tôi ngây thơ tin và nhận lời. Quang Thắng đã gọi người yêu là Hà đến đưa tôi cùng một người nữa đi. Chúng tôi đi hết bốn ngày ba đêm thì đến Đông Hưng - Trung Quốc.

Quang và Công đã định bán chúng tôi cho một đám người Trung Quốc nhưng vì lúc đó nhìn nước da chúng tôi rất đen nên bọn họ chê. Hôm sau mẹ Công đón tôi về Bắc Hải. Ở đây được một tuần hết tiền, Công bảo tôi chọn một trong hai giải pháp: Một là đi làm gái, hai là đi lấy chồng. Tôi đành nhận lời lấy chồng, mặc dù rất hoang mang, lo sợ. Chúng bán tôi được 5.500 đồng nhân dân tệ và đưa bạn tôi là 4.800. Hai đứa được ở cùng nhau một tuần thì tôi phải theo chồng lên Quảng Đông. Chưa bao giờ tôi có cảm giác sợ đến như vậy. Mọi thứ đều xa lạ. Được một tuần, tôi quyết định trốn về Bắc Hải, nơi mà mẹ Hùng đang ở cùng đứa bạn tôi. Nhưng vì không biết tiếng lại không biết đường đi nên tôi đã bị bắt lại.

Tôi đành phải theo bà chủ cũ đi làm gái. Tôi và bạn tôi làm ở quán của một bà chủ người Trung, nuôi toàn gái Trung Quốc. Hàng ngày, công việc của chúng tôi bắt đầu từ 6 giờ tối đến 6 giờ sáng hôm sau. Mỗi một đêm phải tiếp đến hơn chục người. Mỗi lần đi khách khoảng 30 phút, được trả 70 đồng tiền Trung. Bọn tôi được 50, bà chủ 20 đồng. Chúng tôi không bị đánh đập nhưng lúc nào cũng bị tra tấn về mặt tinh thần. Nhiều đêm chúng tôi ngồi ôm nhau khóc. Nhớ nhà, nhớ quê hương, đứa bạn tôi thì nhớ con. Nhiều lúc ngủ mê mình đang ở Việt Nam nhưng mở mắt ra thì hóa ra đó chỉ là giấc mơ. Bà chủ bảo chúng tôi

đừng có tìm công an vì công an Trung Quốc chỉ đưa đến Móng Cái rồi thả ở đấy, lại bị bắt lộn lại càng bị đưa vào sâu hơn khiến chúng tôi sợ nghe bà rậm rập.

Người ta nói ở nơi đất khách quê người, đồng hương phải yêu thương đùm bọc nhau, nhưng ở đây thì người ta cắn xé nhau, lừa nhau vì những đồng tiền bán thừ ấy. Họ lừa những cô gái nhẹ dạ cả tin hoặc chán gia đình hoặc không có công ăn việc làm như bọn tôi. Chúng tôi lại tiếp tục sống và hi vọng có ngày được trở về quê hương. Những lúc rảnh rỗi bà chủ nuôi chúng tôi đi đánh bài. Bà ấy hứa khi nào chúng tôi trả nợ xong, làm lãi được đủ đưa cho bà thì sẽ được về. Thế mà chúng

tôi làm ra biết bao nhiêu tiền mà bà vẫn không cho về. Thậm chí bà còn hăm dọa chúng tôi mang đi bán vào những động còn kinh khủng hơn nên chúng tôi đành ở lại. Ở đấy được hai tháng chúng tôi trốn về Hà Phú theo một người bạn của bạn tôi. Nhưng chỉ được vài ngày chúng tôi cũng không sống được đành phải quay lại chỗ bà ấy.

Khi chúng tôi đã tiết kiệm được tiền khách bo thêm, mua được cái điện thoại tôi liên lạc được về nhà. Đến ngày sắp về được thì bị phát hiện. Lúc đó con bạn tôi còn ham tiền chưa muốn về. Thế là nó nói với ông bà người Trung. Ông đó lại nói với bà nuôi bọn tôi. Sáng hôm sau bọn tôi bị đưa xuống chỗ một bà tên Cúc. Bạn tôi được bà ấy đưa về đi làm tiếp. Còn tôi ở lại với bà ấy. Bà ta hứa sẽ đưa tôi về theo một người đưa hàng lậu sang Việt. Nhưng tôi vẫn cảm thấy sợ không biết có về được đến nhà hay không? Nhưng ai ngờ tối hôm đó bà Cúc gọi một đám đàn ông đến. Họ mua nhiều đồ ăn và ngồi trò chuyện với nhau bằng tiếng Trung. Tôi nghe lôm bôm được một vài câu và biết bà đang định bán tôi cho mấy người đàn ông về làm vợ. Tôi cảm thấy sợ hãi vô cùng. Tối hôm đó tôi đã phải tìm đủ mọi cách nói khéo với bà Cúc: "Cô ơi xin cô Thủy đón con về. Khi nào con về Việt Nam con kiếm người đưa sang cho cô. Con với cô chia đôi". Lòng tham của bà ta dâng lên và bà ta đã gọi cho bà Thủy.

Và hôm sau, bà Thủy đến chửi mắng tôi và tát cho tôi mấy cái, thu điện thoại của tôi. Bà gọi cho mẹ tôi nói dối bảo tôi trốn được rồi, hiện đang đi rửa bát thuê bao giờ có người thì cho tôi về cùng. Mẹ tôi tin và yên tâm hơn. Mẹ tôi bảo "Thà đi rửa bát thuê còn hơn là đi làm gái", nghe câu đấy tôi cảm thấy xót xa cho bản thân mình.

“

*Bà ấy hứa khi nào chúng
tôi trả nợ xong, làm lãi
được đủ đưa cho bà thì sẽ
được về. Thế mà chúng
tôi làm ra biết bao nhiêu
tiền mà bà vẫn không cho
về. Thậm chí bà còn hăm
dọa chúng tôi mang đi bán
vào những động cùn kinh
khủng hơn nên chúng tôi
đành ở lại.*

”

Tối hôm đó bà Thủy đưa tôi lên Bắc Hải và đi làm lại. Những ngày đầu mùa đông lạnh không thể chịu được. Tôi sống ngoài Bắc đã quen với cái lạnh mà còn không chịu được nói gì đến đứa bạn tôi là người miền Nam. Bà chủ nói với bà Thủy đưa chúng tôi đi mua quần áo nhưng cũng chỉ toàn mấy bộ mỏng manh như quần áo thu đông. Rồi đứa bạn tôi bị ốm đau liên miên. Khi nó khỏi thì tôi lại bị ốm. Bà Thủy tức quá vì dạo này không kiếm được tiền. Bà gọi cho một người bạn ở Linh Sơn, chúng tôi nghe thấy bà định bán chúng tôi cho ai đó. Chiều tối hôm ấy giả vờ đi làm, chúng tôi bàn nhau trốn và đã trốn thoát.

Bạn tôi có sẵn mấy chục và vay được bà chủ người Trung 30 đồng. Tổng cộng bọn tôi có 60 đồng. Lang thang hai ngày ngoài đường, trời rét lại đối

nữa nên chúng tôi đi tìm việc làm. Tìm được một quán tẩm quất mát xa, một ngày hai đứa làm được 50 đồng. Đến hôm sau bà chủ biết chúng tôi đang làm quán dưới kia bỏ trốn thì bà ấy không cho làm nữa. Chúng tôi đành dọn quần áo sang một nhà nghỉ rẻ tiền không cần chứng minh nhân dân.

Hôm sau bạn tôi ở Bắc Hải lên đưa bọn tôi đi ăn và đưa nốt số tiền bạn ấy còn, cho bọn tôi mượn điện thoại liên lạc về nhà. Tôi gọi cho mẹ, tôi viết địa chỉ cái nhà nghỉ bọn tôi đang ở... Bọn tôi lên mạng gặp mẹ tôi. Mẹ tôi cho số của bác Vĩ công an Trung Quốc. Bọn tôi mượn máy của người bạn gọi cho chú ấy. Khoảng một giờ chiều công an Bắc Hải đến giải cứu. Bà Thủy cũng bị bắt. Sáng hôm sau bọn tôi được đưa lên Đông Hưng làm thủ tục cuối cùng và đến hai giờ chiều thì về đến Móng Cái.

Ở nhà được vài ngày tôi được các chú công an giới thiệu đến Ngôi Nhà Bình Yên. Cảm giác đầu tiên tôi thấy mọi người cùng hoàn cảnh với nhau nên rất hiểu tâm trạng nhau và thật thân thiện. Mọi người giúp đỡ tôi rất nhiều nhất là các chị các bác nhân viên xã hội. Tôi thực sự cảm thấy thoải mái khi ở Ngôi Nhà Bình Yên. Tuy cũng có những lúc chị em xích mích, hoặc cãi cọ nhau, nhưng mọi người lại làm lành ngay. Tôi cảm thấy tôi là người may mắn trong Ngôi Nhà Bình Yên. Tôi chỉ buồn về bố tôi. Bố tôi không tôn trọng tôi. Tôi cũng biết là tôi sai nên tôi chỉ biết nghe và không nói câu nào. Nhưng sẽ có ngày tôi sẽ nói được với bố tôi lời xin lỗi – khi mà tôi đã thành công trong học tập và công việc của tôi.

Và giờ tôi đã học xong hệ trung cấp trường Cao đẳng Văn Hóa Nghệ Thuật – tỉnh Vĩnh Phúc. Trong thời gian nghỉ hè tôi lại quay về Ngôi Nhà Bình Yên để học tiếp lớp kỹ năng sống và được hỗ trợ tâm lí. Tôi sẽ cố gắng hoàn thiện bản thân để có một tương lai tốt đẹp. Tôi sẽ cố gắng để mọi người nhìn tôi bằng một ánh mắt khác. Và tôi sẽ chứng minh với mọi người tôi là người có ích cho xã hội chứ không phải là người vô dụng.

Và giờ tôi đã học xong hệ trung cấp trường Cao đẳng Văn Hóa Nghệ Thuật – tỉnh Vĩnh Phúc. Trong thời gian nghỉ hè tôi lại quay về Ngôi Nhà Bình Yên để học tiếp lớp kỹ năng sống và được hỗ trợ tâm lí. Tôi sẽ cố gắng hoàn thiện bản thân để có một tương lai tốt đẹp. Tôi sẽ cố gắng để mọi người nhìn tôi bằng một ánh mắt khác. Và tôi sẽ chứng minh với mọi người tôi là người có ích cho xã hội chứ không phải là người vô dụng

Nạn mua bán người ở Việt Nam

Nạn mua bán người gây ảnh hưởng đến phụ nữ, trẻ em và nam giới ở Việt Nam qua nhiều hình thức khác nhau, có thể là mua bán trong nước hoặc qua biên giới, có tổ chức hay quy mô nhỏ, vì mục đích hôn nhân, bóc lột tình dục hay lao động, thông qua đường chính thức hoặc tiểu ngạch.

Việt Nam là quốc gia có nhiều nạn nhân bị mua bán. Trẻ em gái và phụ nữ bị mua bán vì mục đích tình dục và bóc lột lao động chủ yếu đến Trung Quốc, Cam-pu-chia, Lào và Thái Lan. Việt Nam cũng đang dần trở thành điểm đến cho ngành công nghiệp tình dục trẻ em với những kẻ phạm tội đến từ nhiều quốc gia khác nhau.¹⁰

ĐƯỜNG VỀ NHÀ

“Tôi như điên dại, trở nên nông cuồng, không còn sợ điều gì hết bởi trên đời này cuộc sống chẳng còn quan trọng và có ý nghĩa gì với tôi.”

Có khi nào bạn cảm thấy cô đơn và tuyệt vọng, bóng tối vây quanh bạn và nỗi sợ hãi luôn ám ảnh? Có khi nào bạn chạy mãi mà không tìm thấy lối thoát, chỉ thấy con đường mịt mù và xa tít tắp trước mặt không? Tôi, một cô bé mới 17 tuổi, nhỡ ra được sống với những ước mơ hồn nhiên, vô tư thì lại có một tuổi thơ với những năm tháng đầy cay đắng và dẫm nước mắt. Cuộc sống của tôi như bị sụp đổ kể từ ngày tôi bị nhốt trong bốn bức tường nơi đất khách quê người, bao mơ ước cháy bỏng bị dập tắt tan tành. Bây giờ nhìn lại chặng đường đã qua, tôi vẫn còn thấy rùng mình, ngay cả trong giấc ngủ. Tôi muốn tâm sự với các bạn để vơi đi nỗi buồn trong lòng và mong rằng không ai phải rơi vào con đường mà tôi đã trải qua.

Tôi là một cô gái H'Mông, sinh ra trong một gia đình nghèo khó ở tỉnh Tuyên Quang. Gia đình tôi nghèo đến mức một cái giếng để lấy nước ăn cũng chưa có, chứ đừng

nói gì đến đèn điện thấp sáng. Vì không có nước sinh hoạt nên mỗi ngày tôi phải đi gánh nước chín lần từ nhà bác về để dùng cho cả gia đình. Đường đi thì xa, đôi chân thì mỏi, đôi vai tôi như càng trĩu nặng hơn. Nhưng điều làm tôi trĩu nặng nhất chính là cảm giác đi về một mình trên con đường vắng lặng. Bây giờ khi đã xa quê hương tôi vẫn còn nhớ cảm giác mỗi lần trở về nhà mang thùng đi gánh nước, chỉ có tiếng kẻo kẹt theo tôi từng bước chân trên con đường nhỏ. Đôi khi, tôi chỉ chờ mong một tiếng gọi của mẹ tôi: “Con ơi, trở về nhà với mẹ đi”. Khao khát ấy làm cho gánh nước trên vai tôi sẽ bớt nặng, đôi chân tôi có thể chạy nhanh hơn để mang những thùng nước về nhà cho mẹ nấu cơm. Tôi từng ao ước được mẹ ôm tôi vào lòng, vỗ về đôi vai sưng tấy của tôi, vuốt ve mái tóc tôi và cho tôi gục vào lòng mẹ ngủ. Dù lúc ấy, bụng tôi đói cồn cào tôi cũng cảm thấy ấm lòng bên mẹ và ngủ ngon cho quên đói.

Những kỉ niệm tuổi thơ bây giờ vẫn hiện về trong giấc mơ của tôi. Làng tôi không có điện. Chiều đến, ánh hoàng hôn nhạt dần và sau đó bóng tối bao trùm tất cả. Tôi đi học mỗi ngày cho đến khi mặt trời khuất bóng sau rặng núi, tôi mới trở về căn nhà nhỏ lụp xụp và lúc nào tôi cũng chỉ ao ước không có tiếng cãi vã của bố mẹ tôi. Tôi lao đầu vào học, chỉ có những quyển sách và bài giảng của cô giáo làm tôi say mê và quên không nghĩ về chuyện cãi nhau của bố mẹ. Dù phải đốt đèn dầu học nhưng tôi vẫn cố gắng vươn lên trong học tập và là học sinh ngoan trong lớp. Tôi muốn học thật tốt để bố mẹ hòa thuận luôn ở bên tôi, dõi theo từng bước tôi đi và tự hào về tôi. Nhưng đến lớp, tôi lại mặc cảm với chính bản thân mình vì nhà nghèo không có tiền và bố mẹ hay cãi nhau.

Cái nghèo đeo đẳng gia đình tôi. Đã vậy, bố tôi lại không lo làm ăn, cứ rượu chè, cờ bạc, đánh đập mẹ. Tôi nhớ buổi tối hôm đó, sau trận đòn của bố, mẹ tôi đã bỏ đi. Tôi ôm chầm lấy mẹ, nước mắt nhoe đi, tôi chỉ biết khóc mà không biết làm thế nào để giữ được mẹ ở lại. Tôi đã học rất chăm chỉ, lúc nào cũng cố đạt được điểm cao để mẹ tôi vui lòng. Tôi hỏi mẹ: "Tại sao con học giỏi, con ngoan vậy mà mẹ lại bỏ con đi?". Mẹ cũng chỉ biết ôm tôi mà khóc.

Vì bố mẹ tôi lấy nhau không có đăng ký kết hôn cho nên khi chia tay, mẹ tôi không thể nhờ đến sự can thiệp của pháp luật. Mẹ bỏ lại hai chị em tôi khi ấy tôi mới học lớp một và em trai thì mới học mẫu giáo. Ít lâu sau mẹ tôi đi bước nữa, còn bố tôi thì cũng có vợ mới.

Gia đình các bạn cùng trang lứa với tôi đều hạnh phúc, chỉ có gia đình tôi là bất hạnh nhất trong lớp mà thôi. Các bạn tôi thường hay dè dặt: "Mẹ mày bỏ nhà đi theo trai!", lúc đó nước mắt tôi cứ ứa ra và cổ họng như nghẹn lại. Tôi nghĩ rằng dù hoàn cảnh gia đình rất thiếu thốn, tôi vẫn phải cố gắng học, chỉ có vậy tôi mới mong được gặp lại mẹ và mẹ mới trở về bên tôi. Tôi vẫn tin rằng dù ở một nơi rất xa, mẹ vẫn cảm nhận thấy tôi yêu mẹ đến thế nào. Tôi đã học không kém một bạn nào trong lớp, suốt những năm học phổ thông tôi còn được nhà trường khen và có phần thưởng cho học sinh nghèo vượt khó. Tôi còn nhớ, ngày còn bé cô giáo dạy tôi bài thơ: "Nếu nhắm mắt nghe bà kể chuyện...", tôi đã nhắm mắt rất nhiều lần, dù hai mắt tôi lúc nào cũng sưng đỏ cả lên, nhưng tôi muốn một lần nhắm mắt lại được nhìn thấy mẹ, được ôm chầm lấy mẹ. Nhưng mở mắt ra thì chỉ có mình tôi với căn nhà trống trải.

Mẹ phải vào Đắc Nông xa xôi không có người thân thiết. Sống với dượng và bà cũng bị dượng đánh cả ngày. Tôi thương mẹ tôi lắm. Năm ngoái, tôi vào với mẹ vì thương mẹ nhưng tôi không thể nào sống nổi. Dượng có ý đồ xấu với tôi, nhân tin sàm sỡ tôi qua điện thoại. Tôi nói với mẹ nhưng tôi không hiểu vì mẹ không tin lời tôi nói hay mẹ có biết nhưng cố tình cần rằng chịu đựng. Tôi chỉ nghĩ thương cho mẹ suốt đời không thoát khỏi những người đàn ông không tốt. Cuối cùng tôi nói với tất cả anh em họ hàng nhà ông ta biết chuyện đó rồi bỏ về ngoài Bắc. Nhưng rồi bỏ và dì tôi ở ngoài Bắc cũng chẳng khác gì mẹ và dượng tôi ở trong Nam. Tôi thấy chán nản và tủi cho thân mình, bỏ mẹ người Nam kẻ Bắc, chẳng có ai hiểu tôi, ở bên tôi khi cần. Sống với mẹ kế, tôi càng thấm thía câu ca dao xưa:

*'Mấy đời bánh đúc có xương
Mấy đời dì ghẻ lại thương con chồng'*

Tôi và em trai thường xuyên bị dì đánh đập. Khi còn nhỏ, tôi ngoan ngoãn và cam chịu nghe lời dì, nhưng khi lớn lên và biết suy nghĩ thì tôi không thể chịu được cách mà dì đối xử với con chồng như vậy. Không gặp thì thôi, cứ gặp là dì lại nhìn tôi với ánh mắt khinh bỉ. Dì không hiểu tôi, ngược lại dì còn làm cho tôi cảm thấy buồn và rất tủi thân. Dì nói với tôi: "Rồi mà thì cũng như mẹ mà thì thôi". Lúc đó tôi bật khóc và nghĩ tức trong bụng: "Mẹ tôi thì làm sao? Mẹ tôi có tội gì? Chỉ vì bố cho nên mẹ tôi mới phải ra đi. Dì cũng có toàn vẹn đầu mà lại kì thị và nói ra những lời khó nghe làm tổn thương đến trái tim con trẻ". Tôi không thể chịu được cả câu dì nói: "Bố con giống nhau, loại xấu xa thế này thế kia... ". Nhưng khi nói chuyện đó với bố thì

**Vào một ngày đông lạnh giá,
tôi đã bỏ nhà ra đi. Tôi nghĩ
mình không khác gì “cô bé bán
diêm” mà tôi đã được học.**

“

Một ngày mùa đông lạnh lẽo, ông chủ bắt về một chị can tội chạy trốn vì không chịu tiếp khách. Ông ấy bắt chị lột hết quần áo, quỳ hai chân xuống, hai tay treo lên cửa sổ. Những người đàn ông to khỏe đánh chị ấy bằng roi điện, trên người dọc ngang những làn roi đỏ ửng máu. Tôi và chị cùng phòng phải ra chứng kiến.

”

ghê đánh, tôi không cảm thấy đau bằng những đòn roi của bố tôi. Bố chưa một lần hiểu tôi và chỉ dành tình cảm cho đứa con chung với dì. Tôi ước ao thoát khỏi gia đình đau khổ đó.

Vào một ngày đông lạnh giá, tôi đã bỏ nhà ra đi. Tôi nghĩ mình không khác gì "cô bé bán diêm" mà tôi đã được học. Tôi đi lang thang vô định, không biết mình đang đi đâu, về đâu. Buổi chiều u ám khép lại một ngày buồn tẻ, bóng tối bao trùm. Cái đói cồn cào ruột gan. Tôi nhìn về những ngôi nhà bé nhỏ, có ánh lửa sáng, mùi khói bếp lan tỏa, tiếng nói chuyện râm ran, âm cúng biết bao. Tôi ngồi co ro trước bước chân vôi vữa của những người qua đường, không một ai biết đến. Tôi nhìn những mái nhà mà thèm khát một gia đình có cả bố và mẹ không bao giờ cãi vã. Bố và mẹ cùng chị em tôi ngồi quây quần ăn cơm bên nhau sau một ngày làm đồng vất vả. Tôi thèm khát được ngủ trong vòng tay của mẹ, được lại gần bên bố mà bố không bao giờ say rượu. Nhìn bạn bè được bố mẹ đưa đi học mà tôi ao ước. Những điều đó chỉ có được với tôi trong những giấc mơ. Còn hiện thực, tôi lủi thủi trở về nhà, sống trong sự sợ hãi, nơi có những trận đòn roi của bố và dì ghê.

Sau đó tôi nghĩ: "Mình có đi học cũng chẳng có tương lai gì. Mẹ vẫn bỏ hai chị em ra đi. Bố và dì ghê vẫn luôn chửi mắng và đánh đập mình cả ngày... Mình không cần gì nữa". Tôi bỏ học, bỏ nhà xuống Hà Nội tìm việc để làm.

Cứ hết giờ làm là tôi lại lao đầu vào quán net ngồi chơi cho quên đi những ngày tháng đau buồn vô nghĩa. Tôi không tìm thấy trong cuộc sống thực tại có điều gì vui và ý nghĩa với mình. Chỉ có qua mạng, tôi mới tìm được những người bạn hiểu mình. Tôi quen một người bạn gái cùng tỉnh tên là Dương, cũng có hoàn cảnh như tôi. Chúng tôi rất hiểu nhau

và coi nhau như chị em gái. Tôi và Dương như có duyên với nhau, không hẹn mà gặp.

Cũng thời gian đó, tôi biết một người bạn trai trên mạng qua trò chơi Audition và chat. Tôi nghĩ rằng người đó hiểu hoàn cảnh gia đình tôi và tôi đã yêu. Tôi đã dành hết tình cảm cho anh ấy. Tôi đã yêu và sống cùng anh ấy, vì tôi chưa đủ tuổi nên chưa đăng ký kết hôn. Chúng tôi sống hạnh phúc bên nhau một thời gian ngắn ngủi. Chỉ ba tháng sau, hai chúng tôi chia tay nên tôi rất buồn chán. Tôi nghĩ rằng đơn giản chỉ cần anh ấy hiểu tôi thôi là đủ, nhưng sự thật đâu phải như vậy. Anh ấy nói với tôi rằng: "Anh chưa hề yêu em, anh ở với em vì cảm thấy thích, thế thôi". Anh ấy đã đưa tôi về nhà bố và dì tôi để trả, khiến cho trái tim tôi như ngàn mũi tên xuyên qua. Nhiều lần tôi quỳ lạy van xin anh được ở lại với gia đình anh ấy cho dù anh không yêu tôi. Nhưng anh ấy nhất định chia tay.

Tôi chìm trong đau khổ. Tôi đã mất tất cả. Mẹ tôi đã vậy rồi, giờ tôi cũng lặp lại cuộc đời giống như mẹ. Tôi tự trách mình, nhiều đêm tôi khóc thầm tự hỏi: "Sao cuộc đời lại bất công với mình như vậy?". Tôi đâu có mong ước gì lớn lao, bố mẹ đã không hiểu tôi, tôi chỉ còn hi vọng có một người chồng yêu thương và quan tâm đến tôi. Nhưng người mà tôi tin tưởng cũng bỏ rơi tôi. Tôi đã uống thuốc ngủ tìm đến cái chết nhưng không thành và vẫn phải sống. Tôi như điên dại, trở nên ngông cuồng, không còn sợ điều gì hết bởi trên đời này cuộc sống chẳng còn quan trọng và có ý nghĩa gì với tôi.

Tôi nghĩ thương mẹ và không muốn để làng xóm biết nên lại bỏ ra đi. Khi đi đến thị xã Tuyên Quang, tôi lại vào quán net ngồi. Tôi gặp lại Dương, người bạn gái cũ. Hai đứa tâm sự, chơi ở quán net cho

đến khi không có tiền trả. Dương đã gọi cho một người chị - Một người Dương quen qua mạng đến cứu net cho hai đứa chúng tôi. Chị ấy tên là Oanh. đi cùng một người đàn ông tên Cường đến trả tiền net và đưa chúng tôi đi ăn cơm. Sau đó chúng tôi gặp một người phụ nữ to béo mà mãi về sau tôi mới biết bà ấy tên Nga, là chủ chứa. Đêm hôm đó, Cường đưa tôi và Dương sang Trung Quốc. Cường nói dối chúng tôi là: "Lên Lào Cai bán quần áo cho chị gái, gần Tết nên hàng bán chạy, rất cần thuê người bán hàng". Tin là thật nên chúng tôi đồng ý đi.

Không ngờ tôi sa vào cạm bẫy từ đó. Cuộc sống của tôi những ngày này như là sống trong địa ngục, suốt ngày phải tiếp khách. Những người đàn ông Trung Quốc giống như những con thú hung dữ hành hạ, đánh đập tôi vì không biết chiều khách và có ý nghĩ trốn chạy. Tôi sợ bị mắc những căn bệnh lây truyền qua đường tình dục. Những ngày ở Trung Quốc là những ngày tủi nhục. Tôi càng thấy nhớ nhà, nhớ người yêu. Càng nhớ thì tôi càng hận anh ấy vì anh đã khiến tôi khốn cùng như vậy.

Trước Tết, người ta đã đem Dương đi, để lại tôi một mình ở Chợ Yên Sào. Trong đêm giao thừa pháo hoa tung bùng, người ta vui đón Tết và xum họp gia đình, còn tôi chỉ biết khóc cả đêm vì tủi cho thân mình, vì nhớ bố mẹ. Đứng ở nơi đất khách quê người, hướng về phía quê hương, chỉ cách một con sông mà không thể chạy về được, lòng tôi đau nhói như kim châm vậy.

Người ta cho chúng tôi ăn món cơm nấu nhão gần như cháo, ăn rất nhanh đói. Còn thức ăn là thứ thịt lợn để hàng tháng cứng như đá, bỏ vào nấu chung với các loại rau và đồ ăn thập cẩm không khác gì món cám lợn. Tôi bị đau bụng triền miên nên không dám ăn những món ăn ấy, phải mua

bim bim về ăn với cơm. Người tôi gầy như bộ xương.

Tôi bị giam cầm như con thú, không được tự do đi lại. Ngay đến ngày bị hành kinh họ còn bắt tôi phải nhét một cục bông to vào để tiếp khách. Xong việc, tôi không thể lấy được hết bông ra, cảm giác rất khó chịu. Mỗi ngày tôi phải tiếp mười lăm người khách, bất cứ sáng trưa chiều tối. Người tôi gặp trẻ nhất là thằng bé chỉ có mười bốn tuổi chưa biết quan hệ, chỉ đến vì tò mò... Cũng có ông già khoảng bằng tuổi ông tôi, phải chống gậy đến. Một số người dùng bao cao su, còn nhiều người không dùng hoặc đang quan hệ thì vứt bỏ hoặc cầu bao ra mà tôi không biết. Nhiều người đàn ông quan hệ suốt hai tiếng...

Tôi bị chảy máu và đau đớn vô cùng. Người tôi đau ê ẩm, bị sốt mà vẫn phải tiếp khách. Có người thương cho tôi tiền. Nhưng đã có hôm tôi bị một người đàn ông hung dữ đánh tôi bằng roi điện máu me be bét và móc hết tiền của tôi. Hắn đánh cho tôi đến ngất xỉu, lúc tỉnh dậy thì hắn đã lấy hết tiền của tôi, khi trở về nhà chủ chứa còn la mắng tôi đi khách chậm. Uất ức mà không dám nói, tôi bỏ trốn ra một nơi yên tĩnh ngồi khóc thương cho thân phận đau khổ, tủi nhục của tôi. Ông chủ cho người đi tìm tôi về và lại tiếp tục đánh tôi.

Có lần tôi phải chứng kiến một chị làm gái bỏ trốn về Việt Nam, bị "đầu gấu" đánh và chém chết bằng một con dao dài. Tôi ở cùng một chị nữa, hai chị em cùng cảnh ngộ nên suốt ngày ôm nhau khóc, chị ấy hận vì không thể thoát ra được nên đã dùng tàn thuốc lá cháy đỏ, tự châm vào đùi, vào chân tay mình chữ "hận đời".

Một ngày mùa đông lạnh lẽo, ông chủ bắt về một chị can tội chạy trốn vì không chịu tiếp khách. Ông ấy bắt chị lột hết quần áo, quỳ hai chân xuống,

hai tay treo lên cửa sổ. Những người đàn ông to khỏe đánh chị ấy bằng roi điện, trên người dọc ngang những làn roi đỏ ửng máu. Tôi và chị cùng phòng phải ra chứng kiến. Cho đến bây giờ trong giấc ngủ, tôi vẫn giật mình thảng thốt vì mơ thấy cảnh mình bị tra tấn, tay chân tôi bị chặt đứt ra...

Sau đó tôi đã mắc phải một căn bệnh rất khó chữa. Tôi nói dối bà chủ là tôi có vài người bạn muốn sang làm gái, được bà giúp thì thật may mắn. Tin lời, bà chủ cho tôi về Việt Nam, cho tôi tự bắt xe tới Lào Cai rồi về nhà. Khi về đến Tuyên Quang tôi tìm gặp Dương để kiện những kẻ đã bán chúng tôi. Vì lo sợ cho tính mạng của chúng tôi nên các chú công an đưa tôi và K vào Trung tâm Bảo trợ Xã hội tỉnh Tuyên Quang. Ở đó, các chú giới thiệu cho tôi biết đến Ngôi Nhà Bình Yên. Đến đây, tôi có cảm giác rất thân thiện vì nhiều người có cùng cảnh ngộ như tôi đã từng bị buôn bán và được trở về đang sinh sống tại đây.

Ngôi Nhà Bình Yên đón nhận chúng tôi - những phụ nữ bị buôn bán trở về như những người thân. Ở đó, chúng tôi được các chị nhân viên xã hội thu xếp chỗ ăn nghỉ an toàn, cấp cho tôi quần áo mặc và đồ dùng sinh hoạt. Chúng tôi được đi khám và chữa bệnh để bảo vệ sức khỏe, được vui chơi giải trí, được hỗ trợ tâm lý và tư vấn học nghề. Tôi cảm thấy an tâm hơn và không lo bị bệnh nữa. Niềm vui của tôi được nhân đôi lên khi nhìn thấy các bạn trong Ngôi Nhà Bình Yên cùng mỉm cười thân thiện. Tôi cũng hiểu tình cảm mà tất cả các cô, các chị, những thành viên trong Ngôi Nhà Bình Yên dành cho chúng tôi. Tôi vui vì được sống trong một ngôi nhà ấm cúng, có nhiều chị em gái với cái tên thật dễ thương mà tôi chưa bao giờ

có cảm giác bình yên như thế. Điều lớn nhất mà Ngôi Nhà Bình Yên mang lại cho tôi là cảm giác thân thiện, chia sẻ như sống trong một gia đình mà tôi chưa bao giờ có được. Ở đây, từ bác bảo vệ như người cha, bác quản gia như người mẹ chăm sóc tôi miếng ăn, giấc ngủ. Nhân viên xã hội như người chị gái động viên, giúp đỡ bảo ban tôi. Tôi đã có ý thức hơn về bản thân, hàng ngày ngủ dậy, tôi đã biết gấp gọn chăn màn, dọn dẹp nhà cửa. Sau mỗi buổi học về, chúng tôi cùng riu rít chuyện trò, bên bếp lửa nấu rau, nấu cơm và cùng ngồi ăn vui vẻ quây quần trong những ngày đông lạnh giá.

Trước đây sống xa mẹ, tôi là một cô gái vụng về, bừa bộn, không biết chăm sóc bản thân và làm việc nhà. Mẹ kể luôn coi tôi như cái gai trong mắt bà, không bao giờ quan tâm dạy bảo tôi chu đáo. Tôi không ngờ là Hội phụ nữ có một Ngôi Nhà Bình Yên tuyệt vời đến vậy.

Đây là thời gian mà lòng tôi như một mặt hồ phẳng lặng sau những cơn sóng gió. Tôi đang chuẩn bị tương lai với những suy nghĩ chín chắn về dự định học nghề. Đó sẽ là hành trang để tôi vững tin vào cuộc sống còn đầy thử thách trước mặt tôi. Tôi nghĩ rằng không có gì khó khăn khi bên tôi có những người bạn và các chị luôn động viên tôi cố gắng.

Đây là thời gian mà lòng tôi như một mặt hồ phẳng lặng sau những cơn sóng gió. Tôi đang chuẩn bị tương lai với những suy nghĩ chín chắn về dự định học nghề. Đó sẽ là hành trang để tôi vững tin vào cuộc sống còn đầy thử thách trước mặt tôi. Tôi nghĩ rằng không có gì khó khăn khi bên tôi có những người bạn và các chị luôn động viên tôi cố gắng. Ở đây được học lớp kỹ năng sống trong chương trình: "Nâng cao quyền năng cho phụ nữ", được hướng dẫn các kỹ năng biết tự bảo vệ mình. Được các cô chú động viên, tôi đã mạnh dạn lên tiếng tố cáo tội phạm và dũng cảm tham dự phiên tòa xét xử tội phạm lừa bán tôi sang Trung Quốc. Điều mà trước đây tôi không dám nghĩ tới vì sợ bị trả thù và mọi người biết về quá khứ của tôi... Nghĩ lại, tôi thấy mình thực sự may mắn, trong lòng rất vui, nhẹ nhõm và rất tự tin. Dù đi xa bất cứ đâu, hình ảnh này không bao giờ phai mờ trong trái tim tôi.

Tôi mong muốn trong tương lai sẽ là một thợ trang điểm lành nghề. Tôi sẽ trang điểm, làm đẹp cho những người phụ nữ Việt Nam và cả những người phụ nữ bất hạnh. Tôi sẽ cố gắng học tập chăm chỉ để biến ước mơ đó thành thật. Điều tôi lo lắng nhất là hiện nay vẫn có rất nhiều người phụ nữ Việt Nam bị lừa bán sang Trung Quốc, không biết họ sẽ ra sao? Họ có được may mắn như tôi không? Tôi hy vọng rằng mọi người sẽ được bình an, không có chuyện gì bất trắc xảy ra cả. Tôi cảm ơn Ngôi Nhà Bình Yên đã nâng đỡ tôi khi tôi vấp ngã. Tôi muốn cảnh báo rằng: Hãy đề phòng và cần hiểu biết hơn về tác hại trước sự lừa dối, dụ dỗ công việc lương cao và nhiều tiền mà không bỏ công sức lao động. Và khi bị rơi vào cạm bẫy, các bạn hãy dũng cảm tố cáo kẻ phạm tội, bắt nạt đó trước cơ quan pháp luật.

“
**Điều tôi lo lắng nhất
là hiện nay vẫn có rất
nhiều người phụ nữ Việt
Nam bị lừa bán sang
Trung Quốc, không biết
họ sẽ ra sao? Họ có được
may mắn như tôi không?
Tôi hy vọng rằng mọi
người sẽ được bình an,
không có chuyện gì bất
trắc xảy ra cả.**”

Những nỗ lực của Việt Nam trong việc phòng chống mua bán người

Chính phủ Việt Nam đã và đang có nhiều biện pháp phòng chống nạn mua bán người, bao gồm việc ban hành Luật phòng chống mua bán người, và Chương trình quốc gia phòng chống mua bán người giai đoạn 2011 – 2015. Mặc dù vậy, cuộc chiến phòng chống mua bán người của Việt Nam vẫn gặp nhiều khó khăn, trong đó có sự thiếu hụt về tài chính và nhân lực được đào tạo bài bản, cũng như thiếu sự phối hợp đồng bộ. Ngoài ra, việc thiếu các văn bản hướng dẫn thi hành luật cũng là một trở ngại trong tiến trình tăng cường nỗ lực phòng chống mua bán người.¹¹

CHỚ CÓ TIN NHỮNG LỜI ĐƯỜNG MẬT

“Những gì chúng ta có thể lấy lại còn nhiều hơn những gì chúng ta đã mất.”

Tôi sinh ra và lớn lên trong một hoàn cảnh không bình thường. Ngay từ bé tôi đã thiếu tình cảm yêu thương của cả bố và mẹ. Bù vào đó tôi lại có sự yêu thương chăm sóc của ông bà ngoại, những người mà tôi vô cùng yêu quý và biết ơn. Nhưng, thật không may cho tôi là bà ngoại tôi đã mất khi tôi mới 12 tuổi.

Từ khi bà mất, ông ngoại tôi trở nên buồn bã và chán nản. Bản thân tôi từ đó đi lang thang khắp nơi để tìm việc làm. Rồi tôi cũng tìm được một công việc là trông trẻ và rửa bát thuê cho họ hàng. Nhưng họ hàng chỉ biết lợi dụng sức lao động cho dù là non nớt của tôi, khiến cho tôi rất thất vọng. Mẹ tôi đã đi lấy chồng, một người đã từng bị ảnh hưởng của chiến tranh nên cuộc sống của bà cũng rất khổ. Tôi thương mẹ nên đã về trông em cho mẹ, nhưng tôi không ngờ mình thường xuyên bị bố dượng đánh đập. Tôi cảm thấy rất buồn. Sau đó, tôi đã gặp một người bạn gái làm cùng. Tôi thấy hoàn cảnh của mình đã khổ nhưng bạn ấy còn khổ

hơn tôi. Vì cùng hoàn cảnh, chúng tôi rất thương quý nhau. Có chuyện gì chúng tôi cũng tâm sự cùng nhau.

Được một thời gian, bạn ấy rủ tôi ra Hà Nội chơi. Tôi và bạn ấy ra hồ Hoàn Kiếm chơi, tình cờ hai đứa tôi gặp một người phụ nữ trạc ngoài 30 tuổi. Bạn tôi nói đó là chị em kết nghĩa của cô ta. Mới đầu tôi không thích nói chuyện, nhưng vì thấy chị ta biết quá nhiều về gia đình tôi nên rồi tôi cũng bắt chuyện với chị. Những ngày này, mẹ tôi vừa mới sinh em bé được một tháng nên gia đình tôi cũng khó khăn, tôi rất cần sự giúp đỡ. Chị thấy thế đã rủ tôi đi Bắc Ninh lấy lá. Chị ta nói: “Đi bây giờ sáng mai mang lá về sớm chị sẽ trả cho 50.000 đồng”. Từ bé đến lớn tôi chưa đi đâu xa một mình nên tôi đã không muốn đi, với lại tôi có cảm giác là mình sẽ bị lừa và tôi còn lo ở nhà mẹ tôi không có ai nấu cơm, giặt quần áo cho nữa. Thế nên tôi đã rủ bạn tôi về nhưng bạn ấy lại không muốn về.

Đến phố Hàng Mành thì tôi lên xe, tôi hỏi chú phụ xe: “Xe này đi về đâu hả chú?”. Chú nói: “Xe này đi Lạng Sơn”. Tôi đã bảo bạn tôi là nên đi về. Trong lúc chúng tôi đang nói chuyện thì gặp một ông già không biết có phải bố nuôi hay giả vờ, nhưng tôi nghe lồm bồm ông ta nói với chị ấy: “ Hôm nay mày đưa mấy đứa này, mai đưa đứa khác...”.

Lúc tôi lên xe trời đã tối, trên đường đi, nhà nhà đã lên đèn, tôi thấy nhớ nhà và khóc vì cảm giác sợ. Bạn tôi ngủ suốt, chỉ còn một mình tôi thức và còn rất lo nữa. Tôi đã nói với chị ấy là: “Em có cảm giác chị đang lừa bọn em”. Chị ấy nói rằng: “Chị không biết lừa ai đâu. Lên xe em đừng nói nhiều, ở trên xe lắm người lừa lắm”. Tôi gọi bạn tôi dậy và nói là chúng mình bị lừa rồi. Lúc dậy, bạn tôi bảo: “Cứ để ý xem đi tới đâu nhé!” rồi nó lại ngủ tiếp. Tôi chỉ biết khóc. Đi tới Đồng Mỏ, chị ta trông giữ bọn tôi rất chặt chẽ. Rồi tới Đồng Đăng, chị ấy bảo là: “Lên đây lấy ít quần áo về bán Trung thu rồi sáng mai xuống Bắc Ninh lấy lá sau”.

Chị ta đưa tôi vào một ngôi nhà ở trên núi và chúng tôi ngủ ở đó. Tôi có linh cảm chẳng lành nên không sao ngủ được, nhưng chỉ một lúc sau vì đi đường mệt quá nên tôi cũng thiếp đi. Trong giấc ngủ, tôi mơ thấy bà ngoại bảo: “Cháu đừng đi theo chị ấy sẽ không về được đâu”. Tôi choàng ngay dậy, không ngủ được nữa. Chị ấy thấy tôi không ngủ nên cũng thức cùng.

Rồi cũng đến sáng, chị bảo tôi và đứa bạn đi theo mấy người để lấy điện thoại về bán. Tin lời, tôi đi theo và cuối cùng tôi đã bị họ lừa bán sang Trung quốc. Tôi được đưa đến ở tại một nhà kho chứa gạo. Sau đó tôi lại tiếp tục bị bán cho hai

người chủ khác tại tỉnh Quảng Đông. Ở đây họ bắt chúng tôi phải tiếp khách liên tục ròng rã hơn một năm trời. Khi biết rõ sự thật, tôi chỉ biết kêu trời thối. Cuộc sống khổ sở, nhục nhã tưởng chừng không còn lối thoát.

Đến một ngày có một chị cũng ở cùng chỗ chúng tôi, vì không thể chịu đựng được cảnh khổ như thế này nữa nên chị ấy đã tìm cách trốn ra ngoài. Thoát khỏi địa ngục đó, chị ấy đến trình báo với công an Trung Quốc để giải cứu cho tất cả chúng tôi. Chị ấy đã đi cùng công an Trung Quốc giả vờ làm khách làng chơi để lọt vào. Sau khi tìm được chúng cứ chúng mình ở đây có người Việt Nam hoạt động mại dâm nên hơn một chục người công an đã ập vào vây bắt, nhưng bà chủ chứa đã tẩu thoát chỉ bắt được vài tên bảo kê. Công an Trung Quốc đã giải cứu được gần ba mươi người là con gái Việt Nam rồi tiếp đó họ đưa tất cả chúng tôi vào trại tạm giam của công an tỉnh Quảng Đông để cải tạo. Ở trong trại tạm giam chúng tôi ăn uống kham khổ và phải làm việc (nhặt rau, nhặt cỏ, cuốc đất và làm cả những hàng đồ chơi bằng nhựa đem cho người ta đi bán). Có người không chịu nổi đã tìm cách cắt mạch máu tay tự tử nhưng công an đã cứu sống rồi sau đó tìm cách làm thủ tục cho chúng tôi trở về Việt Nam.

Tôi được một chị cùng cảnh ngộ đưa tôi đến Ngôi Nhà Bình Yên. Ở đây tôi được đưa đi khám bệnh và trị liệu tâm lý, học nghề, ăn ở tất cả đều miễn phí. Hiện tại tôi đang làm nhân viên buồng tại một khách sạn ba sao ở Hà Nội. Tôi đã dần quen với công việc và có tiền lương tháng ổn định, đảm bảo cuộc sống, sinh hoạt cá nhân. Tôi cũng may mắn gặp được người bạn mình yêu thương và muốn gửi gắm cả cuộc đời mình. Tôi quen anh qua một người làm cùng. Bạn ấy đã giới

thiệu cho tôi một người bạn trai. Anh hơn tôi sáu tuổi, chúng tôi quen biết nhau đến giờ đã được ba năm. Nhà anh ấy ở tận Thanh Hóa cách xa nhà tôi đến vài trăm kilomet. Sau một thời gian dài tìm hiểu, tôi cũng kể cho anh ấy nghe về hoàn cảnh của mình. Anh ấy rất hiểu, thông cảm và yêu thương tôi thật lòng.

Rồi đến ngày chúng tôi quyết định làm đám cưới. Trước đây tôi chỉ mong ngày lên xe hoa tôi sẽ được mặc một chiếc váy cưới trắng hồng bồng bênh và có cảm giác hạnh phúc như bao nhiêu người con gái khác. Giờ đây tôi đã thực hiện được điều đó. Mặc dù cuộc sống vất vả, hai vợ chồng tôi đi làm nhưng thỉnh thoảng vẫn về thăm bố mẹ và chu cấp thêm tiền ăn học cho hai em. Mẹ cũng hài lòng khi biết con gái mình đã có cuộc sống riêng và mẹ không còn phải lo lắng cho tôi như ngày xưa nữa.

Tôi rất biết ơn các bác, các cô, các chị tại Ngôi Nhà Bình Yên đã cho tôi kiến thức sống và một cái nghề nghiệp nữa. Từ giờ tôi sẽ tự lập, tự chăm lo cho gia đình nhỏ của mình và mong rằng sau này tôi sẽ sinh một bé gái xinh xắn, ngoan ngoãn biết vâng lời bố mẹ.

Tôi kể câu chuyện đời mình cho các bạn nghe, rất mong các bạn trẻ đừng quá tin vào những người bạn mà mình không hiểu rõ kéo lại bị người ta dụ dỗ lừa đem bán qua biên giới giống như tôi. Các bạn hãy tin rằng cuộc đời sẽ không lấy đi tất cả mọi thứ của chúng ta. Nếu chúng ta có niềm tin vào chính bản thân mình, biết cố gắng phấn đấu nhìn về phía trước thì hạnh phúc và thành công sẽ đến. Những thứ chúng ta lấy lại được còn nhiều hơn cả những gì chúng ta đã đánh mất đi. Hãy tin điều đó vì bằng chứng là tất cả những gì tôi đã trải qua và thành quả tôi đã đạt được.

“

Tôi rất biết ơn các bác, các cô, các chị tại Ngôi nhà Bình yên đã cho tôi kiến thức sống và một cái nghề nữa. Từ giờ tôi sẽ tự lập, tự chăm lo cho gia đình nhỏ của mình.

”

LỜI CUỐI

Ngày 1 tháng 11 năm 2009, tôi bắt đầu đến làm việc tại Ngôi nhà Bình yên. Ấn tượng đầu tiên trong mắt tôi là một ngôi nhà xinh xắn, nằm sâu trong con ngõ nhỏ, ẩn mình dưới không gian tĩnh lặng. Đường như cái ồn ào, xô bồ của phố thị ngoài kia không liên quan gì đến ngôi nhà.

Bàn làm việc của tôi ngay sát cửa sổ tầng 2. Chỗ này mỗi khi hoàng hôn xuống, nắng xiên khoai le lói rọi vào, nhưng tôi vẫn thích ngồi đó hơn bất cứ vị trí nào khác trong phòng, chỉ bởi một lẽ duy nhất – ngay sát cửa sổ, bên góc sân nhà hàng xóm, có một cây ngọc lan cao vút. Chẳng biết cây ngọc lan được trồng từ bao giờ, nhưng nó đã cao bằng tầng 4 của Ngôi nhà Bình yên, xòe bóng mát phủ kín cả một khoảng sân rộng. Những bông hoa trắng tinh khiết, ngạt ngào mùi hương quyến rũ, ủa vào phòng mỗi sáng, Lũ chim sẻ, có lẽ là bạn thân thiết của cây ngọc lan từ lâu, chốc chốc lại nghiêng mình chao liệng, ríu rít đuối nhau trên những tán cây, càng tô thêm vẻ thanh bình của ngôi nhà và gợi nhớ về một miền quê trong ký ức...

Ngôi nhà Bình yên khi đó có khoảng chục người đang tạm trú. Nhìn vẻ bình thản, vô tư của các em, không khí ấm cúng của ngôi nhà, tôi chợt hiểu, các nhân viên xã hội, quản gia và bảo vệ - những người làm công việc thầm lặng tại nơi đây, đã giúp các em vượt qua những mặc cảm, định kiến của người đời để tìm lại chính mình. Tôi cũng thầm cảm phục những người đi trước, đã dồn bao tâm huyết, đương đầu với thách thức, tạo dựng ngôi nhà để đến hôm nay, Ngôi nhà Bình yên như đã trở thành thương hiệu được nhiều người biết đến và khó có thể tìm ra cái tên nào ý nghĩa hơn thế, thân thương hơn thế.

Khoảng hai phần ba số người đã từng tạm trú tại Ngôi nhà Bình yên thuộc độ tuổi từ 22 trở xuống, có em còn chưa cập tuổi trăng tròn. Người được gọi là “già” nhất cũng chỉ mới 33 tuổi. Đằng sau mỗi số phận đều ẩn chứa những câu chuyện buồn, khiến ai đã một lần được nghe đều không khỏi động lòng trắc ẩn. Tôi không thể ghi lại chuyện

của tất cả mọi người vì khuôn khổ cuốn sách không cho phép, tôi chỉ ghi lại đây cảm xúc của mình về một vài em gái nhỏ, đã từng là nạn nhân trong chính ngôi nhà của mình, trong những gia đình có hoàn cảnh éo le, chứa chất đầy mâu thuẫn và bạo lực, thậm chí bi kịch, trước khi các em trở thành nạn nhân của nạn buôn người, hay nói cách khác, đó là những em gái bất hạnh mà cuộc đời đã hai lần trở thành "nạn nhân".

Hai số phận có những nét rất tương đồng, cùng đến Ngôi nhà Bình yên một ngày là Dương và Thu - hai em gái xinh xắn, đang ở độ tuổi "bè gãy sừng trâu" (hai em là tác giả của truyện "'Góc khuất đường biên'" và "'Đường về nhà'"). Cả hai tình cờ kết bạn tâm giao khi bị đẩy ra khỏi mái ấm gia đình.

Bố của Dương là một người đàn ông nát rượu, rông rã mười năm trời đánh đập mẹ em, bán sạch những gì có thể bán trong nhà để nhậu nhẹt. Cực chẳng đã, người mẹ phải ly hôn, mang con về nhờ ông bà ngoại cứu mang. Vì còn trẻ nên một năm sau, mẹ Dương đi bước nữa. Những tưởng mẹ tìm được hạnh phúc mới để chị em Dương có chỗ nương nhờ. Nào ngờ, người bố dượng cũng là kẻ nghiện rượu, luôn chửi rủa, lăng mạ, xúc phạm vì Dương không phải là con đẻ của ông ta. Mẹ thì phụ thuộc vào bố dượng, không bảo vệ được con gái mình. Chán nản và bị ức chế, không người chia sẻ, cảm giác cô đơn tràn ngập tâm hồn cô bé, Dương học hành sa sút và kết cục là bỏ học, bỏ nhà đi lang thang, đắm mình vào thế giới ảo của những trò chơi điện tử. Bị bố dượng lôi về đánh đập, Dương bán chiếc xe đạp vẫn dùng đi học để lấy tiền ăn và vào quán net chơi tiếp. Đúng lúc hết tiền, em chẳng biết đi đâu về đâu thì gặp Thu.

Thu có người bố cũng tương tự như Dương, không lo làm ăn chỉ suốt ngày rượu chè, cờ bạc và đánh vợ, đến nỗi mẹ Thu phải bỏ nhà, bỏ cả hai đứa con thơ dại mà ra đi. Sống cùng người mẹ kế, hai chị em Thu bị chửi mắng, ăn đòn như cơm bữa. Lớn lên, Thu bỏ học, tìm đến với mẹ đẻ nhưng lại bị bố dượng xưa đuổi. Thất bại trong tình

*Tại Ngôi nhà Bình
yên, chúng tôi
thường được tiếp xúc
với những nạn nhân
với câu chuyện đáng
khâm phục...*

“

Người mẹ với tất cả tình yêu và nghị lực, đã lặn lội một mình sang Trung Quốc tìm con. Đây là một câu chuyện có thật, mà chính tôi cũng không thể tin rằng bà mẹ chưa bao giờ biết đến Trung Quốc đã một thân, một mình có thể tìm thấy con ở một đất nước rộng gấp 29 lần Việt Nam. Việc tìm con ở nơi xa lạ, rộng lớn chỉ với thông tin qua điện thoại, như việc tìm kim đáy bể. Nhưng người mẹ ấy đã làm được việc phi thường, như một người anh hùng... Gia đình làm ruộng, mẹ Bình đã phải bán đất và vay 350 triệu đồng để sang Trung Quốc tìm con. Hành trình gian nan, vất vả, với niềm tin và tình yêu vô bờ, trời đã không phụ tấm lòng của người mẹ khi bà tìm thấy, giải cứu con cùng với năm người phụ nữ nữa

”

yêu cầu đòi như giọt nước tràn ly khiến Thu tuyệt vọng, không còn điểm tựa. Em cũng vùi đầu vào quán net để quên đi thực tại. Cho đến khi Thu và Dương sạch trơn không còn đồng nào thì kẻ "cứu net" xuất hiện, lừa hai cô bé một cách dễ dàng và đưa hai em sang Trung Quốc, đẩy vào địa ngục trần gian. Từ đây, các em bắt đầu những chuỗi ngày bị giam cầm, bị hành hạ như những con vật, thương tích đầy mình bởi những Tú ông, Tú bà độc ác, bởi đủ hạng đàn ông nhơ nhớp từ tuổi choai choai đến những gã trung niên bằng tuổi cha chú, thậm chí cả những lão già đầu bạc bằng tuổi ông nội, ông ngoại các em.

Còn nhiều số phận tương tự khác như em Trang chưa tròn tuổi 15, chỉ vì cách ứng xử thô bạo của người lớn, cũng đã tuột khỏi vòng tay gia đình. Bị lừa sang Trung Quốc, em đã phải nhắm mắt chọn con đường làm vợ để tránh bị bán vào nhà chứa làm gái, mặc dù "làm vợ" đối với một đứa trẻ 15 còn là một khái niệm rất mơ hồ...

Khác với Dương, Trang và Thu, gia đình Hoa không có bạo lực, nhưng cái nghèo, cái khó cứ đeo đuổi mãi không thôi. Là con cả trong nhà, thương người mẹ tần tảo sớm tối, lo mấy đứa em nối tiếp nhau bỏ học, Hoa đã theo một người đàn bà mới quen, đến địa điểm để được coi mắt lấy chồng Hàn Quốc. Hoa "trúng tuyển" ngay từ vòng đầu và chỉ ít ngày sau, đám cưới với người Hàn Quốc đã được tổ chức chóng vánh trước sự vui mừng và tràn đầy hy vọng của cha mẹ. Kèm theo đám cưới do kẻ môi giới nắm giữ tiền, gia đình Hoa còn phải vay mượn để nộp 30 triệu đồng gọi là tiền chi phí môi giới lấy chồng nước ngoài. Mấy tháng sau, mọi thủ tục cho chuyến đi của Hoa đã được hoàn tất. Hoa một mình bay sang đất khách quê người với tâm trạng nửa mừng nửa lo.

Hoa bị sốc ngay từ phút đầu đặt chân đến "quê chồng", khi nhìn thấy vẻ mặt anh ta lạnh tanh như người không quen biết. Bất đồng ngôn ngữ, Hoa như một người cầm giữa chốn xa lạ. Hoảng sợ và thất vọng, em chỉ còn biết khóc. Ngay sau đó, Hoa bị đưa đến một vùng xa xôi hẻo lánh, có rất nhiều cô gái Việt Nam trạc tuổi Hoa. Ngày hôm sau, em đã phải cùng các bạn Việt Nam lao động khổ sai mỗi ngày 16 - 18 tiếng, toàn những công việc vừa nặng nhọc, vừa độc hại mà khi ở Việt Nam, các em cũng chưa bao giờ phải làm. Hàng ngày, Hoa cùng mọi người nhắm mắt nuốt ba bữa cơm gạo hẩm với cá mốc, mà cũng phải giành giật nhau mới đủ no. Đến lúc này Hoa mới vỡ lẽ, đây chỉ là trò lừa đảo của người đàn ông Hàn Quốc để vừa lợi dụng thân xác của em, vừa bán sức lao động của em để thu lợi nhuận. Quá uất ức, Hoa đã nung nấu quyết tâm trốn bằng được về Việt Nam.

Nay thì Hoa đã mang theo hành trang của mình là vốn kiến thức và nghệ thuật trang điểm cô dâu mà em được học trong thời gian ở Ngôi nhà Bình yên, cùng một số đồ

nghe được hỗ trợ để về quê mở cửa hàng, tự đứng vững trên đôi chân của mình, tự tin làm chủ cuộc đời mình.

Tại Ngôi nhà Bình yên, chúng tôi thường được tiếp xúc với những nạn nhân với câu chuyện đáng khâm phục của họ. Thanh Hương là một trong các nhân viên xã hội của chúng tôi mong muốn được chia sẻ câu chuyện của Bình, một em gái bị bán sang Trung Quốc vì mục đích tình dục và được chính mẹ của em giải cứu. Em Bình cũng chính là một ca mà Hương đã quản lý ngay từ ban đầu:

'Cuộc đời và hành trình giải thoát của em đã để lại trong tôi một ấn tượng không phai mờ. Em phải tiếp hàng chục khách làng chơi mỗi ngày. May mắn một lần em mượn được điện thoại từ một người khách tốt bụng để gọi điện về nhà. Nhưng chỉ nói được với mẹ thông tin em bị bán sang Trung Quốc vào sâu nội địa, mà không thể biết cụ thể địa chỉ ở đâu? Sau đó, em bị phát hiện, bị đánh đập tra tấn và chuyển đi nơi khác, không thể liên hệ với gia đình ở Việt Nam được nữa.

Người mẹ với tất cả tình yêu và nghị lực, đã lặn lội một mình sang Trung Quốc tìm con. Đây là một câu chuyện có thật, mà chính tôi cũng không thể tin rằng bà mẹ chưa bao giờ biết đến Trung Quốc đã một thân, một mình có thể tìm thấy con ở một đất nước rộng gấp 29 lần Việt Nam. Việc tìm con ở nơi xa lạ, rộng lớn chỉ với thông tin qua điện thoại, như việc tìm kim đáy bể. Nhưng người mẹ ấy đã làm được việc phi thường, như một người anh hùng... Gia đình làm ruộng, mẹ Bình đã phải bán đất và vay 350 triệu đồng để sang Trung Quốc tìm con. Hành trình gian nan, vất vả, với niềm tin và tình yêu vô bờ, trời đã không phụ tấm lòng của người mẹ khi bà tìm thấy, giải cứu con cùng với năm người phụ nữ nữa. Trong kế hoạch của bà chỉ định giải cứu con, nhưng vì lòng trắc ẩn, Bình nói với mẹ: "Mẹ ơi, nếu mẹ không cứu nốt năm bạn kia nữa thì họ sẽ bị đánh chết mất", và bà đã giải cứu năm người còn lại.'

Nhân viên của Ngôi nhà Bình yên là những người làm việc thầm lặng. Chúng tôi thậm chí không có địa chỉ, mọi liên hệ với bên ngoài đều được kết nối bằng điện thoại di động cá nhân, bằng email hoặc qua địa chỉ của Phòng tham vấn Trung tâm Phụ nữ và Phát triển. Tuy nhiên, chẳng ai thấy phiền lòng hoặc khó chịu vì điều này, bởi mọi người đều hiểu đây là nguyên tắc làm việc tại Ngôi nhà Bình yên.

Hỗ trợ tốt nhất cho người tạm trú là mối quan tâm hàng đầu, gắn với niềm vui, nỗi buồn của những người làm việc tại Ngôi nhà Bình yên. Mỗi thành công dù là nhỏ bé, cũng đều đem lại niềm hân hoan cho tất cả mọi người. Thật xúc động khi được nghe những người đi trước ở Ngôi nhà Bình yên kể lại, cách đây không lâu, có một bé trai con của người tạm trú đã ra đời trong sự yêu thương, chăm bẵm ngày đêm của các nhân viên xã hội Hiền và Hà, của quản gia Lệ và bác bảo vệ Ngọc cũng như của người quản lý tiền nhiệm trước tôi - chị Anh Ngọc, mặc dù khi ấy cả ba nhân viên nữ của Ngôi nhà Bình yên đều chưa ai có gia đình. Gần đây, một bé gái dân tộc Khơ Mú chưa đầy tháng tuổi theo mẹ về Ngôi nhà Bình yên khiến quản gia Kim, Lệ, các nhân viên và cả người tạm trú thêm tất bật, nhưng lại làm cho không khí trong nhà chọn rộn vui hẳn lên. Bé được nhân viên xã hội Tường, người quản lý ca của hai mẹ con bé, đặt cho cái tên thật ngộ nghĩnh – “Củ Tam Thất”, đúng với nước da đen giòn của bé. Sau một thời gian lưu trú, khi “Củ Tam Thất” tạm biệt Ngôi nhà Bình yên về với vùng biên cương phía Tây xa xôi đầy nắng gió, bé đã để lại cho Ngôi nhà một nỗi bâng khuâng, trống vắng...

Cũng giống như các cộng đồng dân cư khác, Ngôi nhà Bình yên không phải lúc nào cũng êm ả, phẳng lặng. Đôi lúc, Ngôi nhà Bình yên nổi sóng và mỗi lần có sóng là nhiều đêm chúng tôi mất ngủ, thậm chí trắng đêm vì day dứt, trăn trở, băn khoăn, rồi cuối cùng tự phán xét: tất cả đều là lỗi của mình và cảm thấy mình thật là kém cỏi. Mỗi lần như vậy, mọi người lại mong giá như có cơ hội làm việc này lần nữa, nhất định sẽ làm tốt hơn... Đôi khi áp lực công việc cũng khiến các nhân viên căng thẳng, do số lượng người tạm trú về Ngôi nhà Bình yên ngày càng đông, nhiều lúc quá tải, tính chất của các nhóm người tạm trú cũng phức tạp hơn, khiến cường độ và thời gian làm việc của tất cả mọi người ở mọi vị trí đều tăng. Gần đây, Ngôi nhà Bình yên đã tiếp nhận những nạn nhân từ Trung Quốc trở về có hình xăm trên tay, trên mình; có em nghiện thuốc lá nặng đã nhiều năm, nhân viên phải mua thuốc để làm dịu cơn nghiện rồi tất cả mọi thành viên trong ngôi nhà cùng thảo luận biện pháp giảm dần hút thuốc. Sự xung đột chính giữa những người tạm trú có lúc cũng không tránh khỏi.

Khó khăn, phức tạp và thềm lặng, nhưng mọi người luôn động viên nhau: “Nếu không bị rơi vào hoàn cảnh như vậy thì các em về với Ngôi nhà Bình yên làm gì?”. Và lúc đó, chúng tôi luôn có người gần gũi, chia sẻ, động viên tinh thần, đó là các chị ở văn phòng dự án – những con người của công việc, tận tâm và tâm huyết với Ngôi nhà Bình yên. Được hỏi, các nhân viên không hèn trước nhưng tất cả đều trả lời: nếu cho chọn lại nghề nghiệp, chúng tôi vẫn sẽ chọn làm việc tại Ngôi Nhà Bình Yên.

Dù ngôn ngữ khác nhau, địa bàn cư trú khác nhau, nhưng tất cả Người tạm trú đều chung một mong muốn: về đây để tìm lại sự Bình yên và cuộc sống mới cho chính mình. Hơn một trăm người đã tạm biệt Ngôi nhà Bình yên trở về trong tình yêu thương, sự bao dung của gia đình, người thân, sau khi đã được phục hồi tâm lý, sức khỏe, nâng cao kỹ năng sống... Một số người đem theo hành trang vốn kiến thức và kỹ năng nghề nghiệp được đào tạo trong thời gian tạm trú, tự tin hoà nhập vào cuộc sống cộng đồng.

Nhiều người tạm trú đã không nén nổi xúc động khi phải tạm biệt những người còn ở lại, tạm biệt các nhân viên đã chăm chút các em từng bữa ăn, giấc ngủ, chia sẻ từng niềm vui, nỗi buồn... Cô bé Mai, quê ở một tỉnh tận cùng phía Tây Nam đất nước, trước khi lên xe ra sân bay còn ôm lấy những người tiễn đưa khóc nức nở, bởi tình cảm mà Ngôi nhà Bình yên dành cho em đã ghi đậm trong lòng. Minh, một cô gái hiền dịu người dân tộc Tày, khi trở về bản làng của mình đã để lại những dòng lưu bút thật xúc động. Về được Việt Nam, Minh cảm thấy như từ cõi chết được sống lại lần thứ hai. Nhưng khi đã về chính ngôi nhà của mình, phải đối mặt với những ánh mắt tò mò, thiếu thiện cảm của hàng xóm láng giềng, em lại không đủ tự tin để bước tiếp. Chỉ đến khi về với Ngôi nhà Bình yên, Minh mới thật sự cảm thấy tâm hồn thanh thản, xoá đi những mặc cảm đè nặng trong lòng. Minh thấy Ngôi nhà Bình yên thật ấm cúng, thân thương. Minh yêu ngôi nhà, yêu tất cả những người sống trong ngôi nhà và tự nhủ sẽ cố gắng để không phụ lòng mọi người. Minh đã tìm được nửa kia của cuộc đời mình ở quê nhà và đang hồi hộp chờ đón đứa con đầu lòng sắp ra đời, nhưng vẫn không quên gọi điện thoại xuống Ngôi nhà Bình yên mỗi khi có tin vui.

Ngôi nhà Bình yên luôn sẵn sàng đón tiếp hơn 30 Người tạm trú cùng một thời điểm để được trải rộng cõi lòng, xoa dịu vết đau và thực hiện những ước mơ nho nhỏ đời thường: trở thành cô thợ may tạo ra những bộ trang phục đẹp cho mọi người; làm người thợ trang điểm, thợ uốn tóc có bàn tay khéo léo tô đẹp cho đời, hay người đầu bếp thành thạo, người phục vụ bàn duyên dáng... Tất cả những dự định tương lai ấy của các em đều có thể trở thành hiện thực tại Ngôi nhà Bình yên, chỉ cần các em có lòng tin và sự quyết tâm.

Người đi người đến, cánh cửa Ngôi nhà Bình yên lúc nào cũng rộng mở đón chào. Về đây với chúng tôi, hãy tin rằng "Bạn không cô đơn, chúng tôi luôn bên bạn". Ngôi nhà Bình yên mãi sẽ là một chốn đi về của những cuộc đời sóng gió tìm đến yên bình. Sớm nay như thường lệ, trên chuyến xe buýt đi ngang qua Ngôi nhà Bình yên, trời se lạnh, nhìn những cánh hoa sữa mỏng manh rải trắng mặt đường như một tấm thảm, tôi chợt nhận ra mùa thu đã về trong chút gió heo may.

Đoàn Minh
Quản lý Nhà Bình yên

“Cuộc sống này sẽ không lấy đi tất cả mọi thứ của bạn. Chúng ta rồi sẽ tìm lại được còn nhiều hơn những thứ chúng ta đã mất.”

- ¹ Theo “Hoạt động phòng chống mua bán người”, Tổ chức Lao động Thế giới, năm 2008
- ² Theo “Ước tính số lao động bị ép buộc toàn cầu”, Tổ chức Lao động Thế giới, năm 2012
- ³ Cơ sở dữ liệu Ngôi nhà Bình yên, 2013
- ⁴ D’Cunha, 2002
- ⁵ Freedom Network, 2012
- ⁶ Freedom Project, 2013
- ⁷ Báo cáo đánh giá dịch vụ hỗ trợ tâm lý tại Ngôi nhà Bình yên, 2013
- ⁸ Ủy ban sức khỏe và dịch vụ nhân đạo cho trẻ em, thanh thiếu niên và gia đình Hoa Kỳ, 2013
- ⁹ Báo cáo đánh giá dịch vụ hỗ trợ tâm lý tại Ngôi nhà Bình yên, 2013
- ¹⁰ Cảnh báo nạn mua bán người, 2010
- ¹¹ Báo cáo công tác phòng chống mua bán người năm 2012, 2013

